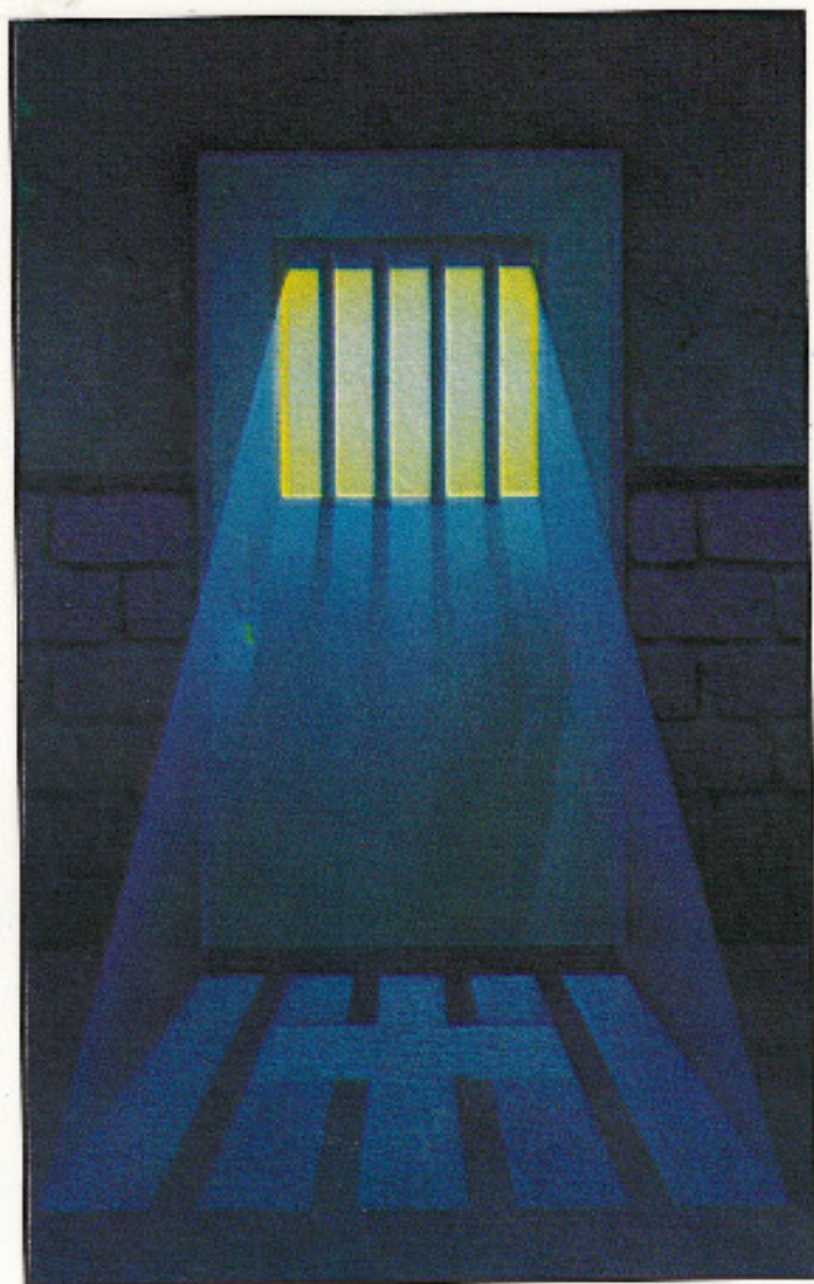

100 DE MEDITAȚII A DIN ÎNCHISOARE

Colecția ANGALE PĂTIMIRII

14

Richard Wurmbrand

Richard Wurmbrand

**100
DE MEDITAȚII
DIN
ÎNCHISOARE**

14 Colecția ANALELE PĂTIMIRII

Richard Wurmbrand

**100
DE MEDITAȚII
DIN
ÎNCHISOARE**

Editura Stephanus

Consilier editorial: CONSTANTIN MOISA
Coperta: ADRIAN MIU

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
WURMBRAND, RICHARD**

100 de meditații din închisoare / Richard Wurmbrand,
- București : Editura Stephanus, 2000
p. ; cm. - (Analele pătimirii)
ISBN 973-9438-21-0

821.111(73)-97=135.1

© 2001 Editura Stephanus

Toate drepturile rezervate.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială
a cărții, fără permisiunea scrisă a Editurii.

Editura Stephanus

Bibescu Vodă 1, sect. 4,

București - 70521

tel. 335.33.49, fax. 335.59.48,

e-mail: stephanu@fx.ro

Tiparul executat sub comanda nr. 2/2001

la Tipografia Stephanus

Redactor: CONSTANTIN MOISA

Tehnoredactor: OLGA CHIBICI

Procesare: ANGELA VÎNĂTORU

ISBN 973 - 9438 - 21 - 0

© al editiei în limba engleză de Richard Wurmbrand

Titlul original:

100 PRISON MEDITATIONS

CUVÂNT ÎNAINTE LA PRIMA EDIȚIE

„...i-au aruncat în temniță (...) Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu“ (F. A. 16.23, 25)

Ce a făcut Richard Wurmbrand în temniță? Nu încape îndoială că, urmând pilda demnilor săi înaintași, s-a rugat și a cântat innuri pentru glorificarea Aceluia în ale Căruia brațe sigure și-a încredințat soarta. Dar asta nu a fost totul. Autorul răspunde acestei întrebări: *„În închisoare ne-am căit de multe păcate. Am regretat chiar și modul în care citisem Biblia“* (Meditația 34) sau: *„În închisoare, am regretat felul în care predicasem înainte“* (Meditația 44).

Dar mai ales acolo el a meditat. Cum? În imagini, specific structurii sale orientale, dar în imagini de un mare realism și de o puternică forță de expresie. Apoi, profund: *„Mă gândeam la Dumnezeu și la Biblie, la cuvintele ei, la literele ei, chiar și la spațiile libere dintre litere“*. A meditat fertil și, poate deloc întâmplător, ne-a lăsat nu 30, 60 ci... o sută de meditații, asemenea grăuntelui care a oferit dimensiunea rodniciei supreme (Mc. 4.8). Însă autorul a meditat și contagios, spre a-l incita pe cititor să facă la fel: *„Am credea că aceste reflecții, concepute în liniște și hrănite în necaz, vă vor da posibilitatea să vă adânciți mai mult în adevăr, pentru a cunoaște Adevărul.“*

Hrănit „*cu pâinea și apa întristării*“ (1 Împ. 22.27), „întemnițatul lui Christos“ a transformat „pâinea“ în „pietre“. Da, în „pietre de aducere aminte“, în pietre care strigă atunci când oamenii tac (cf. Lc. 19.40). Strigătul acestor „pietre“ ale lui Richard Wurmbrand se constituie într-o muzică duioasă. Și „*în această muzică trebuie găsit sensul adânc al Bibliei, în care inima cântă, uneori în cuvinte de neînțeles, despre căile ascunse ale lui Dumnezeu*“ (Meditația 10).

Autorul nu scrie spre a face din cuvinte ceva asemănător unui loc unde au tăbărât israeliții în pustie și să ne lase în deșertul „*deșertăciunii vorbelor*“ (Ecl. 5.7). El precizează: „*Prin cuvinte, trebuie să ajungem la lucrul real, la Dumnezeu. Doar atunci vom fi iluminați*“. Iată, așadar, bineînțeles păstrând proporțiile, că Evreul-Isus „*a fost omorât în trup... ca să ne aducă la Dumnezeu*“ (1 Pet. 3.18), iar evreul-Wurmbrand s-a hrănit „*cu pâinea și apa întristării*“ cu același scop: SĂ NE ADUCĂ LA DUMNEZEU. Și autorul meditațiilor precizează: „*Pana cu care Dumnezeu a scris tot ce se va întâmpla până la sfârșitul lumii s-a uscat de mult și nu va fi din nou înmuiată în cerneală pentru a scrie o nouă versiune*“.

Cartea abordează o problemă foarte vastă, ca viața însăși. Voi cita, spre exemplificare, câteva mărturii. Cum să întâmpinăm „furtunile vieții“? Fără să ne îngrijorăm și să ne înspăimântăm, pentru că „*se va întâmpla unul din două lucruri: fie te vei îneca și vei merge la Tatăl, fie vei scăpa și vei trăi pentru Tatăl*“ (Meditația 29). Cum putem dobândi forța duhovnicească necesară în marile încercări ale vieții? Cartea răspunde: „*Unul din secretele obținerii puterii spirituale este de a trăi în afara timpului... Oricine re trăiește amintiri din trecut, ca și cum lucrurile s-ar petrece în prezent. Fenomenul*

poate fi și invers. Puteți transfera greutatea de azi în trecut, prin aceasta devenind capabili de a le privi cu seninătate" (Meditația 13). Și autorul adaugă la aceasta: „*Numai așa am putut rezista noi, cei din închisori*“.

Cititorule, dorești ceea ce un rabin numea „o locuință plină de viață“? Citește Meditația 49 și vei afla cum o poți obține. Sau vrei să știi cum își imaginează Richard Wurmbrand veșnicia? Iată ce crede el despre asta: „*Veșnicia va fi o îmbrățișare în iubire. Nici un vânt nu va mai bate... Răspunsurile vor preceda cererile care, prin urmare, nu vor mai fi formulate. Totul va fi pace și seninătate. Aceasta este eternitatea*“ (Meditația 63). Cum poți deveni celebru pentru eternitate? Cartea de față răspunde: „*Intrând în genealogia lui Isus*“ și păstrat în harul Lui să te poți prezenta înaintea lui Dumnezeu „*cu o puritate feciorelnică*“.

Cititorul nefamiliarizat cu stilul wurmbrandian va fi pur și simplu șocat de unele expresii dacă le va citi scoțându-le din context. Iată, de exemplu: „*Venirea lui Isus pentru a vă împlini rugăciunile Îl tulbură... Renunțați la nenumăratele voastre cereri. Dați-I pace în orele în care vrea să fie singur*“. Însă recitind cele ce urmează și îndeosebi povestea cu pădurarul și omul adormit care înghițise un șarpe, înțelegem scopul autorului: „*Atât de mulți au fost vindecați de orbire printr-o simplă cerere și apoi, cu ochii larg deschiși la ispitele lumesti, au alergat după împlinirea poftelor*“. În concluzie să nu cerem cu gând de a risipi în plăceri egoiste (Iac. 4: 3). În cazul unei rugăciuni corecte, rămase fără răspuns, autorul nu-l aruncă pe cititor în deznădejde. El întreabă: „*Dar cât timp a trecut de când am cerut?*“ amintind că rugăciunea lui Moise de a vedea Țara sfântă (Dt. 3.25-26) a fost ascultată abia după vreo 3 500 de ani (cf. Mt.

17.3). O altă propoziție de natură să șocheze, dacă nu chiar să declanșeze ripostă: *„Rugăciunea făcută pentru morți are fundamentare biblică“*. Autorul nu caută să introducă vreo idee despre posibilitatea schimbării destinului celor morți, lucru clar precizat în cuvintele Mântuitorului (cf. Mt. 25.46). Ceea ce intenționează el este să mă rog spre a putea trăi în așa fel ca *„să perpetuăm în cinste numele predecesorilor noștri pământești și al celor ce ne-au crescut în credință“*. Și autorul continuă, pomenind numele a trei persoane care i-au marcat viața: *„M-am rugat fierbinte să le păstrez bunul renume prin a rămâne credincios în încercări“* (Meditația 84).

Probleme de dogmatică sunt atinse tangențial și soluționate tranșant, în lumina Scripturilor, mai ales că Richard Wurmbrand o face ca un bun cunoscător al limbii Vechiului Testament; numeroasele explicații oferite în acest sens sunt un alt merit incontestabil al lucrării de față.

Stilul natural, sobru și concis, dar și imagistica deosebit de bogată și nuanțată ne captivează de la primele fraze, făcând lectura deopotrivă interesantă și instructivă. Oricum, după cum citim în Meditația 50: *„Cuvintele exprimă doar o parte a realității; cea mai importantă parte a înțelepciunii este aceea pe care cuvintele nu o pot cuprinde.“*

Pentru autor – sincere mulțumiri vizavi de ceea ce a scris, ca și pentru ceea ce a lăsat nescris; pentru cititor – o lectură utilă, într-un spirit de meditație profundă, iar pentru Dumnezeu toată lauda și gloria din veșnicie în veșnicie!

CONSTANTIN MOISA

București 1.12.1993

PREFAȚĂ

În timp ce mă aflam în Australia, am fost informat că nora mea din California fusese grav rănită într-un accident de automobil, în urma căruia mașina a fost distrusă. Fiica ei de nouă ani, care se afla alături, a fost și ea rănită. Când am sunat în California să aflu amănunte, nepotica, drept răspuns la întrebările mele, a exclamat: „Am vești bune! Am primit în dar o pisică!“ Și a continuat cu o descriere amănunțită a pisicii.

Domnul Isus ne-a învățat că trebuie să devenim asemenea copiilor, adică să privim evenimentele, într-un mod detașat; chiar pe cele tragice. Putem sângera, putem fi traumatizați, și totuși putem trăi bucuria acelor lucruri mici, care pot fi considerate copilărești.

Exact acest lucru mi s-a întâmplat și mie la închisoare. Am petrecut paisprezece ani în închisorile comuniste (nu mulți, dacă e să ne luăm după standardele comuniste: pastorul baptist rus Hrapov a stat în închisoare treizeci și patru de ani; catolicul Paulaitis, treizeci și patru; călugărul ortodox Michael Eršov, paisprezece). Am fost înfometaji, bătuti, torturați. Ani de zile am fost izolați și am stat singuri în celulă, fără a auzi măcar o șoptă.

Nu aveam cărți sau ustensile de scris, ce să mai vorbim de Biblie! N-am văzut niciodată un copil și rareori o femeie. Nu am văzut nici culori; lumea noastră

era cenușie. Pereții erau cenușii, uniformele noastre erau la fel, chiar și chipurile noastre erau ca de cenușă. Când am uitat că mai există și albastru, verde, roșu, violet.

La ce ne gândeam noi în cursul acestor îndelungate luni cenușii, de-a lungul acestor ani ca plumbul? Cu siguranță că nu la comunism sau la necesitatea de a suferi. Mințile noastre erau prea copilăroase pentru a fi controlate de evenimente.

În „Henric al IV-lea“, Shakespeare a scris: „Gândirea este roaba vieții“. Filozofia umanistă pretinde că modul de lucru al minții noastre este determinat de condițiile materiale. Acest lucru poate fi valabil pentru adulți, dar nu pentru copii. Un copil, care zace pe un pat de spital în urma unui accident foarte grav, poate da prioritate în mintea lui unei jucării promise. Noi am avut aceeași experiență. Ne-am gândit adesea la lucruri complet străine de mizeriile îndurate. Asta nu înseamnă să negăm faptul că orice situație din închisoare poate constitui o problemă: „Oare azi vor fi mulți viermi în ciorbă? Va conține ea măcar cinci boabe de fasole sau poate mai multe? Ni se va da voie să folosim WC-ul? Mă vor bate azi? Cum să fac ca la interogatoriu să nu denunț pe alții și să le pricinuiesc arestarea? Voi fi eliberat vreodată?“ Aveam probleme, dar nu le lăsam să ne obsedeze.

Nu demult, în cursul unei întâlniri de comitet a Misiunii Creștine din Lumea Comunistă, nepoata mea stătea pe covor, lângă noi, ocupându-se cu jucăriile ei. Auzind discuțiile noastre, ea a întrebat: „Bunicule, ce înseamnă problemă? Unde se află cuvântul problemă în Biblie?“ Și eu am răspuns: „Nicăieri“. Nămurită de răspunsul meu, ea a mai întrebat: „Atunci de ce voi, pastorii, vă bateți capul cu ceva care nu se găsește în Biblie?“

Aceasta s-a întâmplat la câțiva ani după eliberarea mea din închisoare. Cât eram în închisoare nu trăiam preocupați de probleme. Cu aceste lucruri se ocupau călăii noștri. Noi eram liberi să ne bucurăm de tainele Cuvântului lui Dumnezeu. Iată, cu astfel de lucruri ne ocupam noi!

Mă gândeam la Dumnezeu și la Biblie, la cuvintele ei, la literele ei, chiar la spațiile libere dintre litere. Uneori vedeam aceste forme mai vii chiar decât literele negre.

În cursul acestor ani, singurul scriitor la care m-am gândit în afară de Biblie, a fost Shakespeare.

Charles Dickens spunea că tatăl său i-a dat acest sfat: „În fiecare zi, să citești o pagină din Biblie ca să-L cunoști pe Dumnezeu și o pagină din Shakespeare ca să cunoști omul“. Poate pentru că sunt evreu și, deci, fundamental oriental, gândesc mai mult în imagini decât în propoziții. Străvechile personaje biblice și sfinții tuturor timpurilor – acel „nor de martori“ amintiți de Pavel – se aflau cu mine în celulă. Vedeam, de asemenea, ca pe scenă, personajele lui Shakespeare.

Încă de copil, aveam o memorie remarcabilă care, cu mult exercițiu, s-a amplificat în închisoare (deși aveam și întreruperi temporare, ca urmare a narcoticelor). Toți arestații își îndulceau existența cu fantezii. Drogurile, care ne erau puse în hrană pentru spălarea creierului, îmbogățeau halucinațiile. Dar știam că, dincolo de ele, stătea Adevărul, atât de complex, pe care nici chiar o multitudine de plăsmuiri nu-l putea epuiza sau înlocui. Trebuia să fim capabili să-l privim în goliciunea lui, în simplitatea lui. Acesta era țelul pe care eu încercam să-l ating.

În ziua botezului meu, Isaac Fernstein, un pastor evreu creștin, mi-a spus: „Reuben (numele meu ebraic) va

trăi și nu va muri“. Într-o atmosferă similară, Shakespeare spunea despre regele Richard al II-lea: „Pentru supusul Său Richard, Dumnezeu are un înger slăvit. Și, când îngerii luptă, oamenii cei slabi trebuie să cadă“.

Având mintea astfel ocupată, nu pierdeam vremea, între bătăi și torturi, gândindu-mă la cât de rău am fost bătut sau temându-mă cât de rău voi fi bătut din nou. Dimpotrivă, recitam versete din Sf. Scriptură, versuri din Shakespeare și alți poeți sau compuneam eu însumi diferite poeme.

„Toate locurile vizitate de ochiul raiului sunt, pentru un om înțelept, porturi și paradisuri fericite“ (Richard al II-lea). Cuvintele acestea se referă și la celulele închisorii comuniste. Ateii se bucurau că m-au putut întemnița. Era crezul lor, dar eu cred că Dumnezeu m-a trimis acolo, ca să-mi dea posibilitatea să mă adâncesc în adevărurile ascunse în cuvintele Sale.

Liniștea desăvârșită ce mă înconjura acolo era deosebit de favorabilă unei meditații adânci. Atunci am compus eu esența meditațiilor prezentate în această carte.

După trei ani de izolare, am fost mutați în celule comune. Acolo am întâlnit mai mulți teologi, unii dintre ei ebraiști rafinați sau cunoscători de limba greacă. Acum gândurile mele puteau fi schițate și cizelate. Mai târziu, când am fost eliberat, am putut să-mi completez cugetările cu cercetări proprii.

Dumnezeu spune că trebuie să-L slujim nu numai cu toată inima, dar și cu toată mintea noastră. Aceasta presupune o muncă intelectuală intensă, susținută. Copii fiind, ne-am folosit creierele ca să învățăm algebra și geometria. Ca adulți, explorăm misterele moleculelor și atomilor. Când omul a descompus atomul, el a creat arma supremă. De ce n-am reflecta și noi cu dăruire la

fiecare atom al Cuvântului lui Dumnezeu, schimbând însă munca, așa încât să putem pune în balanță Adevărul suprem? Această dorință a pus stăpânire pe inima mea, întrucât cred despre cuvintele vieții că sunt în stare să supună forțele distructive ale gândirii din care Dumnezeu a fost alungat. Creștinii încarcerați au suferit chinuri groaznice. În lanțuri, uneori în cămașă de forță (pentru că eram considerați nebuni), privind spectrul morții ori de câte ori se deschidea ușa celulei, ne gândeam la Cuvântul lui Dumnezeu.

Și creștinii liberi meditează asupra adevărilor biblice. Dar pentru că este posibil ca gândurile lui Dumnezeu să fi răsunat cu mai adâncă armonie în acele împrejurări extreme, doresc să le fac publice. Shakespeare spunea: „Cei ce respiră în necaz respiră adevăr“.

Am convingerea că aceste reflecții, concepute în liniște și hrănite în necaz, vă vor da posibilitatea să vă adânciți mai mult în adevăr, pentru a cunoaște Adevărul.

RICHARD WURMBRAND

Taina jertfei lui Isus

Presupuneți că ați trăi acum 2.000 de ani în Palestina, că ați fi păcătoși, apăsați de vinovăție și că Isus v-ar spune: „Păcatul vostru este greu și meritați pedeapsa. Plata păcatului este moartea. Dar mâine Eu voi fi biciuit și încununat cu o coroană de spini, pentru voi. Vă invit să priviți când vor bate cuie în mâinile și picioarele Mele și Mă vor țintui pe cruce. Voi striga în chinuri și voi împărtăși suferința sfintei Mele mame, a cărei inimă va fi străpunsă de milă pentru Mine, ca de o sabie. Veți fi acolo și-Mi veți auzi strigătele. Și când voi fi murit, veți ști că păcatele voastre sunt iertate pentru totdeauna, fiindcă că Eu am fost, în locul vostru, țapul ispășitor. Astfel vor fi mântuiți oamenii. Acceptați să sufăr pentru păcatele voastre sau preferați să vă suportați singuri pedeapsa?”

Ce ați răspunde?

Cred că aceasta este problema care ar trebui pusă în fața unui suflet ce caută mântuirea. Cu 1.500 de ani înainte de istorica naștere a lui Isus, Dumnezeu spune în Sf. Scriptură despre Fiul Său: „*Astăzi Te-am născut*“ (Ps. 2.7). Și după 2.000 de ani de la evenimentele petrecute pe Golgota, Mântuitorul îi spune celui ce se pocăiește: *Astăzi mor pentru tine*. Viața și moartea Domnului Isus sunt în afara Timpului și Spațiului.

Dumneavoastră ați acceptat jertfa Lui?

De multe ori, în închisorile comuniste, am văzut cum un pastor era bătut până la sânge în locul altui deținut.

Gardianul pronunța numele unuia care era pedepsit să primească bătaie și pastorul răspundea simplu: *Eu sunt*. La Auschwitz, Maximilian Kolbe, care era preot, s-a oferit să moară în locul unui polonez, condamnat la moarte de către naziști. Polonezul era tată al mai multor copii. Comandantul lagărului a acceptat substituirea și polonezul a scăpat. Kolbe a murit prin asfixiere.

Dacă erai în locul celui polonez, ai fi acceptat jertfa lui Kolbe?

Am locuit mai mulți ani într-o celulă subterană izolată, în afara timpului, ceva asemănător cu imponderabilitatea în care trăiesc astronauții. Așa cum ei nu pot face diferența între greu și ușor, tot astfel eu nu făceam distincție între trecut, prezent și viitor. În celula mea de închisoare simțeam prezența lui Isus. Viața Lui nu aparținea trecutului, nici nu era o succesiune de evenimente. El mi-a pus în față problema pe care o supun și eu atenției dumneavoastră. Isus mi-a spus: „Ești păcătos și ești condamnat la pedeapsă veșnică pentru rățăcirile tale, dar Eu sunt gata să te salvez. Pentru păcatele tale Eu voi fi lepădat, biciuit, scuipat, încoronat cu o cunună de spini, voi îndura chinurile răstignirii și durerea de a-Mi vedea sfânta mamă cu inima zdrobită la piciorul crucii. Sângele Meu te va curăți de toate păcatele “.

Trebuia să hotărăsc dacă accept sau nu jertfa adusă de Fiul nevinovat al lui Dumnezeu pentru păcatele mele. Am crezut că „a accepta“ ar fi dovada celei mai mari slăbiciuni, și am refuzat categoric această propunere. Isus a fost recunoscător pentru refuzul meu.

Apoi a venit întrebarea reală, lucru pe care El îl avusese în minte încă de la început: „Ce-ar fi dacă ți-aș integra ființa într-a Mea, dacă ai deveni o parte a trupului Meu, dacă te-ai nega ca ființă independentă și ai trăi Eu în tine de acum înainte și ai fi răstignit cu Mine (Gal. 2.20), îngropat cu Mine (Rom. 6.4) și ai deveni părtaș suferințelor Mele?”

Ce-ar fi dacă în timp ce în biserică lumea se bucură în siguranță în brațele Mele, tu ai fi ca un braț al Meu ținut împreună cu Mine pe cruce, dar împărțășind, în același timp, slava Mea? Vrei să devii colaboratorul Meu pentru salvarea omenirii, alinarea suferințelor ei, împlinind ce lipsește suferințelor Mele? (Col. 1.24). Prezența Mea în tine, rănilor suferințelor Mele vor aduce roade reale în sufletul tău “.

Am acceptat această propunere. Creștinii sunt făcuți să aibă aceeași vocație cu Împăratul lor, și anume aceea de purtători ai Crucii. Această conștiință, a unei chemări înalte și a părtășiei cu Isus, este cea care aduce bucurie în încercări, care-i face pe creștini să intre în închisori, pentru credința lor, cu bucuria unui mire ce intră în salonul nupțial.

Când George Vins, secretar general al Uniunii Baptiste din fosta URSS, a fost condamnat pentru credința lui, credincioșii prezenți în sală l-au acoperit cu flori, iar fetița lui, cățărata pe un scaun, a spus în fața judecătorilor comuniști: „Tată, cu Cristos ești liber în închisoare, dar libertatea fără El este închisoare“. Credincioșii care-l așteptau afară l-au primit cu un imn creștin.

O rudă a unui deținut creștin din China Roșie i-a spus unei persoane care a încercat s-o compătimizească:

– Nu trebuie să ne compătimizești, căci, dacă el nu s-ar afla în acest lagăr de muncă, ar mai putea cei de acolo să audă Evanghelia Domnului Isus?

În același spirit ar trebui să primim și noi crucea sărăciei, a discriminării rasiale, a trădărilor, a infidelității conjugale, a răzvrătirii copiilor și tot felul de alte necazuri ale vieții.

Cine ia ca pentru sine, moartea lui Cristos și cântă laude nevinovatului Fiu al lui Dumnezeu – Care a

suportat, în locul său, pedeapsa ce i se cuvenea lui însuși —, o astfel de persoană ar trebui, deci, pedepsită mai sever decât înainte.

Evanghelia ne acordă privilegiul de a deveni un mădular al Trupului lui Cristos, părtaș suferinței și morții în chinuri împreună cu El, și, de asemenea, al învierii Sale glorioase.

Deoarece convertirea cere sacrificiu, apelurile vestitorilor Evangheliei se numesc „chemare la altar“. Orice animal adus la altar în Cortul Întâlnirii sau la Templu trebuia să moară. O altă ființă nevinovată murea în locul păcătosului. De data aceasta, însă, nu este pus pe altar un animal, ci Însuși Fiul lui Dumnezeu. El a hotărât-o și orice ai face nu-L poți determina să Se răzgândească. Poți doar să-I ceri privilegiul de a fi învrednicit să te sacrifici pe viitor pentru slava lui Dumnezeu și pentru binele semenilor. În schimb, vei primi dreptul să mori față de păcat, față de lume și față de legile ei.

Realitatea unei convertiri stă în unirea cu Domnul Isus. Este rușinos și dezgustător să accepți altfel moartea Lui.

- 2 -

De ce atâta suferință?

Citând Biblia din memorie, singur într-o celulă, am fost izbit de câtă suferință este ea străbătută. Începe cu catastrofa izgonirii omului din grădina Edenului și se încheie cu intrarea majorității oamenilor în Iad.

De ce oare trebuie să sufere până și sfinții? De ce există suferință până și în lumea animală și vegetală?

De ce se nasc copiii în suferință? Este suferința singura metodă pedagogică a lui Dumnezeu? De ce există răul? De ce au suferit creștinii în închisorile comuniste?

După ce și-a dedicat patruzeci de ani din viață activității misionare, printre aborigenii australieni, un pastor s-a îmbolnăvit. Pentru că era grav bolnav a trebuit să fie transportat pe niște drumuri impracticabile, până în cel mai apropiat oraș; abia mai respira. În această stare, el a cerut familiei să-i cânte și să-i citească din Biblie. Într-un târziu, a spus:

– Încetați cu laudele! I-am slujit toată viața și Lui nu-I pasă de mine!

Apoi, a smuls Biblia din mâna soției și a aruncat-o într-un tufiș. Nu putea găsi un răspuns la problema suferinței sale.

Singurul răspuns, care cred că se poate da, este să nu pui nici o întrebare. Când Se afla pe cruce, Isus L-a întrebat pe Dumnezeu de ce L-a părăsit până și pe unicul Său Fiu. Întrebarea Lui este urmată doar de un semn de întrebare. Tot ceea ce știm este că întrebarea există și că putem trăi cu ea.

Un suferind a venit odată la un pastor și i-a pus mai multe întrebări. Pastorul a răspuns:

– Îngenunchează aici în biserică și cere-I lui Isus răspunsul.

– Chiar credeți că voi auzi un glas din cer?

– Nu, a răspuns pastorul, dar stând tăcut în rugăciune timp de mai multe ore înaintea lui Dumnezeu, îți vei da seama că poți merge mai departe, fără răspuns la toate problemele tale. Acesta s-ar putea să fi fost răspunsul lui Isus și te vei liniști. Nu ai nevoie de altceva decât de „*pacea Lui care întrece orice pricepere*“, de pacea Lui care depășește orice înțelegere. Nu ai nevoie și de pace și de înțelegere, căci înțelegerea presupune calități pe care cei mai mulți dintre noi nu le au.

Talmudul (Haghiga) spune că au existat patru oameni care au ajuns până sus de tot: Ben Azai, Ben Zoma, Elișa ben Abuya și Rabbi Akiva. Ben Azai a văzut slava lui Dumnezeu și a murit. Ben Zoma a văzut-o și a înnebunit. Elișa ben Abuya și-a pierdut credința. Numai Rabbi Akiva s-a întors nevătămat.

Pavel scrie despre un om care a fost răpit în Rai, dar n-a putut comunica nimănui ceea ce a trăit, căci cuvintele pe care le auzise acolo nu pot fi redade (2 Cor. 12.2-4).

O legendă spune că Moise a stat odată în meditație lângă o fântână. Un drumeț s-a oprit să bea din fântână și, când s-a aplecat, i-a căzut punga de la cingătoare. Omul a plecat. La scurt timp, un alt om a trecut pe lângă fântână, a văzut punga și a luat-o. Puțin mai târziu, un al treilea s-a oprit să-și potolească setea și s-a culcat apoi la umbra fântânii. Între timp, primul a descoperit că-i lipsea punga și, dându-și seama că nu putuse să o piardă decât la fântână, s-a întors, l-a trezit pe cel ce dormea acolo (care, desigur, nu știa nimic) și i-a cerut să-i înapoieze banii. Între cei doi a urmat o discuție apoi s-au înfuriat și primul l-a omorât pe celălalt. Martor la acestea, Moise l-a spus lui Dumnezeu:

– Vezi, de aceea nu cred oamenii în Tine. E prea multă nedreptate și rău în lume. De ce a trebuit ca primul trecător să-și piardă punga și să devină apoi un ucigaș? De ce a trebuit ca cel de-al doilea să găsească punga cu banii, pentru care nu muncise? Al treilea era complet nevinovat. De ce a fost omorât?

– Am să-ți explic doar o singură dată, a răspuns Dumnezeu. N-o pot face la fiecare pas. Primul trecător era fiul unui hoț. Punga conținea banii furati de tatăl său de la tatăl celui de-al doilea trecător care, găsind punga, n-a luat decât ceea ce i se cuvenea. Al treilea era un uci-

gaș a cărui crimă nu avea să fie descoperită niciodată și care a primit de la primul pedeapsa pe care o merita. Pe viitor să crezi că există un sens și o dreptate în tot ce se întâmplă, chiar atunci când tu nu le înțelegi.

Credința în Dumnezeu este unicul răspuns la taina răului.

- 3 -

Să respectăm sărăcia

În închisoare am ajuns la cea mai de jos treaptă a sărăciei. Nu mai aveam nimic, ceea ce mă făcea să privesc într-o lumină nouă acest verset: „*Nu despuia pe sărac, pentru că este sărac, și nu asupra pe nenorocitul care stă la poartă!*“ (Pv. 22.22).

Nu-i fura săracului unica lui avere, acest giuvaer de preț care este sărăcia. Francesco d'Assisi vorbea despre „*sorella poverta*“ (sora sărăcie).

Asceții și sfinții din toate timpurile au abandonat bucuriile lumești pentru acest prieten de valoare. Moise a preferat viața săracă a unui păstor, poziției de nepot al faraonului. Budha a părăsit palatele tatălui său pentru a afla seninătatea, pe care numai sărăcia goală o poate da. Cristos, Domnul cerurilor, a ales nașterea într-un staul și viața de dulgher printre oamenii sărmani, iar moartea Și-a aflat-o printre tâlhari, atârnat pe o cruce. El a spus: „*Ferice de voi, care sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră!*“ (Lc. 6.20).

Cu ce drept pot eu lua sursa binecuvântării unui om? Dacă îi iau sărăcia, îi iau Împărăția cerurilor. Închipui-

ți-vă ce s-ar fi întâmplat, dacă bogatul din pildă (Lc. 16.19-1) ar fi fost „bun la inimă“ cum se spune de obicei, și și-ar fi împărțit cu săracul Lazăr hainele scumpe și l-ar fi invitat zilnic pe acesta la mesele lui copioase. L-ar fi chemat pe Lazăr în iadul viitor.

Sărăcia este o poartă a Împărăției cerurilor.

Urâtul stadiu embrionar, în care arătăm ca niște broaște și ca niște maimuțe este prologul omenirii. Dacă distrugi o omidă, pentru că este un vierme respingător, distrugi viitorul fluture. Să-i iei unui om sărăcia înseamnă să-i iei izvorul fericirii veșnice.

Oare nu trebuie să-l ajutăm pe sărac?

Sigur că trebuie să-l ajutăm, dar prin a-i împărtăși sărăcia, prin a-i demonstra că nu suntem indiferenți la starea lui înaltă. Maica Tereza din Calcutta a dat în acest sens un exemplu. Împărtășind experiența sărăciei, unui sărac i se dă simțul demnității în fața lui Dumnezeu și a altor oameni, în timp ce, dacă îi arunci câțiva bănuți, îl jignești.

În mod obișnuit, noi confundăm ceea ce este neplăcut cu ceea ce este rău. Sărăcia este neplăcută, dar este o încercare divină a iubirii creștine. Ce fată nu este tentată să admire un tânăr chipeș care-i oferă inele, brățări, automobile și castele? Ar alege ea să trăiască alături de același tânăr într-o cocioabă? Era ușor pentru Iov să-L iubească pe Dumnezeu având o familie, având vite și aur. Dar ce fel de dragoste era aceasta? Trebuia să vină o încercare pentru a întări credința lui Iov.

Înainte de a fi închis, situația mea socială și materială era foarte confortabilă. În momente de autoanaliză, mă întrebam dacă realmente Îl iubeam pe Dumnezeu sau mai curând multiplele daruri, atât din afara cât și din interiorul meu, cu care El m-a înzestrat, îmi determinau sentimentul.

Apoi, în singurătate, foame și frig, chiar fără ghete, puteam într-adevăr să verific dacă Îl iubeam pe Dumnezeu sau numai ceea ce-mi dăruise El. Cât de fericit am fost să descopăr cum îmi curgeau de pe buze imnuri de laudă în aceste împrejurări! Crediința mea a fost încercată.

Creștinii nu se tem de foame și nu l-ar lipsi pe sărac de această experiență. Căci Isus îi spune chiar și bogatului, care este obișnuit cu icre negre și alte delicatese: „*Eu am de mâncat o mâncare, pe care voi n-o cunoașteți*“ (Ioan 4.32). Îngerul Rafael i-a spus lui Tobie în cartea apocrifă cu același nume (12.19): „Era ca și cum mâncam și beam cu tine. Dar eu mâncam o mâncare nevăzută și beam o băutură pe care oamenii n-o pot vedea“. Hrana îngerilor, pe care și oamenii o pot împărți, stă în a-L vedea pe Dumnezeu, în a-L iubi pe El chiar și la vreme de necaz și în a-I împlini voia în totul. Nu poți sta în restaurante luxoase, ascultând muzică de jazz, servit de fete pe jumătate goale și nu poți să te îmbuibi, participând totodată și la ospățul ceresc. Nimeni nu poate avea ambele lumi. Hrana cerească este pentru cei înfomețați.

Kierkegaard avea dreptate când spunea: „A-l reprezenta pe omul care, prin propovăduirea creștinismului, a atins și s-a bucurat la cel mai înalt grad de toate bunurile și plăcerile lumești, a-l reprezenta pe el, ca martor al Adevărului, este la fel de ridicol ca și atunci când s-ar vorbi despre o fecioară înconjurată de mulțimea copiilor pe care ea i-a născut“ („Atac contra creștinismului“).

După ani de evanghelizare, un pastor ar trebui să fie mai sărac decât înainte de a-și fi început slujba sa.

Dumnezeul nostru este Cel al porții înguste și al urechilor acului.

Dacă, din pricina poziției tale sociale, nu ești printre cei înfomețați, ai un mijloc simplu de corecție: poți posti. Dar nu-i fura săracului mana cerească.

Actele voastre, bine intenționate, de filantropie, pot fi jafuri.

- 4 -

Atitudinea corectă față de sărăcie

Lăcomia noastră, iubirea de bani, ne aduce atât sărăcie cât și nefericire. Atitudinea corectă a unui bun creștin față de un sărac nu este aceea de milă, ci mai degrabă aceea de invidie sau de concurență. Deși poți avea mai multă pâine decât fratele tău sărac și unt și brânză pe pâine, „*omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*“ (Lc. 4.4). Săracul are un privilegiu pe care tu nu-l ai. Isus a fost trimis să vestească Evanghelia săracilor; numai un sărac poate primi pe deplin mesajul. Bogătașii aud doar Evanghelia diluată, predicată de pastori care n-au fost înfomețați sau nu au postit niciodată, care sunt bogați sau doresc să fie.

Astfel de pastori nu doresc să-și piardă contribuabilii bogați și le predică din Evangheliile doar atât cât să nu îi ofenseze. Ei nu le vor spune niciodată enoriașilor bogați că au tot atâtea șanse să ajungă în Împărăția lui Dumnezeu câte are o cămilă să treacă prin urechile acului, cu alte cuvinte, că toată religia lor este zadarnică.

Repet întrebarea pusă în meditația precedentă: *Oare nu trebuie să-i ajutăm pe săraci?* Sigur că trebuie să-i

ajutăm, dar cu o condiție: să nu le răpim sărăcia interioară.

Calea de a-i ajuta pe săraci este de a urma exemplul lui Isus și de a deveni săraci ca și ei.

Citim în „Shemen ha tov“, o carte evreiască, cum rabinului Haryim Auerbach de Launtzitz i s-a adresat un cizmar care nu avea lemne să-și încălzească încăperea în care locuia împreună cu soția și cu un nou-născut. Rabinul l-a trezit imediat pe un vecin înstărit. Bogatul l-a invitat să intre, dar rabinul a preferat să-i vorbească afară. Era foarte rece și bogatul a trebuit să stea să tremure afară și să vorbească mult timp cu rabinul. La sfârșit, rabinul a amintit plângerea cizmarului și i-a spus:

– Acum, că ai simțit tu însuși ce înseamnă să-ți fie frig, vei ști ce ai de făcut.

Bogatul a dus lemne familiei cizmarului, cărându-le el însuși, cu o roabă. Cine n-a simțit lațul în jurul gâtului nu poate înțelege situația cui va care este în pericol de moarte.

Nici o avere sau vreun milionar filantrop nu pot înlocui faptele caritabile făcute demult, de către călugării și călugărițele cu vocația sărăciei. Acești oameni, unii proveniți din familii aristocrate, au întreținut săraci în spitale, au construit cămine pentru bătrâni și orfeline. Ei au coborât în realitate și în duh la nivelul celor pe care s-au străduit să-i ajute, căci, cu adevărat, și-au iubit semenii ca pe ei înșiși.

Trăind ei înșiși ca oameni săraci, puteau aprecia valoarea sărăciei. Bătrânii, infirmii și săracii au fost ajutați nu numai cu pâine ci și să vadă în sărăcie un privilegiu, și nu un handicap.

În Statele Unite și în alte țări, există foarte multe programe pentru săraci care nu funcționează. Programul lui Francesco d'Assisi a funcționat. El a devenit sărac

și i-a determinat pe mulți bogați să-și cheltuiască banii, nu prin impozite, greu suportabile, ci dăruind din dragoste.

Sunt diverse modalități de a da ajutor. Am citit că localnicii din coloniile portugheze, când erau bolnavi, treceau pe lângă multe spitale de stat și mergeau mai departe, oprindu-se la mulți kilometri distanță, într-un spital creștin. Când au fost întrebați de ce procedează astfel, căci spitalele de stat beneficiau de o dotare corespunzătoare și ofereau aceleași condiții de tratament ca spitalele creștine, localnicii au răspuns:

– Da, tratamentul este același, dar mâinile nu sunt aceleași. Numai mâna goală poate să mângâie.

„Nu asupra pe nenorocitul care stă la poartă!” (Pv. 22.22). *„De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă”* (Evr. 13.12).

Isus dorea să ajungă la Golgota pentru a îndeplini opera de mântuire a omenirii. Dar, în acele zile, atât călăii cât și victimele, erau opriți la porți pentru a se legitima și a răspunde la anumite întrebări. Și eu am văzut că nu este ușor să treci de poarta unei închisori, nici chiar pentru a executa un condamnat la moarte. Călăul bate la poartă; garda privește suspicioasă prin gaura cheii, apoi verifică ordinul. Așa era și înainte.

În Proverbe 22.22 este scris: *„Nu asupra pe nenorocitul care stă la poartă”*. Cei care îi aparțin lui Isus sunt fericiți că pot să sufere pentru El. De aceea; nu-i opriți din nou la poartă să-i întrebați, să le încetiniți marșul eroic spre sacrificiul de sine, oferindu-le iertarea sau punându-le cine știe ce condiții. Procedând astfel, îi faceți să sufere mai departe pe nenorocirii a căror slavă stă în suferința lor pentru Cristos.

Un creștin trebuie să se comporte astfel încât copiii săi să poată spune plini de bucurie, asemenea lui Iacov: „*Dumnezeul tatălui meu*“. Iacov avea strămoși cu care se putea mândri. Avraam părăsise cetatea Ur din Chal-deea, leagănul unei străvechi civilizații, pentru a trăi ca străin pe un pământ sterp, tocmai pentru a fi liber să-L adore pe Dumnezeu viu și adevărat pe care-L cunoștea bine. Isaac a fost gata, de copil, să-L preamărească pe Dumnezeu prin moartea sa. Astfel de oameni nu ar trebui să fie lipsiți de necazurile lor care le asigură gloria veșnică.

Necazul are problemele lui. Adesea ești copleșit de disperare. Dumnezeu pare să-Și fi întors fața de la tine. Dar apoi îți dai seama că a fost doar ca un joc cu un copil. Îl cauți, Îl găsești din nou, Dumnezeu și cu tine, amândoi radioși, amândoi plini de bucurie. Există o învățătură adâncă în Talmud: „Înainte de a mânca și a bea, un om are două inimi. Simte și propria foame și pe a altuia. După ce a mâncat și a băut, rămâne doar cu o inimă, gândindu-se numai la propriul său confort.“

În loc de a-i răpi săracului sărăcia și nenorocitului necazul, care-i va fi slava viitoare, ai grijă ca nu cumva să fii și tu printre cei cu o singură inimă.

- 5 -

Minciuna și personalitățile biblice

Nu puteam spune anchetatorilor comuniști adevărul întreg asupra activității Bisericii noastre. Dacă ar fi fost să dăm răspunsuri sincere tuturor întrebărilor lor, ar fi urmat multe alte arestări.

Ne-o amintim pe Rebeca, cea care a recurs la o viclenie imorală pentru a-i obține lui Iacov binecuvântarea de întâi-născut, care i se cuvenea de fapt lui Esau (Gen. 27). Valoarea etică a unei acțiuni este judecată nu doar prin faptul că răspunde anumitor reguli morale, ci și prin roadele de lungă durată.

Dacă Rebeca n-ar fi făcut acest lucru, Isaac i-ar fi dat binecuvântarea lui Esau. Atunci descendenții lui Esau ar fi fost poporul ales în locul evreilor. Poate vreun sălbatic ar fi pretins atunci să devină Mântuitorul lumii și poate alți sălbatici ar fi fost profeți.

Ce catastrofă ar fi fost dacă Rebeca și Iacov nu ar fi uneltit și mințit în acea împrejurare! Comportamentul lor era prevăzut în planul lui Dumnezeu. Văzul lui Isaac slăbise într-atât, încât Iacov să poată fi confundat cu Esau și să primească binecuvântarea.

Desigur, să faci o astfel de acțiune, chiar în împrejurări excepționale, este o alegere periculoasă. Alții își vor justifica înșelătoriile egoiste dând ca exemplu ce ai făcut tu din niște rațiuni sfinte. Midrașul spune: „*Iacov a luat pe Rahela, dar în noaptea nunții, Laban, tatăl fetei, i-a strecurat-o pe Leea, o fată pe care Iacov n-o plăcea* (Gen. 29.23- 5). *Dimineța a văzut c-a fost înșelat și i-a spus Leii: «Noaptea te-am strigat Rahela și tu ai răspuns. De ce m-ai înșelat?» Leea a răspuns: «Tatăl tău ți-a spus Esau, iar tu ziceai că ești fratele tău. Ți-ai înșelat tatăl. Nici un învătător nu e lipsit de ucenici; eu am învățat de la tine»“.*

Trebuie să fim atenți la acest fel de pericol, dar creștinii nu pot totuși să se lipsească de înțelepciunea șarpei. Poate un creștin să fie un inspector de poliție, un agent secret, un diplomat sau un ofițer în război fără a recurge la viclenii?

unde sunt persecuții, dacă nu ar urma exemplul Rebecăi? Astfel de strategii sunt șocante pentru că ele sunt excepția de la regula creștină a adevărului total.

Cuvintele sunt spuse și în alte scopuri, nu numai ca să comunice adevărul. Uneori ele folosesc drept autoapărare, precum cuvintele lui Pavel: „...*fără să fi făcut ceva împotriva norodului sau obiceiurilor părinților noștri*“ (F.A. 28.17). În 1 Tes. 2.14-16, Pavel a izbucnit împotriva evreilor și a făcut mai mult decât să treacă peste obiceiurile lor. El anulase o parte esențială a Legii evreiești atunci când a declarat că circumcizia nu are nici o valoare. Dar acum era în pericol de moarte. În astfel de cazuri, în momente de criză, cuvintele trebuie să fie slujitorii altui stăpân decât cel al adevărului.

Iosif din Vechiul Testament a spus: „*Am fost luat cu sila din țara evreilor*“ (Gen. 40.15). Nu tocmai așa s-au petrecut faptelele, dar noi putem aprecia dorința lui de a acoperi păcatul fraților săi, care l-au vândut ca sclav.

Trebuie să avem în vedere multiplele fațete ale vieții omenești, atunci când judecăm morala, atât a personalităților biblice, cât și a semenilor noștri.

- 6 -

Ce este al Cezarului?

Mulți creștini s-au supus unor oameni ca Hitler, Stalin, Mao și multor dictatori albi, negri ori galbeni. Mulți au făcut-o cu intenții bune, lăsându-se călăuziți de cuvintele Domnului Isus: „*Dați Cezarului ce este al Cezarului*“ (Mt. 22.21).

Însă cuvintele Mântuitorului au fost înțelese greșit. Isus nu Și-a sfătuit ucenicii să dea ceva Cezarului. Cuvintele Lui se adresau fariseilor.

Oare ordinul dat unui soldat german are vreo valoare pentru cel britanic? Fariseii și ucenicii lui Isus erau la antipodi unii față de alții; cuvintele erau adresate detractorilor lui Isus, nu prietenilor.

Isus nu avea nici un bănuț la El. „*I-au dat un ban*“. Vrajmașii lui Isus au fost prinși în sistemul monetar al Cezarului, în timp ce ucenicii lui Isus nu aveau nimic.

Biblia evreilor nici măcar nu conține verbul a avea. Creștinii consideră averile ca fiind ceva rău, ei fiind doar administratorii avutului lui Dumnezeu. Neposedând nimic, creștinul nu poate datora ceva Cezarului.

Cine a fost totuși Cezar? Un cuceritor străin care a ocupat Palestina și nu a contribuit cu nimic la bunăstarea ei. Nu a sădit un copac, nu a construit o șosea, nici măcar n-a vizitat țara. Însă a stabilit impozite pentru a-i mulge pe cei bogați și a măcelărit pe oricine îndrăznește să se opună edictelor sale. Nimic din Palestina nu aparținea Cezarului. Dacă i-ai spune unui român, unui ceh, unui ungar sau unui polonez: „Dă-le sovieticilor ceea ce este al lor“, te-ar înțelege pe loc. Nimic nu le aparține. Aceste cuvinte pot însemna doar: „Dă-le o cizmă în spate și trimite-i să-și facă bagajele!“

Acesta a fost și sensul cuvintelor lui Isus. Dacă fariseii erau atât de convinși că slujeau lui Dumnezeu, de ce mințile lor erau preocupate de lucruri care nu sunt dumnezeiești? Isus le spunea: „Voi faceți ambele lucruri: sluiți unei tiranii și lui Dumnezeu deodată“. El știa că în curând fariseii aveau să-și dea seama că aceste lucruri sunt incompatibile.

Trebuie să alegi între a fi aghiotantul lui Cezar și un adevărat slujitor al lui Dumnezeu, ca Ioan Botezătorul, care stă în fața lui Irod, un împărat imoral, și îi spune deschis: „Nu-ți este îngăduit! Ceea ce faci tu este un lucru nelegiuit!”

Însă această atitudine Ioan Botezătorul a plătit-o cu capul.

Interpretarea cuvintelor lui Isus, ca fiind un îndemn la supunere față de despoți este greșită. În opinia mea, interpretarea corectă este tocmai contrariul. Așa cum sufletul este mai presus decât trupul, tot așa demnitatea noastră preotească o depășește și are menirea s-o povățuiască pe cea a statului; cerescul are ascendent asupra pământescului.

Este de datoria autorităților să asculte de conducătorii Bisericii, și nu invers.

- 7 -

Cineva lipsește în genealogia lui Isus

– Cine poate crede că Biblia este infailibilă? m-a întrebat odată un pastor. Pot să-ți arăt cel puțin o frază care este neadevărată: la Matei 1.17, unde găsim afirmația că au fost patruzeci și două de generații de la Avraam la Cristos. Dar sunt mai multe în genealogia din Luca 3 și în cele ale Vechiului Testament.

Dar există un aspect și mai ciudat în genealogia lui Matei. El a fost vameș și știa să socotească fără greșală. Deși pretinde că dă numele a patruzeci și două de generații, dacă verifici, găsești că dă numai 41 de nume.

Nu este ușor de constatat faptul că lipsește o persoană. Atenție la versetele 11 și 12 din Matei 1, unde observăm că unul și același Iaconia este numărat de două ori. Genealogia este împărțită în trei grupuri de strămoși, fiecare grup format din paisprezece persoane, dar ultima persoană a celui de-al doilea grup este și prima persoană a celui de-al treilea grup.

Un nume este lipsă în această listă: al tău. Isus trebuie să fie conceput în tine întocmai cum a fost conceput în pântecul Fecioarei Maria.

Isus a spus: „*Căci oricine face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră...*“ Până la acest punct, cuvintele Lui sunt ușor de înțeles. Fiecare credincios poate să-I fie frate mai mic sau soră. Dar El oferă și altă posibilitate: El spune „...și mamă“ (Mt. 12.50). Noi putem să-I fim mamă în măsura în care Isus este conceput în noi. Relația noastră cu El poate fi comparată și cu legătura dintre mamă și fiu. Noi putem avea o atitudine maternă față de El!

Orice dragoste conține un element de interes personal. Îl iubești pe tata – îți dă bani de buzunar; o iubești pe mama – îți dă bomboane. Frații și surorile tale sunt tovarășii tăi de joacă. Numai dragostea maternă este complet dezinteresată, neegoistă. Știu despre o mamă care a fost ucisă cu toporul de către fiul ei și care, înainte de a muri, l-a întrebat dacă nu cumva s-a rănit el. Dragostea unei mame există fără a cere vreo recompensă.

Atitudinea ta față de Isus poate fi maternă. Atunci tu vei fi cea de-a patruzeci și doua generație, veriga care lipsește din genealogia Lui.

Textul lui Matei n-a fost conceput ca o simplă istorie; n-a fost scris nici ca să dea cifre cu o precizie matematică, ci mai degrabă cifre cu înțelesuri simbolice. Atât

Matei cât și Luca dau un multiplu de șapte ca număr al strămoșilor lui Isus; patruzeci și doi în primul caz, șaptezeci și șapte în celălalt. În Biblie, șapte este un număr sfânt, dar aceasta este o temă ce va fi abordată în altă meditație.

Generațiile de la Avraam la Isus nu au fost cu adevărat patruzeci și două. Matei însuși dă numai patruzeci și unu de nume. Dar genealogia asta conține un mesaj spiritual. Ceva poate fi adevărat, fără a corespunde în fapt. Deci noi Îi putem fi lui Isus mame iubitoare.

– 8 –

Cuvinte masculine și feminine

Timp de mai mulți ani nu am văzut vreo fată sau vreo femeie. Aceasta mi-a sporit curiozitatea privitor la caracteristicile femininului.

Asemenea majorității limbilor, ebraica are substantive masculine și feminine. Engleza, care are același articol pentru toate substantivele, este o excepție în familia limbilor. În germană *masă* este masculin și are articolul *der*, *lampă* este feminin și are articolul *die*, *pâine* este neutru și are articolul *das*. Adjectivele și verbele iau și ele diferite forme în funcție de genul substantivului. Acest lucru este valabil atât în limbile latine, cât și în cele slave.

Ebraica nu are numai substantive masculine și feminine, ci și forme masculine și feminine pentru același substantiv. De exemplu: *navă* este *ani* la masculin și

anjah la feminin. *Şir* și *şirah* sunt forma masculină și, respectiv, feminină a cuvântului *cântec*. *Erets* și *artsah* sunt cele două forme pentru *pământ*, *aşam* și *aşmah* pentru *jertfă*.

Forma masculină și feminină reprezintă aspectul activ sau pasiv al substantivului în cauză, iar folosirea lor poate afecta sensul inițial al multor pasaje din Biblie.

Ioan, scriind în limba greacă, nu prezintă mânia divină ca un lucru împins la extrem, în expresia „*vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mâniei Lui*” (Apoc. 14.10), așa cum ar putea să pară la prima vedere. Conform regulilor gramaticii grecești, articolul și adjectivul care determină substantivul *vin*, care este de genul masculin, ar fi trebuit să se acorde cu acesta; totuși, autorul sfidează gramatica și pune adjectivul la feminin pentru a arăta că la Dumnezeu chiar mânia este blândă.

Sufixul *ah* în ebraică, de obicei, indică femininul. Numele femeilor sfârșesc adesea prin *ah*, ca de exemplu: Batşebah, Dalilah sau Sarah. Însă această terminație mai indică și direcția, în sensul că genul limbii ebraice arată tendința obiectelor spre feminin, forma pasivă sau supusă. Ele încep toate prin a-și afirma independența, dar în final toate vor fi supuse voinței lui Dumnezeu.

Ruah, cuvântul ebraic pentru *duh*, este feminin. În Geneza 1.2: „*Și Duhul lui Dumnezeu plutea pe deasupra apelor*”; verbul* «plutea» ia de asemenea forma feminină. Astfel, o traducere exactă a acestor cuvinte, o redare, care să reproducă ce simte un evreu la citirea lor, ar fi: *Duhul feminin plutea într-un chip femeiesc pe deasupra apelor*.

* În ebraică verbul are forme diferite pentru masculin și feminin. N. Ed.

Adonai Sabaoth, Numele lui Dumnezeu care apare frecvent în Biblia ebraică, nu înseamnă numai *Domnul oștirilor*, ci, tradus exact: *Domnul oștirilor femeiești*, cum ar fi *amazoanele*. Atât bărbații, cât și femeile creștine – deci totalitatea credincioșilor – sunt mirese ale lui Cristos și războinici cu caracteristici feminine. De aceea trebuie să tindem cu toții la dobândirea mai multor caracteristici feminine, cum ar fi: blândețea, liniștea, supunerea, acceptarea pasivă a tot ceea ce hotărăște Mirele.

Biologii au descoperit că, în prima fază, toți embrionii sunt feminini. Mai târziu, cromozomul Y trimite un curent de hormoni masculini peste unii embrioni, transformându-i în masculini. Cromozomul Y face acest lucru prin producerea unui antigen H-Y, o substanță aflată în celulele tuturor bărbaților dar nu și în ale femeilor.

La început, orice embrion este feminin. Prin devenirea mireseleor lui Cristos, prin punerea noastră în poziție feminină față de El, ne întoarcem la starea noastră originală, la scopul pentru care am fost creați, acela de a fi miresele lui Cristos. Un bărbat, odată cu convertirea, devine și el mireasă a lui Cristos, nu mire.

- 9 -

Modul de a respira

Unii dintre deținuții proaspăt-veniți în închisoare ne întrebau: „Cum să rezistăm torturii? “ Printre alte sfaturi, le spuneam: „Respirați adânc, ritmic “.

Pavel scrie: „*Să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu*“ (1 Cor. 10.31). Aceasta înseamnă un mod de a respira.

Viața omenirii a început atunci când Dumnezeu a suflat Duhul vieții peste Adam (Gen.2.7). În ce ritm și în ce fel o fi suflat Dumnezeu?

Biblia vorbește despre mai multe feluri de respirație. Păcătosul este comparat cu „*o măgăriță sălbatică, deprinsă cu pustia, care găfâie în aprinderea patimii*“ (Ier. 2.24) și același profet compară bărbații imorali cu „*niște cai bine hrăniți care aleargă încoace și încolo; fiecare nechează după nevasta aproapelui său*“ (Ier. 5.8).

Saul din Tars, prigonitorul creștinilor, este descris ca „*sufând amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului*“ (F.A. 9.1). Isus Însuși avea o respirație aparte: El a suflat peste apostolii Săi și ei au primit Duhul Sfânt (Ioan 20.22). Preoții ortodocși mai suflă încă asupra oamenilor, ca parte a ritualului baptismal.

În ce fel respirați voi? Suflați mânie, poftă? Sau aveți o suflare liniștită, maiestuoasă, senină, aceea a omului care nu are nici un atașament sau repulsie față de lume și care nu este tulburat de ea? O astfel de respirație trebuie să practicăm.

Exercițiile de yoga pot fi folositoare, dar nu rezolvă problemele. Poți practica yoga dimineța și să nechezi ori să sufli mânie după-amiaza. Trebuie să practici respirația, spre slava lui Dumnezeu, chiar și în timpul celor mai mari ispite. Când alții strigă la voi sau vă torturează, când sunteți în pericol sau atrași spre păcat, liniștiți-vă și începeți să respirați într-un mod sfânt: adânc, uniform, ritmic. Aceasta vă va ajuta să ieșiți biruitori.

Limbajul Bibliei ne învață să fim atenți la felul nostru de a respira. Expresia ebraică *Ketsar af* = *cu respirație tăiată* se folosește cu privire la omul nerăbdător; iar *ereh apaim* = *cu respirație îndelungată* se referă la o persoană senină, liniștită, răbdătoare. Stările noastre su-

fletești sunt „conectate“ cu respirația. Când respirăm profund, timp de zece minute, în ritm egal, gândind tot timpul: *acum inspir, acum expir*, atunci mânia devine imposibilă. Cineva, care dorește să devină mândru, să respire în sens opus procedurii naturale.

Faceți totul spre slava lui Dumnezeu! Chiar felul în care respirați este cunoscut de Cel Atotputernic. Copacii respiră rar și trăiesc mult; insectele, dimpotrivă.

– 10 –

Cuvinte de neînțeles

În textul original, Biblia conține cuvinte pe care nu le cunoaștem, de exemplu *espar*, în 2 Samuel 6.19 și 1 Cronici 16.3. Unii traducători l-au redat prin «carne», dar au adăugat un semn grafic pentru a atrage atenția că acest sens este nesigur. Niște comentatori evrei îl traduc prin *prăjitură cu stafide*.

Nimeni nu este sigur de semnificația cuvintelor *selah* și *miktam* care sunt frecvent întâlnite în Psalmi. Renumitul traducător Rași spune că *selah* înseamnă *etern*. Ybn Ezra crede că este un termen muzical. Septuaginta traduce *selah* prin *pauză*.

Cuvântul *miktam* apare în titlul Psalmilor 16, 56, 57, 58, 59 și 60. În Midraș, un comentariu evreiesc al Bibliei, se spune că David era smerit (*makh*) și neprihănit (*tam*), deci *miktam*. Rași crede că este vorba tot despre un termen muzical, ca și în cazul lui *selah*. Ybn Ezra și Luther derivă cuvântul de la *ketem* – *aur*. În versiunea engleză New Authorised Version, la Psalmul 16 apare o notă de subsol care îl numește *Psalmul de aur*. Alții consideră cuvântul babilonian *kafamu* ca

sursă a termenului *miktam* și traduc prin *Un psalm al mântuirii*. Dar toate acestea sunt simple presupuneri.

Cuvântul grecesc *epiusion*, care apare în rugăciunea domnească (Mt. 6.11) nu se întâlnește nicăieri altundeva în literatura greacă. Ieronim a folosit expresia *pâinea noastră cea duhovnicească*.

Sunt multe alte cuvinte al căror înțeles rămâne tainic. O posibilitate este aceea de a nu atribui nici un sens unor astfel de cuvinte. Nicăieri în Biblie nu se afirmă că tot ce este scris în ea trebuie să aibă înțeles.

„Mamunkan“, o carte fundamentală a budismului Zen, de prin sec. XII, spune că lipsa de sens este sensul expresiei „a urma calea“.

Textul ebraic al Bibliei are conotații muzicale. Vechiul Testament este un cântec în care unele sunete servesc pentru frumusețea lor muzicală, fără vreun sens, la fel cu *tra-la-la* din cântecele populare ale națiunilor moderne.

Întreaga Biblie este o simfonie de neimitat. Nu numai sensul frazelor, dar chiar și sunetul lor poate duce sufletul la extaz.

Să dăm doar un exemplu: „*Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet*“ (F.A. 4.32). Este desigur un gând adânc, dar în greacă este și o frază muzicală minunată, o rimă: *Kardia kai psyche mia*. Litere, silabe și cuvinte întregi au fost scrise în Biblie numai pentru splendoarea sunetului. Oricine are ureche muzicală le va gusta. Ele nu pot fi traduse.

Luther a numit rațiunea noastră *fiară*, din cauza tendinței sale de a se amesteca în subiectele religioase. Minte rațională caută sens și logică în orice, inclusiv în Biblie. Dar de ce trebuie să fie limitată mereu Biblia la a avea sens pentru rațiune? Ea vorbește sufletului, în primul rând.

Krüger, președintele Republicii Natal (Africa de Sud), s-a dus la vânătoare, lăsându-și acasă soția și

copilul, amândoi bolnavi. La întoarcere și-a auzit soția cântând, lucru pe care ea nu prea obișnuia să-l facă. A intrat în casă și a văzut-o lungită pe pat, ținându-și copilul mort în brațe. Nu după mult timp a murit și ea. Părăsind totul, Krüger a hoinărit pe câmpii și prin păduri, încercând să găsească un sens vieții și dragostei, care ne unește un timp, pentru ca moartea să ne despartă iarăși. Prietenii lui, alarmați, l-au căutat zile în șir și, în cele din urmă, l-au găsit obosit și flămând, dar plin de o pace adâncă și cântând din toată inima. Nu găsise sensul lucrurilor, dar renunțase să-l mai caute.

De ce trebuie să apelăm de fiecare dată la logică și judecată? De ce nu cântăm mai curând o melodie, cum face privighetoarea, fără a construi fraze care n-au nici un înțeles?

În această muzică trebuie găsit sensul adânc al Bibliei, în care inima cântă, uneori în cuvinte de neînțeles, despre căile ascunse ale lui Dumnezeu.

Gândind astfel, nu m-am sinchisit când vorbirea mea a devenit confuză, din cauza împrejurărilor în care am stat închis.

- 11 -

Almah

Oricine ar considera un lucru de prost gust să discute public, după nuntă, problema virginității soției sale; totuși o asemenea indecență este comisă astăzi de foarte multe persoane care pun la îndoială faptul că Maria a fost într-adevăr fecioară când L-a născut pe Isus.

În multe cercuri se contestă profeția lui Isaia asupra nașterii din fecioară. Se argumentează că în cuvintele sale: „*De aceea Domnul Însuși vă va da un semn: «Iată, fecioara va rămâne însărcinată»*“ (Is. 7.14), expresia ebraică *almah* nu înseamnă în mod obligatoriu *fecioară*. Ar putea însemna și *tânăra femeie*.

Asemenea altor substantive din limba ebraică, cuvântul *fecior* are două forme. *Elem*, forma masculină, este întotdeauna folosită pentru un băiat foarte tânăr, care nu a cunoscut încă o femeie, ca David când l-a ucis pe Goliat (1 Sam. 17.56). În acest pasaj, versiunea engleză *New Autorised Version* traduce *elem* prin *adolescent*. Cuvântul revine în 1 Samuel 20.35 referitor la un băiețel care îl însoțește pe Ionatan.

De vreme ce *elem*, în forma masculină, indică în mod sigur un băiat virgin, de ce nu ar avea atunci și forma feminină, *almah*, același sens? Desigur, evanghelistul Matei știa mai bine ebraica decât profesorii de teologie moderni, iar traducerea lui la profeția lui Isaia a fost: „*Fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu...*“ (1.23). În ce mă privește, eu cred în nașterea din fecioară a lui Isus Cristos, chiar dacă lucrul acesta nu ar fi fost menționat în Biblie.

Noi, oamenii, avem cu toții caractere cu trăsături contradictorii. Cum ar putea fi altfel, de vreme ce moștenim de la părinții noștri trăsături provenite din două surse divergente și adesea contradictorii? Isus, în schimb, este Unul. El nu este scindat de antagonisme interioare. Moștenirea Lui are o singură sursă.

Vă puteți baza pe Biblie. Maria era fecioară când L-a conceput pe Isus. Iar Cel ce a păstrat-o fecioară și sfântă prin harul Lui, va veghea, de asemenea, ca și voi să vă prezentați înaintea Lui cu o puritate feciorelnică.

Dublul sens al cuvântului netzah

Comuniștii m-au condamnat să ispășesc o pedeapsă privativă de libertate de 25 de ani, ceea ce, practic, echivala cu închisoarea pe viață. În ziua în care mi s-a dat sentința, mi-au trecut prin minte următoarele gânduri: Cuvintele ebraice din Biblie au o mulțime de înțelesuri, dându-le un spectru asemenea curcubeului. Hai să analizăm două sensuri ale cuvântului *netzah*. Prima lui semnificație este *neconținut*: „*De ce nu mai contenește suferința mea?*“ întreabă Ieremia (15.18). Dar *netzah* mai înseamnă și *victorie, izbândă* (cf. 1 Cr. 29.11 și Is. 25.8). Astfel, ceea ce pare a fi o întrebare disperată și fără nici un răspuns în gura lui Ieremia, se poate traduce, literal, în felul următor: *Ce-i cu suferința mea? Este pentru câștigarea izbânzii!*

Se spune că regele Solomon stătea odată pe malul mării, admirând steagurile diferitelor țări arborate pe navele aflate în tranzit. La un moment dat, regele l-a întrebat pe marele preot care stătea alături:

– Câte nave crezi că trec pe an prin apele noastre?

Marele preot a răspuns:

– Numai trei.

Socotind răspunsul lui ca o insolență, împăratul s-a răstit la el cu furie:

– Cum îndrăznești să dai un astfel de răspuns? Văd zeci de nave chiar în clipa asta!

- O iluzie, a răspuns marele preot. În realitate, toate navele care navighează pe toate mările sunt doar trei: prima este nava poftei după avere; a doua, nava poftei după faimă și, a treia, cea a poftei după plăcere. Acestea

sunt cele trei forțe care mână pe oameni, peste mări, orice nume ar lua o navă pentru scurtul timp al existenței sale.

Regele a cântărit acest răspuns câtva timp. În „Cântarea“ lui el vorbise despre o a patra navă, una foarte mică, incapabilă să navigheze dincolo de mica mare a Galileii dar, în final, depășindu-le pe toate celelalte. Aceasta a fost nava lui Mesia, o navă dusă de jertfa Fiului lui Dumnezeu, de o dragoste puternică, de dorința de a sluji. Ea navighează și astăzi, sfidând toate legile hidrodinamicii.

Minunea făcută de Mesia atunci când, la porunca Lui, a încetat furtuna, iar corabia a fost salvată, este un miracol mai mare decât se consideră în mod obișnuit. Marcu a scris că furtuna „*arunca valurile în corabie așa că mai că se umplea corabia* (Mc. 4.37). Orice vas plin cu apă se scufundă, indiferent dacă este furtună sau nu. Dar acest vas, corabia lui Isus, nu s-a scufundat, nici măcar când apele păcatelor, ale dezbinărilor, ale ereziilor și ale persecuțiilor au umplut-o până la refuz. Ea înaintează spre *biruință*, spre izbândă. *Neconținută* (netzah) suferință este doar umbra lui *netzah, izbânda* spre care navighează.

– 13 –

Două sensuri ale lui „Sabahtani“

„*Eloi, Eloi, lama sabahtani*“ a fost strigătul lui Isus de pe cruce. Evanghelistul Marcu a tradus aceste cuvinte din aramaică: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*“ (Mc. 15.34). Dar aceasta nu este singura traducere posibilă.

Sabahtani este la persoana a doua, timpul trecut de la *meşabeah*, care înseamnă *a abandona*. Dar *meşabeah* mai înseamnă și *a slăvi*. Este frecvent folosit în acest sens, chiar în rugăciunile ebraice moderne, așa încât cuvintele lui Isus puteau fi traduse și în felul următor: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, cât M-ai proslăvit!*“ Acestea erau cuvintele cu care terapeuții, o ramură a sectei esenienilor din vremea lui Isus, își încheiau rugăciunile. Era o exprimare a uimirii în fața mulțimii harurilor primite.

În ultima seară, Domnul S-a rugat: „*Proslăvește pe Fiul Tău...*“, folosind probabil cuvântul aramaic *meşabeah*. Rezultatul aparent nu era proslăvirea, ci abandonarea de către cei mai mulți din ucenicii Săi, biciuirea, batjocorirea, răstignirea și părăsirea de către Dumnezeu. Oare în acest fel răspunde Tatăl ceresc rugăciunii Fiului Său?

Dar rugăciunea lui Isus din acea seară ar fi putut avea și un sens tainic. „Tată, a sosit ceasul! Planul nostru va fi împlinit. Părăsește (*şabeah*) pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească (tot *şabeah*) pe Tine, îndurând totul cu răbdare și dragoste“. Astfel, patimile care au urmat sunt o împlinire a rugăciunii lui Isus.

Dar aceste cuvinte ale lui Isus sunt ciudate și datorită folosirii verbului *a părăsi* la timpul trecut. Cum El era părăsit *atunci* și *acolo*, răstignirea era un eveniment în curs de desfășurare, și nu unul petrecut deja. Atunci de ce folosește Isus timpul trecut? În mod obișnuit, când cineva este bătut, nu întreabă: „De ce m-ai bătut?“, ci: „De ce mă bați?“, folosind timpul prezent.

Unul din secretele puterii spirituale este acela de a putea trăi în afara timpului. O revoluție actuală, cu toate ororile ei imediate, este greu de îndurat. Dar putem

asculta cu ușurință informații despre Revoluția Franceză și ghilotina ei de acum 200 de ani. Dumnezeu și duhul nostru trăiesc veșnic. Veșnicia nu este absența timpului, ci viață dincolo de timp. Tu poți decide cum să privești un episod din viață: ca aparținând prezentului, sau ca fiind de domeniul trecutului. Fiecare om retrăiește amintiri din trecut ca și cum lucrurile s-ar petrece în prezent. Fenomenul poate fi și invers. Puteți transfera greutatea de azi în trecut, prin aceasta făcându-vă capabili de a le privi cu seninătate. În felul acesta nu vă vor înfrânge. Numai așa am putut rezista noi, cei din închisori.

- 14 -

Cum să vă autoanalizați

Izolarea te ispitește la o nesfârșită meditație asupra trecutului tău. Pavel scrie: „*Fiecare să se cerceteze, dar, pe sine însuși*“ (1 Cor. 11.28). Cum s-o faci? Nu e nici o indicație specifică în Biblie, dar experiența creștină de sute de ani ne-a învățat un lucru: *să nu fii prea minuțios în autoanaliză*. O gânganie, care este examinată foarte amănunțit, în laborator, ajunge să moară din pricina unei îndelungate expuneri.

Decât să examinezi detaliile propriei tale vieți, mai bine încearcă să sondezi adâncimea credinței tale în viața lui Isus, în moartea și învierea Lui.

Cineva ajunsese foarte îngrijorat de starea sufletului său. Nici o predică și nici o carte religioasă nu-l puteau satisface. Într-un târziu, a aflat de existența unui pustnic vestit pentru înțelepciunea lui. Omul a luat un cal și a

urcat călare muntele până la locul unde trăia înțeleptul. L-a găsit în meditație la intrarea în peșteră. Înțeleptul l-a întrebat ce dorește.

– Caut mântuirea, a răspuns străinul.

Înțeleptul a rămas tăcut o vreme. Apoi i-a zis:

– De ce nu cauți mai bine un cal?

– Am un cal, răspunse omul.

Pornind spre peșteră, înțeleptul a adăugat doar atât:

– Așa, deci!

Coborând călare de pe munte, omul s-a gândit și s-a tot gândit la întâlnirea cu înțeleptul. Și deodată s-a luminat. De ce să caute un cal? Avea unul și era călare. Atunci de ce să caute mântuirea? Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru ca lumea să fie mântuită prin El. Mântuirea era, așadar, asigurată.

Un om călare nu are interes să caute un cal decât atunci când calul său ajunge atât de slab și epuizat încât nu-l mai poate sluji, sau când moare. Mântuitorul nu obosește, decât dacă omul fuge de mântuire, sau dacă el o refuză în mod conștient. Isus a venit să caute și să salveze ce era pierdut. Noi nu trebuie să-L căutăm pe El. Dorința Lui de a ne duce în Rai este mult mai mare decât a noastră. El dorește iertarea păcatelor noastre cu mult mai mult decât o dorim noi înșine. Mântuirea nu trebuie căutată, ci doar acceptată. Când omul nostru a ajuns în vale, deja înțelesese toate aceste lucruri.

Un creștin spune: „Eu am fost mântuit în urmă cu 5 ani.“ Altul zice: „Eu am fost mântuit acum 15 ani.“ Însă adevărul este că noi toți am fost mântuiți în urmă cu 2 000 de ani, atunci când Domnul Isus a murit pentru noi pe Golgota. Dar numai acum 5, sau 15, sau 17 ani am înțeles noi acest lucru.

Când mă apropii de Sfânta Cină, primul lucru pe care trebuie să-l fac, auzind din nou cuvintele Mân-

titorului: „*Acesta este sângele Meu care se varsă pentru voi, spre iertarea păcatelor*“; este să-mi dau foarte bine seama că acestea îmi sunt adresate mie. Știu eu la fel de sigur ca un călăreț care are un cal, că păcatele mele au fost iertate și aruncate în marea uitării? Dacă înțeleg acest lucru, m-am autoanalizat bine și sunt vrednic de Sfânta Cină.

- 15 -

Timpul inexact al Bibliei

Pierdusem noțiunea timpului, nu știam ce oră și ce zi era, celula mea singuratică fiind subterană. Nu știam nici măcar dacă era primăvară sau vară. Pentru mine nu existau deosebiri între anotimpuri.

Autorii Bibliei știau că viața lor e veșnică. Timpul nu conta pentru ei, așa încât erau inexacți în datarea evenimentelor.

La Ioan 21.1 citim fraza: „*După aceea Isus S-a mai arătat*“. Ce înseamnă acest *după aceea*? Vei căuta în zadar să afli. Capitolul 3 al Evangheliei după Matei începe astfel: „*În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în pustia Iudeii*“. În versetul precedent, Ioan și Isus nu puteau avea mai mult de 2 sau 3 ani. Cam trei decenii trebuie să se fi scurs înainte ca Ioan să-și înceapă lucrarea publică. Dar pentru evanghelistul Matei era tot „*în vremea aceea*“.

Atât Ioan cât și Matei vorbeau despre niște evenimente între care se scursese mult timp, ca și cum acestea ar fi fost simultane. Înainte de Einstein acest lucru ar fi fost considerat ciudat. Acum știm că afirmația referitoare

la simultaneitatea a două evenimente capătă sens numai în relație cu locul în care se află observatorul. Ea aparține părții subiective a observației noastre și nu părții obiective care face istoria.

„*Duhul suflă încotro vrea*“, spune Scriptura (Ioan 3.8). *Vânt* și *duh* sunt același cuvânt în greacă. Mă pot plasa eu însumi, din punct de vedere spiritual, într-o astfel de poziție, încât niște evenimente, îndepărtate unele de altele în timp, să apară ca petrecându-se simultan? Este exact ceea ce fac unii americani, cărora le place să privească două sau trei programe TV în același timp.

Putea avea loc predica lui Ioan Botezătorul „*în vremea aceea*“, adică în vremea copilăriei lui? În felul acesta a văzut Matei evenimentele. Cine sunt eu să-l acuz pe el de inexactitate?

Avem o făgăduință: „*Cereți și vi se va da*“ (Mt. 7.7). Acest verset pare să contrazică o bună parte din experiența noastră. Fiecare credincios știe că sunt rugăciuni cu răspuns, dar și unele rămase fără răspuns. Am cerut și nu ni s-a dat. Dar cât timp a trecut de când am cerut?

Moise I-a cerut lui Dumnezeu: „*Lasă-mă, Te rog, să trec și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan!*“ Domnul a răspuns: „*Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta!*“ (Dt. 3.25-26). Aici nu este vorba despre o rugăciune rămasă fără răspuns, ci de una refuzată în mod clar. Și atunci, cum se potrivește asta cu „*Cereți și vi se va da*“? Ei bine, ceva mai târziu, adică după vreo 3 500 de ani, sau, ca să folosim expresia biblică, „*în vremea aceea*“, Isus era pe muntele Tabor cu ucenici Săi și „*iată că li s-au arătat Moise și Ilie*“ (Mt. 17.3). Muntele Tabor este în Canaan, dincolo de Iordan, în Țara făgăduinței. Și astfel dorința lui Moise s-a împlinit, în cele din urmă, însă cu o întârziere de

câteva mii de ani. Dar timpul acesta este ne semnificativ pentru cineva care trăiește în vecii vecilor.

Avem în față nu o singură viață veșnică ci vieți veșnice. Ebraica nu are singular pentru *viață*. Majoritatea substantivelor ebraice care se termină cu *im* sunt la plural, iar cuvântul biblic pentru *viață* este *haiim*. Vom avea mai multe vieți și ocazii. Am convingerea că toate rugăciunile noastre vor avea un răspuns.

Viața veșnică este mai mult decât infinită. Kantor, un discipol evreu al lui Einstein, a conceput noțiunea de «transfinit». Când duci o semidreaptă nesfârșită, într-o anumită direcție, dintr-un punct dat, valoarea ei matematică este infinit. Dar, când duci din același punct două sau mai multe semidrepte în diferite direcții, rezultă ceva dincolo de infinit. Kantor numește aceasta «transfinit» și folosește litera ebraică *Aleph* pentru simbolul lui matematic. Posibilitățile eternității sunt inepuizabile. „*Cereți și vi se va da*“. Nu întrebați când. Cerul este dincolo de timp.

Perioadele de timp, în general, nu sunt fapte fizice obiective, ci sunt dependente de observator. Timpul și spațiul sunt chiar prin natura lor reprezentări confuze ale singurului lucru real: intervalul în spațiu-timp continuu. Hai să gândim biblic, în afara timpului!

- 16 -

Ceea ce este dincolo de Biblie

Biblia conține ceea ce ne-a revelat Dumnezeu, ținând seama de condiția și capacitatea inimilor și minților noastre.

Domnul Isus le-a zis ucenicilor: „*Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta*“ (Ioan 16.12). Ne întrebăm ce ar fi spus dacă am fi fost capabili să primim toate cuvintele Sale.

Autorii biblici au lăsat multe lucruri interesante ne-spuse. Pavel se plânge că lipsa timpului l-a împiedicat să vorbească de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Iefta, de David, de Samuel și de prooroci (Evr. 11.3). O parte din timpul lui Pavel a fost absorbit de tot felul de fleacuri care au provocat atâtea certuri printre primii creștini.

Iuda a încercat să scrie despre cele mai importante subiecte ale „*mântuirii de obște*“ (Iuda 3). Nu cunoaștem gândurile sale în materie, dar știm că el s-a văzut silit să scrie pentru a-i îndemna pe credincioși să fie atenți la oamenii fără Dumnezeu care ajunseseră la conducerea bisericii.

Autorii biblici trebuiau să-și adapteze mesajele astfel încât să nu aducă prejudicii ascultătorilor. Prima predică evanghelică ținută de Petru la Rusalii, Îl numește pe Isus „*om adevărit de Dumnezeu*“ (F.A. 2.22), „*înălțat prin dreapta lui Dumnezeu*“ (F.A. 2.33). Petru nu spune că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Ar fi fost un lucru prea greu de acceptat pentru evrei. Diplomația este un element al oricărei predici inteligente.

Trebuie să ajungem nu numai să înțelegem ceea ce spune pastorul, dar și ceea ce ar fi putut spune, dacă am fi fost deschiși pentru întreg adevărul.

Când o statuie a președintelui Krüger a fost ridicată în Pretoria (Africa de Sud), soția acestuia i-a cerut sculptorului să facă statuii o pălărie scobită, așa încât acolo să se adune apă de ploaie și păsările să poată bea din ea. Cei familiarizați cu istoria Republicii Natal sunt inspirați de această statuie, sunt încurajați să concureze cu

acest mare om de stat în propriile lor fapte. Păsările iau din aceeași statuie doar câteva picături de apă.

Dacă rămânem păsărele în credință, nu vom ajunge să cunoaștem ceea ce autorii Bibliei nu puteau să spună contemporanilor lor. Râul vieții ne va da mai mult decât câteva picături de apă. Dumnezeu ne trece prin închiisoare pentru a ne da noi capacități de înțelegere.

- 17 -

Eufemisme în Biblie

Unele torturi în închisoare erau obscene. Dar odată eliberat, trebuie oare să spui ce s-a întâmplat?

Biblia evită consecvent menționarea unei părți esențiale a vieții, acel aspect supralicitat până la punctul de a ofensa, în limbajul curent. Cuvântul «sex» nu se întâlnește niciodată în Biblie; nici cuvinte referitoare la organele sau actul sexual. Acesta din urmă este exprimat prin «a cunoaște»: „*Adam a cunoscut-o pe nevastă-sa, Eva*“ (Gen. 4.1). Pentru organul sexual feminin se folosește în mod obișnuit cuvântul „rușine“ – *boșet*, sau uneori „buric“. Tendința generală a stilului biblic este către eufemisme. Aceasta nu se aplică doar subiectelor care au de-a face cu sexualitatea. În Faptele Apostolilor, este repetată de mai multe ori, cu privire la Domnul Isus, următoarea expresie: „*a fost atârnat pe lemn*“ (F.A. 5.30 etc.). Răstignirea evocă o imagine prea teribilă.

Scriptura evită, de asemenea, să spună povestea întregă a anumitor acțiuni greșite. La Geneza 35.22, se folosesc litere cursive pentru ceea ce traducătorii au

adăugat la textul original. În ebraică, această frază rămâne incompletă: „*Ruben s-a culcat cu fiitoarea tatălui său. Israel a aflat*“. Ne-am aștepta să ni se spună detaliile incestului și ale teribilului conflict dintre tată și fiu, care trebuie să fi avut loc ulterior. Însă masoreții au lăsat un spațiu în textul ebraic după cuvintele: „*Israel a aflat*“, pentru a ne sugera că ce poate fi mai rău este mai bine să nu fie spus.

La Geneza 4.8, după cuvintele „*Vaiomer Cain*“ („Și Cain a spus“) masoreții au lăsat alt spațiu, cu un semn circular ce indică omiterea intenționată a ceva important. Atât textul samaritean al Genezei cât și Septuaginta, prima traducere greacă, adaugă la acest punct ceea ce Cain a spus fratelui său: „*Hai să mergem pe câmp*“. Versiunea siriană spune: „*Hai să mergem în pustie*“. Dar continuarea discuției între cei doi frați se pare că a fost păstrată oral. Targumul, o parafrază aramaică a textului biblic, adaugă: „Am crezut că lumea a fost făcută în îndurare, dar nu este condusă după faptelele bune sau merite, nici nu există vreo judecată sau judecător și nici nu va fi o viață viitoare cu răsplată sau pedeapsă. De ce este refuzată jertfa mea?“

Ca fiind dată de Dumnezeu, Biblia preferă să treacă sub tăcere cuvintele lui Cain. Prin astfel de omisiuni suntem învățați să nu reproducem sau să cităm cuvintele răufăcătorilor. Asemenea cuvinte sunt contagioase.

Biblia evită, de asemenea, folosirea epitetelor. Istoricul evreu Iosif Flavius, din secolul I a scris că Pilat era un ucigaș crud. Știm din Talmud că marii preoți din vremea lui Isus erau mai mult negustori decât slujitori ai lui Dumnezeu, slugi ale Imperiului Roman, care au obținut prin mită pozițiile înalte. Dar Biblia nu le reproșează nimic lui Caiafa și Pilat, privitor la viața lor

personală. Ea relatează doar cum s-au purtat ei cu Isus. Evangheliștii nu au considerat de datoria lor să le denunțe public păcatele.

Cunoaștem din surse istorice că toți cei ce au aparținut dinastiei lui Irod au fost niște elemente corupte, ducând o viață destrăbălată. Biblia ne dă doar câteva informații sumare despre omorârea pruncilor din Betleem sau cu privire la tratamentul aplicat apostolilor. Iar un păcat individual este menționat doar pentru că a condus la moartea lui Ioan Botezătorul.

Noi, care suntem atât de înclinați să ne bucurăm de orice păcat pe care-l descoperim la un adversar, ar trebui să ne însușim discreția Bibliei, care recurge la eufemisme și tăcere.

- 18 -

O limbă fără cuvântul „cuvânt“

Cuvântul lui Dumnezeu a fost dat prin poporul evreu. Termenul *cuvânt* poate fi exprimat în orice limbă, cu excepția ebraice. Poporul ales, depozitarul Cuvântului lui Dumnezeu, nu are un termen specific, un cuvânt anume pentru *cuvânt*. S-a folosit *davar* care mai înseamnă și *lucru*.

Evanghelistul Ioan a scris în greacă, dar a gândit în ebraică. În limba sa naturală, prologul la Evanghelia lui s-ar citi astfel: „*La început, a fost davar, (lucrul), și davar (lucrul) a fost cu Dumnezeu și davar (lucrul) era Dumnezeu*“.

A vorbi în cuvinte care nu au substanță nu înseamnă altceva decât a sporovăi, nu a vorbi. Nu puteți înțelege Biblia dacă o priviți ca pe o simplă colecție de cuvinte.

„Mamunkan“, una din cele mai importante cărți ale budismului Zen (sec. XIII) spune, ca și cum ar fi în-suflețită de spiritul ebraic: „Cuvintele nu exprimă lucruri; frazele nu exprimă mișcarea minții. Cel care primește doar cuvinte este pierdut; a te opri la fraze înseamnă a fi indus în eroare“.

Cum Einstein a conectat spațiul cu timpul și a creat conceptul de „a patra dimensiune: spațiu-timp continuu“, evreii au conceput noțiunea unică de *davar*, lucrul-cuvânt, cu două aspecte: unul verbal și celălalt ca un element real, în lumea fizică sau în lumea spirituală.

În ebraică, nu s-ar fi putut spune „*Cuvântul Tău este adevărul*“ (Ioan 17.7). Trebuie să fi folosit aici *davar*, care este mai mult decât *cuvânt*. Cuvintele singure, chiar divine, nu sunt adevărul; ele pot fi o mască pentru cruzime, dispută și lăcomie, sau, respectiv, o sugestie pentru dragoste, milă, sfințenie. „*Davarul Tău, Cuvântul Tău*“ – lucrul, în dublul său aspect, este adevărul, așa cum, după Einstein, evenimentele nu mai sunt plasate doar în spațiu sau în timp. În schimb, avem noțiunea de «interval» în fizică, noțiune care le cuprinde pe amândouă.

Sculptorul italian Tommasi a ornamentat un cimitir din Buenos Aires cu statui, fiecare dintre acestea reprezentând una din simfoniile lui Beethoven. Când un prieten mi-a cerut să i le descriu, n-am găsit cuvintele potrivite.

Beethoven a exprimat ceea ce a simțit în note care, cântate, dau sunete. Sculptorul a modelat în marmură ceea ce a simțit când a auzit muzica. M-am uitat la figu-

rile din piatră. Dacă mi-aș pune propriile simțiri în cuvinte, oare ce relație ar putea avea ele cu simfoniile lui Beethoven?

Un orb a cerut odată unui prieten să-i descrie laptele. Prietenul a început cu:

– Laptele este alb.

Orbul l-a oprit cu o a doua întrebare:

– Dar ce înseamnă alb?

– Albul este culoarea lebedei, a fost răspunsul.

– Cum este lebăda?

Ascultând explicația care a urmat, orbul a pus o nouă întrebare:

– Este o pasăre cu gâtul îndoit.

– Ce înseamnă îndoit?

Prietenul a ridicat din sprâncene și a spus:

– Atinge-mi cotul și acum vei înțelege ce am vrut să spun.

Orbul a atins cotul prietenului său și a exclamat:

– Acum știi cum e laptele!

Dacă Biblia ar fi doar o acumulare de cuvinte, am ști despre Dumnezeu doar cât a putut afla orbul despre lapte.

Prin cuvinte, trebuie să ajungem la lucrul real, la Dumnezeu. Doar atunci vom fi iluminați.

Dumnezeu este un cuvânt rostit de români, un termen pentru a comunica ceva despre o ființă misterioasă. Eu mă uit și văd un obiect care, în românește, se numește aspirator. El este folosit de către adulți pentru îndepărtarea prafului. Copiii se uită la el ca la o jucărie.

La oamenii care rămân în sfera cuvintelor, discuțiile nu duc nicăieri. Cuvintele sunt folositoare numai atunci când duc la *davar*, realitatea-cuvânt. Cu ce cuvinte l-am putea explica pe Dumnezeu? Să spun că este un rege? Acesta este un titlu pe care l-au avut mulți oameni cumsecade, dar și un Irod, un Nero sau un Henric al VIII-lea

I-a purtat. Aș produce confuzie dacă L-aș numi *împărat*? Să-L numesc *tată*? Luther avea un tată foarte rigid și, de aceea, el se abținea să I se adreseze lui Dumnezeu cu cuvintele rugăciunii „Tatăl nostru“. Chiar *Dumnezeu* este un cuvânt folosit nu numai pentru Creator, ci și pentru ființe pline de cruzime ca Moloh și Quetzalcoatl care au cerut să li se jertfească mii de vieți omenești.

Trebuie să trecem de la cele ce sunt numai cuvinte la *davar*, lucrul real, pentru a-L putea înțelege pe Dumnezeu, nu numai în calitate de Creator al universului, dar și ca Păstrătorul sau ca Nimicitorul.

- 19 -

Nu-L tulburați

Așa cum moartea a fost o negrăită pătimire pentru Domnul Isus, și nașterea trebuie să-I fi provocat mult chin. Este scris: „*S-a pogorât Duhul Sfânt*“ (F.A. 10.44). „*O parte din sămânță a căzut*“, spune Isus în pilda semănătorului (Mt. 13.4). Înainte de a se face grâu, ea trebuie să cadă din mâna semănătorului. Când le-a tâlcuit apostolilor semnificația acestei pilde, Domnul le-a zis că prin „pământ“ se înțeleg diferitele categorii de oameni, sau chiar trăsăturile lor (Lc. 8.12-15). Pentru fiecare om, venirea pe pământ este o cădere. Acesta este semnul nașterii pentru fiecare creatură omească. Cu atât mai mult nașterea Fiului lui Dumnezeu este o coborâre, al cărei chin El a preferat să nu-l facă cunoscut. Adâncimea căderii Lui este arătată în faptul că El a venit în cel mai umil loc, într-o iesle.

Noi, creștinii, ne arătăm foarte îndrăzneți atunci când cântăm Domnului Isus: „Vino în inima mea!“ De ce? Din pricina necazurilor care Îl așteaptă aici! Mulți credincioși, când își dau seama cât de adânc L-au mârșit pe Domnul prin greșelile lor, repetă cuvintele spuse de Petru când acesta s-a aruncat la picioarele lui Isus: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos!“ (Lc. 5.8).

Sutașul roman, în loc să-L invite pe Isus cum facem noi, I-a spus: „Doamne, nu Te mai osteni atâta, pentru că nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu“ (Lc. 7.6). Acest sutaș a fost prețuit pentru credința lui care L-a făcut pe Domnul să-l așeze pe o treaptă mai înaltă decât pe copiii lui Israel. Ce deosebire între el și noi, cei care obișnuim să-L tulburăm pentru tot felul de fleacuri și nu vrem niciodată să apelăm la un înger... Insistăm în a-L chema pe Stăpânul Însuși pentru nevoile noastre și cerem ori de câte ori este posibil semne și minuni vizibile.

Un suflet realmente iubitor este grijuliu în a nu-L deranja pe Cel Unic, pe Preaiubitul inimii sale. Cunoșc cazul unei fete îndrăgostite de un tânăr despre care avea să afle că îl aștepta o carieră strălucită. La un moment dat, ea s-a gândit că, nefiind la înălțimea lui, ar putea să-i prejudicieze imaginea în societate. El o iubea cu toată inima, dar ea l-a refuzat și l-a determinat să se căsătorească cu o altă fată, mult mai potrivită stării lui sociale. Uneori iubirea cea mai mare se arată în renunțarea la ființa iubită.

Venirea lui Isus pe pământ a fost o mare agonie pentru El. Venirea Lui pentru a vă împlini rugăciunile Îl tulbură. Atât de mulți au fost vindecați de orbire printr-o simplă cerere și apoi, cu ochii larg deschiși la ispitele lumesti, au alergat după împlinirea poftelor, uitând cui datorează faptul că văd.

Creștinii sunt oameni care, de obicei, renunță la multe lucruri. Renunțați deci și la multe din numeroasele voastre cereri! Dați-I pace în orele în care vrea să fie singur!

Nu trebuie să-L tulburați nici atunci când sunteți grozav de răniți? Nu, căci ce faceți dacă Domnul Isus Cristos vă primește rugăciunea și vă ușurează suferința? Nu ar fi aceasta o teribilă pierdere pentru voi?

Odată, în timp ce dormea, un om a înghițit un șarpe veninos care i s-a înfipt în gâtlee. S-a trezit în niște dureri groaznice, fără, însă, a cunoaște cauza. Un pădurar, un om cu experiență, care trecea pe acolo, l-a bătut pe bietul om cu o sălbăticie de nedescris. În cele din urmă, șarpele a fost vomitat și alungat. Dacă cel în cauză i-ar fi cerut pădurarului să-l lase în pace, iar cerința i-ar fi fost ascultată, omul ar fi murit.

Nimeni dintre noi nu primește mai multe răni decât cele strict necesare. Mântuitorul spune: „...*până și perii din cap, toți vă sunt numărați*“ (Mt. 10.30). Toate lucrurile din viața noastră au fost calculate mai dinainte.

Oare nu știe Prietenul nostru ceresc câte suferințe trebuie să îndurăm?

Nu-L tulburați pe Stăpân! El știe.

- 20 -

Exagerări în Biblie

Numeroși credincioși au scris mult în privința acurateții Bibliei, dar rareori sunt amintite exagerările ei evidente.

„Toți proorocii mărturisesc despre El“, afirmă Petru (F.A. 10.43). Dar au existat prooroci evrei ca Obadia sau Amos care nici măcar nu L-au menționat pe Mesia.

Femeia samariteancă, cea care L-a întâlnit pe Isus, a spus oamenilor: *„Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce-am făcut“* (Ioan 4.29). Dar, evident că acest lucru nu poate fi absolut exact. Este nevoie de câțiva ani pentru a-i putea arăta cuiva fiecare faptă a sa. Isus i-a dovedit doar că avea cunoștință despre totala ei decădere morală.

Criticii vor spune că astfel de afirmații sunt pertinente pentru a îndreptăți pe cineva să pună Biblia la îndoială. Dar cei ce cunosc inima omenească constată din asemenea afirmații ce puternic impact a avut Domnul Isus asupra contemporanilor Săi.

În timpul celui de-al doilea război mondial, soția mea s-a dus la Budapesta în niște împrejurări deosebit de periculoase, pentru a le aduce o ușurare creștinilor aflați în suferință. Mult timp nu am avut nici o veste din partea ei. În acest interval, n-am fost capabil să citesc ceva fără să-i văd chipul pe paginile oricărei cărți sau ziar pe care le-am deschis. Aș putea spune ca Petru, contrar experienței altora: *„Toate cărțile și revistele conțin doar imaginea Sabinei“*.

Pentru o vreme, după discuția cu Isus, femeia samariteancă a fost obsedată de amintirea tuturor greșelilor ei și, într-o asemenea stare de conștiință, nu-i de mirare că a declarat textual: *„Mi-a spus tot ce am făcut“*.

Lui Petru, care L-a văzut pe Domnul înviat, el, apostolul pătruns adânc de experiența sa cu Mesia, se poate să i se fi părut că toți profeții vorbiseră numai despre Cristos. Și exact în timp ce Petru vorbea astfel, ceea ce

în mod normal ar putea fi considerat ca fiind o exagerare, „*Duhul Sfânt S-a coborât asupra lor*“.

Mulți predicatori și scriitori creștini insistă prea mult asupra acurateții Bibliei. Duhul Sfânt nu Se pogoară asupra acelor care ascultă de ei, căci Isus nu este cu totul al lor. Inima le este ocupată cu tot felul de gânduri și sunt copleșiți de atâtea probleme, încât pentru Domnul Isus abia dacă mai rămâne loc.

Și apostolul Pavel exagerează când spune că „*toți cei ce locuiau în Asia, (...) au auzit Cuvântul Domnului*“ (F.A. 19.10). Dar Pavel nu a mers niciodată mai departe de Asia Mică. Persia, Asia rusă și China îi erau necunoscute. Afirmatia făcută de Pavel arată care era marea lui preocupare. Pe el nu-l interesa nici averea, nici faima, nici plăcerile vieții, ci inima îi era plină de un vis atât de viu simțit, încât părea real. El dorea ca toată Asia să cadă la picioarele Domnului Isus.

Astfel de vise sunt adevărate. O simplă descriere a faptelor este o plictiseală neinspirată. Adevărul lui Dumnezeu are aripi; el vede viitorul îndepărtat ca fiind prezent.

Am putut înțelege afirmația lui Pavel abia după eliberarea mea din închisoare, când am predicat în Taiwan.

Deși vorbeam în fața a numai 10.000 de persoane, pe o mică insulă a Chinei, trăiam o experiență mult mai vastă. În fața duhului meu și a ochilor mei se aflau cele un miliard de persoane din China Mare, care nu aveau nici un mijloc de a auzi Evanghelia. Lor le vorbeam.

În fiecare noapte, în timpul întemnițării mele, am ținut o predică adunării căreia îi aparținusem. Eram sigur că vorbele mele vor fi primite. Cuvintele sunt auzite nu doar de aceia ale căror urechi percep sunetele. Poate Pavel știa mai multe despre comunicarea telepatică decât știm noi.

Este greșit să socotim ceva ca fiind exagerat, doar pentru simplul motiv că așa ni se pare nouă. Nu Biblia exagerează; noi exagerăm când o criticăm. Multe lucruri care au fost considerate exagerări ale Bibliei s-au dovedit mai târziu adevărate. Moise a numit Palestina „o țară unde curge lapte și miere“; o lăudăroșenie evidentă (Dt. 26.9). Dar de curând, un om de știință a afirmat că pământul dispune de resursele necesare pentru a furniza de trei ori mai multă mâncare, și a citat Israelul ca exemplu:

1. În Israel, o vacă obișnuită dă anual cu 50% mai mult lapte decât media în SUA.

2. În Israel, un portocal produce 16 tone de fructe pe an – un record mondial.

3. În Israel, de pe un pagon de pământ se obține o cantitate dublă de arahide în comparație cu fermele americane.

4. Varza și tomatele cultivate în Israel sunt printre cele mai bune din lume.

Toate acestea sunt îndeplinite în ciuda ploilor reduse din această țărișoară. Așa că, până la urmă, lăudăroșenia lui Moise nu este chiar o exagerare. Autorii biblici privesc cifrele ca neimportante. În ziua Rusaliilor, când creștinii din Ierusalim s-au adunat la un loc și 120 dintre ei au primit botezul Duhului Sfânt, Petru a explicat cele întâmplate ca fiind împlinirea profeției lui Ioel: „*În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură*“ (F.A. 2.17).

O sută de persoane pot fi cu greu numite *orice făptură*. Astfel de afirmații sunt categorisite, de obicei, drept exagerări. Dar dacă cineva nu poate găsi cuvinte simple pentru sentimentele lui, dacă le îmbracă în superlative, trebuie să conchidem că e minciună? Este Faust o minciună pentru că Goethe, simțind puterea și complexitatea răului, l-a personificat în Mefistofel?

Petru a fost atât de copleșit de limbile de foc așezate deasupra fiecăruia dintre apostoli (F.A. 2.3), încât n-a mai putut vorbi decât la superlativ.

Neemia exagerează când spune: „*Le-ai înmulțit fiii ca stelele cerurilor*“ (9.23). Dar pe cer sunt miliarde de stele, în timp ce evreii nu sunt atât de mulți.

Biblia este o carte orientală. Nu-i poți aprecia adevărul aplicându-i standardele occidentale. Regulile adevărului variază de la o cultură la alta. În lumea anglo-saxonă, o afirmație este adevărată numai când corespunde realității. La japonezi e altfel. Este corect să spui ceea ce-i face plăcere interlocutorului, chiar dacă nu este aceasta starea reală a lucrurilor. Hiperbola este normală pentru un oriental. Dumnezeu ne-a dat revelația Sa într-o carte orientală, iar Biblia este infailibilă conform mentalității orientale care a produs-o.

- 21 -

Cuvinte care lipsesc din Noul Testament

Este important să observi nu numai ce conține Biblia, dar și ce omite. Una din trăsăturile interesante ale Noului Testament este că Isus nu a cerut nimănui să-I spună ceva despre împrejurările păcatelor sale. El știa că omul este păcătos, așa că detaliile diferitelor încălcări ale poruncilor lui Dumnezeu, fie ele mici ofense sau crime teribile, nu-L interesau. În loc să Se scufunde în murdăria fărădelegilor omenești, Domnul Isus le spune păcătoșilor: „Bucură-te, fiule; bucură-te, fiica Mea! Păcatele tale sunt iertate!“

O altă trăsătură importantă a Noului Testament este aceea că el nu prezintă niciodată pe cineva care să-I fi spus Domnului Isus: „Te rog, iartă-mă!“ sau „Îmi pare rău“. În ultima seară, mai toți apostolii L-au părăsit, iar unul dintre ei s-a și lepădat de El. Mai târziu, când Domnul înviat li S-a arătat, ar fi fost normal pentru ei să-I ceară iertare. Nici unul n-a făcut-o.

Oricine privea chipul lui Isus vedea atâta dragoste și bunătate, încât simțea că la Isus iertarea era evidentă. Dorința Lui de a mă ierta este mult mai mare decât capacitatea mea de a cere iertare. El dorește să mă mântuiască mai mult decât doresc eu însumi. Dorința Lui de a mă duce în Rai este mult mai puternică și mai vie decât dorința mea de a ajunge acolo. Nu trebuie să-L abordăm pe Isus cu niște cuvinte de apologie, ci doar să avem încredere în bunătatea Lui.

Un alt lucru pe care nu-l întâlnim în Noul Testament este refuzul Domnului Isus de a da curs unei invitații. El n-a refuzat niciodată pe nimeni. A refuza o invitație ar fi ceva străin naturii Sale. Pentru a te convinge de asta, nu-ți rămâne decât să încerci. Invită-L, deci, în casa și în inima ta și vei vedea ce se întâmplă. El acceptă o invitație chiar și atunci când ea provine de la dușmanii cei mai înrașiți. O va accepta cu siguranță și pe a ta.

Să fim atenți la versetele care lipsesc din Biblie.

- 22 -

Cuvinte care lipsesc din Biblie

În timp ce eram deținut, nu aveam nimic, și mi-am dat seama atunci de importanța faptului că în Vechiul Testament ebraic verbul *a avea* nu se întâlnește nici-

odată. El nu există în limba ebraică și nici măcar în ebraica modernă. A fi lipsit până și de cuvântul *a avea* este culmea abandonării a tot ce ai avut vreodată.

Este un păcat să ai. La primii creștini „*toți cei ce aveau ogoare și case, le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute și-l puneau la picioarele apostolilor*“ (F.A. 4.34-35). Ei erau iudei și au descoperit, grație lui Isus, ceea ce a fost revelat prin geniul limbii lor: nu este bine pentru oameni să aibă, să posede. Un copil al lui Dumnezeu poate doar să administreze lucrurile care, de fapt, îi aparțin Creatorului.

În greacă, cuvântul *echo* este folosit pentru *a avea*, dar el mai are multe alte înțelesuri: *a fi capabil, a fi dotat cu, a putea, a număra, a face etc.* Ideea de *a avea* este o noțiune falsă. M-am născut fără consimțământul meu, nu am ales timpul sau locul, forma trupului meu sau caracterul moștenit. Viața mea s-a dezvoltat în împrejurări care nu au fost nicidecum incluse în planurile mele. Eu nu am viața mea. Ea provine, conform unor legi stabilite, nu de mine. Și nici nu posed eu ceea ce ține de viață.

Renunitul tenor Caruso a fost obligat să cânte pe scenă în ziua morții mamei sale, pentru a nu dezamăgi miile de admiratori care veniseră special să-l asculte. După spectacol a exclamat: „La început am crezut că am o voce; acum îmi dau seama că această voce mă are pe mine“.

Chiar bucuriile și supărările sunt date sau luate de alții și, în ultimă analiză, de Ființa unică.

Nu numai verbul *a avea* la forma de infinitiv lipsește din vocabularul ebraic, dar chiar și cazul genitiv (care indică posesia) al substantivelor este rar folosit. În ebraică nu se spune în mod obișnuit *casa omului* căci nimeni

nu poate avea una. În ebraica vorbită, genitivul este înlocuit de așa-numitul «caz de construit» care constă în scurtarea cuvântului pentru lucrul posedat. Astfel, orice persoană sau obiect redus la a fi o posesie își pierde din valoare.

În rugăciunea Domnului Isus, cuvântul *Eu* lipsește cu desăvârșire, deși este unul din cele mai folosite cuvinte în rugăciunile oamenilor.

Există un lucru mai rău decât a te închina înaintea unui idol, și anume să te rogi și să te înclini în fața propriei tale imagini.

Creștinii n-ar trebui să fie fixați pe *eu* ci pe Dumnezeu. *Eu* ar trebui să dispară complet din rugăciune și de asemenea amintirea identității persoanei care se roagă. Adevărata rugăciune este o revărsare de dragoste pură pentru binele întregului și pentru ca totul să fie după voia Domnului.

Un alt termen care lipsește cu desăvârșire din Biblie este cuvântul *istorie*. Istoria este evocarea evenimentelor în ordinea lor cronologică. În istorie, un eveniment este presupus a fi efectul celui precedent, care este deci cauza lui. Toate acestea sunt o iluzie. Ceea ce văd la cinema este tot o succesiune de evenimente, dar cel ce proiectează poate rula pelicula înapoi, prezentând evenimentele în altă înșiruire, sau filmul ar putea fi mixat pentru a arăta evenimentele în altă ordine. Totul este prestabilit și determinat de Dumnezeu.

Pana, cu care Dumnezeu a scris tot ce se va întâmpla până la sfârșitul lumii s-a uscat de mult și nu va fi din nou înmuiată în cerneală pentru a scrie o nouă versiune.

Biografii interesante care lipsesc din Biblie

Noul Testament redă, de mai multe ori și cu lux de amănunte, istoria vieții și convertirii persecutorului Saul din Tars în Pavel, viitorul apostol, deși trebuie să fi fost alte biografii care, la vremea aceea, când au fost scrise Faptele Apostolilor, păreau a fi mai interesante decât cea a lui Pavel.

Pavel a spus: „*am aruncat în temniță pe mulți sfinți (...) și când erau osândiți la moarte îmi dădeam și eu votul împotriva lor*“ (F.A. 26.10-11). Nu numai că a ucis creștini, dar le-a înfrânt rezistența și i-a făcut pe mulți dintre ei să-și renege credința.

Aceștia au fost primii martiri ai creștinismului, dar Biblia nu le menționează numele și nici nu spune povestea suferințelor sau a morții lor tragice. Poate autorii biblici au dorit să prevină viitoare excese în venerarea sfinților. În secolele care au urmat, despre viața și suferințele unor martiri s-a relatat cu lux de amănunte și adesea s-a dat frâu liber fanteziei istoricilor.

Biblia spune despre Iosif, un prizonier din Vechiul Testament, căruia i-au fost încredințați întemnițaii: „*Și nimic nu se făcea acolo decât prin el*“ (Gen. 39.22).

La fel, Cristos este Cel ce face toate în viața martirilor. Nu ar fi fost în spiritul Bibliei să se facă mare vâlvă în jurul lor; nici ei înșiși nu ar fi dorit-o. De ce trebuie să fie cinstiți martirii? Căci ceea ce au făcut ei nu este maximul ci minimul cerut unui ucenic al lui Cristos. A fi asemenea lui Cristos în viață și moarte, este ceea ce se așteaptă de la el. Dar oricine este, doar în anumite privințe, asemănător lui Cristos nu este

absolut identic cu Cristos. Or, noi suntem destinați a fi perfect asemănători Domnului Isus Cristos. Noi suntem Trupul lui Cristos – așa că noi suntem El. „*Veți fi ca Dumnezeu*“ (Gen. 3.5) îi spune Satan Evei. „*Sunteți dumnezei*“ a spus Isus. Unirea credinciosului cu Dumnezeu este perfectă. Martiriul este un lucru mic în comparație cu această chemare.

☛ Multe alte biografii, foarte interesante, lipsesc din Biblie. La Faptele Apostolilor 2.41 ni se spune că, într-o singură zi, numai în Ierusalim, s-au adăugat Bisericii aproape 3.000 de suflete. Au rămas ele statomice? Au mai adus și alte persoane la Domnul Isus? Dar de ce ați dori să știți aceste lucruri? Mereu auzim despre mulți oameni care-L primesc pe Isus la adunările evanghelice. Ce se întâmplă cu acești oameni după aceea? Sunt deciziile lor sincere?

Cine pune multe întrebări capătă și multe răspunsuri descumpanitoare. Biblia ne învață să ne bucurăm că unii oameni au cel puțin bunăvoință și bune intenții, chiar dacă numai pentru o zi.

☛ O femeie din Samaria a adus tot orașul ei la Cristos (Ioan 4.30). Dacă ar fi continuat astfel, n-ar mai fi rămas cetăți neconvertite în Palestina. Biblia ne spune ce a făcut ea doar în ziua aceea. După acest eveniment, un vâl este aruncat asupra vieții ei.

☛ Un hoț, Zacheu, a promis, sub influența Domnului, să împartă jumătate din averea lui celor săraci și să dea înapoi ce furase (Lc: 19.8). Povestirea biblică se încheie cu promisiunea sa, astfel că nu știm dacă el s-a ținut de cuvânt sau nu. Autorul sacru s-a bucurat că un hoț a dat dovadă de căință, fie și pentru un singur moment.

☛ Isus îl apreciază pe un ostaș ca fiind cel mai credincios om pe care l-a întâlnit vreodată (Mt. 8.10). Ar fi fost interesant de știut cum și-a continuat viața acest ofițer.

Un om care este azi credincios este posibil să nu rămână la fel. Deși Biblia nu ne dă biografii întregi, ea ne învață să ne bucurăm de acel bine, oricât de puțin și nestabil îl găsim în oameni.

- 24 -

Echad și Iachid

O veche parabolă chineză povestește despre un vânător, care a plecat împreună cu fiul său să pună capcane. În ciuda tuturor avertismentelor tatălui, fiul a pus capcane pe drum, în loc să aștepte să ajungă în pădure. Curând, mulți oameni s-au prins în capcane, inclusiv mama și sora băiatului. Apoi, dragostea, adevărul și speranța au căzut și ele în capcană, iar în cele din urmă drumul însuși a căzut în cursă. După multă vreme, tatăl și-a convins fiul să deschidă capcanele. Drumul era atât de fericit că era liber, încât s-a întins atât până când toată lumea a devenit un drum. „Ce frumos e drumul meu acum!“ a exclamat băiatul. Drumul, auzind că cineva l-a numit al lui, a murit. De atunci nu mai este nici un drum în lume.

Este o poveste pesimistă, căci, din fericire, există un drum către Dumnezeu. Biblia este descoperirea acestui drum, este o hartă care trebuie citită cu mare atenție la fiecare cuvânt. Drumul acesta nu poate fi numit de nimeni „drumul meu“, fiindcă el este numai al lui Dumnezeu.

Învățătura fundamentală a Bibliei ne spune că Dumnezeu este unul; credința și botezul sunt unice. Dar limba ebraică are două expresii pentru conceptul de *unu*.

Iachid reprezintă unitatea absolută, ca în Geneza 22.2: „*Ia pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe*

Isaac: *Echad* reprezintă unitatea compusă, ca în Geneza 1.5: „Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi“.

Dumnezeu nu este niciodată numit *iachid* în Biblia ebraică, ci totdeauna *echad*, o unitate compusă. Traducerea literală la Deuteronom 6.4, un text care constituie piatra de încercare a credinței iudaice, este următoarea: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul (la plural) nostru, este singurul Domn“ (unic compus - echad).

„Dumnezeu n-a fost niciodată singur, dar, fiind Singurul, El era mai mulți, căci El nu era fără Cuvânt, nici fără Înțelepciune, nici fără Putere, nici fără Sfătuire“ (Hypolit). „Întotdeauna se află în El Cuvântul și Înțelepciunea, Fiul și Duhul prin care și în care El a făcut totul liber și spontan“ (Irineu).

Dumnezeu Se cunoaște pe Sine cu desăvârșire. Această autocunoaștere este numită Fiul cel veșnic. El are toate atributele Tatălui pe care-L cunoaște. Amândoi sunt uniți într-o iubire desăvârșită, divină. Această iubire are, de asemenea, toate atributele Tatălui. Această iubire se numește Duhul Sfânt. Cele trei entități sunt una. Această unitate este *echad*, o unitate compusă de entități, care-și păstrează singularitatea.

„Zohar“, o străveche carte a misticismului iudaic, referindu-se la Deuteronom 6.4, Îl proclamă pe Dumnezeu ca *treime*. Punându-se întrebarea de ce apare Numele lui Dumnezeu de trei ori în acest verset, ea răspunde: „Primul, Domnul Dumnezeu, este Tatăl de sus. Al doilea nume este al lui Jesse Mesia, provenind din familia lui Jesse prin David, al treilea este Calea care este jos și cei trei sunt una“.

Atomul, natura, individul – toți sunt unități. Părți într-o stare de extremă tensiune împlinesc miracolul unității.

Există o unitate în diversitate și tensiune chiar în cadrul Dumnezeirii: „*Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință*“ (Is. 53.10). În Ghetsimani, Fiul, fiind în agonie, L-a implorat pe Tatăl să-L cruțe. Hotărârea Tatălui a rămas neclintită. Isus a spus, de asemenea, misterioasele cuvinte: „...*căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi*“ (Ioan 16.7), lăsând impresia că cei doi nu pot fi în același loc în același timp. Noi spunem, în mod obișnuit, că Isus este Mijlocitorul nostru la Tatăl, ceea ce pare să implice faptul că Fiul intervine pentru a schimba decizia Tatălui în favoarea noastră.

Dumnezeu este una, *echad*, nu *iachid*. Dacă Unitatea Lui n-ar fi atât de complexă, n-ar fi atât de necesar s-o afirmăm.

Biserica este una, soțul și soția sunt una – *echad*, unități compuse.

Credeți în Unitate, în ciuda diversității și tensiunilor care uneori sunt în discordanță cu armonia de bază. Această Unitate nu poate fi spartă.

Calea nu este proprietatea voastră. Nimeni nu poate poseda Unicul. Singurul Dumnezeu, singura Biserică ne posedă pe noi.

- 25 -

Misterul rugăciunilor fără răspuns

Biblia este plină de rugăciuni neprimite. Pavel scrie: „*și mă rog totdeauna ca, prin voia lui Dumnezeu, să am, în sfârșit, fericirea să vin la voi*“ (Rom. 1.10). În locul unei călătorii prospere, el a venit ca prizonier în

lanțuri și a naufragiat. Și multe alte exemple abundă în Biblie.

Oricare cerere în rugăciune arată o lipsă de supunere la ceea ce Dumnezeu, în înțelepciunea și dragostea Lui, a hotărât mai dinainte. Cum ar fi lumea dacă Dumnezeu Și-ar schimba planul ori de câte ori cineva își exprimă o dorință în rugăciune?

Talmudul spune că marele preot intra în Locul preasfânt din Templu o dată pe an, spre a se ruga pentru popor și întotdeauna își încheia rugăciunea cu cuvintele: „Doamne, nu lua în seamă cererile drumeților!“ Era un lucru înțelept. Cei ce călătoreau luna cereau să nu plouă în ziua aceea; la fel, cei ce călătoreau marțea, miercurea, etc. Dacă Dumnezeu i-ar fi ascultat, poporul ar fi pierit din cauza secetei.

Următoarea poveste ilustrează cel mai bun mod de a ne ruga. Doi creștini au plantat câte un măr în fața casei. Când a venit vremea să se coacă merele, primul s-a uitat furios la pomul lui: nu avea nici măcar un măr. Când s-a apropiat de casa vecinului, s-a înfuriat și mai tare. Ramurile din pomul vecinului său gemeau de greutatea unor fructe minunate. Atunci el i-a cerut fratelui său:

– Explică-mi și mie cum vine asta. Am plantat pomii în același timp, slujim aceluiași Dumnezeu. Cum se face că ție ți-a dat așa multe mere și mie nu?

– Poate nu te-ai rugat pentru pomul tău, a răspuns celălalt..

– Cum nu m-am rugat? a strigat primul. M-am rugat în fiecare zi: „Doamne dă ploaie! Doamne, destul cu ploaia! Doamne, acum e nevoie de soare; acum e prea mult, o să-mi usuce pomul“. N-am neglijat nici o clipă rugăciunea și totul a fost zadarnic. Tu cum ai făcut?

Fratele i-a răspuns:

– Eu nu sunt atât de priceput la rugăciune cum ești tu. M-am rugat numai o dată, la început, în felul acesta: „Tată, am sădit un măr și aș vrea să aibă fructe la timpul cuvenit. Nu știu de câtă ploaie sau de cât soare are nevoie. Tu ești un grădinar mai experimentat decât mine. Tu ai creat raiul și toți pomii cresc sub îndrumarea Ta. Dăruiește-mi mere la timpul potrivit.“

Avem rugăciuni fără răspuns pentru că cerem prea multe lucruri, fără a avea în vedere rezultatele pe termen lung.

Un creștin se ruga astfel: „Trăiesc aici, ca un păcătos iertat prin har și, la sfârșitul vieții mele, aș dori să locuiesc în cer cu cei dragi ai mei.“

Învată-mă să-Ți slujesc pe pământ ca într-o călătorie către ceruri!“ O astfel de rugăciune nu rămâne niciodată nebagată în seamă.

— 26 —

De ce a ales Isus un drac ca apostol?

Sub teroarea comunistă, unii pastori au devenit renegați. Oare această poate anula valoarea mesajelor lor de dinainte? Isus a spus: „...*unul din voi este un drac*“, când vorbea de Iuda Iscarioteanul (Ioan 6.70-71). Dacă Isus știa că Iuda era un drac, de ce l-a mai ales pe el să fie unul dintre apostoli?

Noi citim Cuvântul lui Dumnezeu și luăm învățături de la oameni ca David, un ucigaș și un adulter, care, în mod normal, ar fi trebuit să-și petreacă viața în

închisoare; sau de la un Solomon, care niciodată nu s-a săturat de femei, iar la sfârșitul vieții sale a căzut în idolatrie; sau de la un Petru, care s-a dovedit a fi laș când i s-a cerut curaj... Dumnezeu i-a ales pe acești oameni să ne învețe să distingem între mesaj și păcatele mesagerilor, să-i acceptăm pe învățătorii noștri în ciuda slăbiciunilor și păcatelor lor.

Dacă ar trebui să respingem acele opere de artă care au fost făcute de oameni imorali, atunci aproape că am rămâne fără nici o capodoperă. Ne simțim întăriți de imnuri, de cunoscutele cântări evanghelice ale lui William Cowper, care ulterior a devenit poet național, dar a încetat după aceea să-și pună darul în slujba lui Dumnezeu.

Cowper spune într-unul din poemele sale că păcătoșii, spălați în sângele lui Cristos, sunt curățiți de păcate. Dar referitor la el însuși a scris: „Nu există nici o încurajare în Scriptură, atât de cuprinzătoare, încât să includă cazul meu, și nici vreo consolare care să mă atingă.“ El admitea că Dumnezeu poate acorda harul iertării oricărui păcătos, cu excepția lui însuși. „Cred că eu sunt singurul om căruia Dumnezeu îi promite totul și nu-i dă nimic“, spune el disperat. Oare poate această schimbare de atitudine, pe care Cowper a păstrat-o până la moarte, să știrbească valoarea lui ca autor de poeme creștine? Eu cred că trebuie să facem distincție între cântec și compozitor.

În Vest, viața liderilor politici, a oficialităților și chiar a liderilor Bisericii este studiată cu atâta minuțiozitate, încât nici arhanghelii nu ar fi găsiți fără pată dacă ar fi supuși unui asemenea examen. Ar fi mai bine să ne întrebăm: „Își îndeplinește bine acest om datoriile sale politice, economice și religioase?“ Restul îi aparține lui

Dumnezeu. Nimeni nu este fără păcat și chiar oamenii care au comis greșeli grave au fost folositori în Împărăția lui Dumnezeu.

Poate că lucrurile s-au petrecut astfel pentru a ne învăța că Isus a mers până la extrem, investind un drac ca apostol. O alegere mai rea ca aceasta ar fi fost imposibilă.

- 27 -

De ce nu a acceptat Isus să fie făcut împărat?

Evangelistul Ioan ne spune că atunci când Isus a înțeles că iudeii voiau să-L facă împărat, a plecat (Ioan 6.15). Cu siguranță că El ar fi fost un împărat mai bun decât Irod, și El trebuie să fi știut acest lucru. Atunci de ce n-a acceptat? Putem doar să presupunem care au fost motivele Lui.

Un prim motiv ar fi acela că o asemenea opțiune nu era pentru El. Popoarele sunt nestatornice: astăzi aleg un rege, mâine îl alungă. Cristos nu acceptă roluri pe care I le sugerăm sau I le oferim noi, oamenii. Alegerea trebuie să-I aparțină numai Lui. Decizia Lui era aceea de a fi un Mântuitor pentru viața veșnică, și nu doar un rege pentru viața aceasta.

Pe de altă parte, faptul că El era un bun Mântuitor nu reprezintă o dovadă că ar fi fost și un rege bun pentru Iudeea, așa după cum un profesor bun nu este în mod obligatoriu și un bun prim-ministru. Ca om, El a arătat uneori indiferență clară față de suferințele omenești, iar alteori a manifestat înțelegere și compasiune. Însă nici

unul din aceste sentimente nu L-a stăpânit. El a ales întotdeauna ce atitudine trebuia să adopte.

Când unui rege pământesc i s-ar fi raportat cele petrecute cu galileenii nevinovați, care fuseseră măcelăriți de Pilat, acela s-ar fi arătat indignat și ar fi poruncit alungarea lui Pilat. Însă Isus S-a mulțumit să spună doar atât: „*Credeți voi că acești galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți galileeni, pentru că au pățit astfel? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel*“ (Lc. 13.2-3).

Când I s-a adus la cunoștință prăbușirea unui turn – catastrofă care s-a soldat cu moartea a 18 persoane, Isus nu a dat sfaturi cum ar trebui edificare construcțiile viitoare, nici nu a propus vreă compensare pentru familiile victimelor. El a repetat cele spuse anterior, cu prilejul masacrului poruncit de Irod și a făcut din aceasta o nouă ocazie de a propăvădui pocăința. El a comunicat numai un motiv de mâhnire: acela de a nu fi sfânt. Această este atitudinea corectă a unui Mântuitor, dar nu și aceea a unui rege pământesc.

Când vindecă un om posedat de demoni, Isus îneca o turmă mare de porci (Lc. 8.33), manifestând o totală indiferență față de distrugerea acestei proprietăți. Mântuitorul preferă să distrugă o turmă și să sărăcească un om decât să rămână cineva demonizat. Și El nu încearcă nicidecum să-și justifice acțiunile, ci împlinește cu scumpătate tot ceea ce se așteaptă de la Mântuitorul omenirii.

Isus prevestește o tragedie națională: distrugerea statului iudeu. Dar El nu cheamă oamenii să-și dea viața pentru apărarea patriei, așa cum ar face un rege obișnuit, ci le recomandă ucenicilor să fugă atunci când se vor întâmpla aceste lucruri (Lc. 21.21). Abandonarea țării într-un moment atât de tragic a condus la ruptura finală dintre creștinism și iudaism.

Mântuitorul Și-a investit ucenicii cu o sarcină specială încredințându-le Adevărul etern care trebuia să rămână neatins. Acest lucru era mai important decât apărarea țării lor.

Așa gândește un Mântuitor, pe când un împărat pământesc are o altă vocație. Scopurile lor nu se confundă niciodată. Isus nu putea fi un împărat pământesc, iar cei care încearcă să-L facă un dezlegător al problemelor pământești greșesc.

- 28 -

De ce Se mânie Isus?

Biblia ne învață că Dumnezeu este dragoste, dar nu ne spune niciodată că El este în întregime dragoste sau numai dragoste. Acțiunile Lui au și alte aspecte.

Iov a spus: „*Dumnezeu mă lasă la bunul plac al celor nelegiuiți (...) îmi străpunge rărunchii fără milă, (...) mă frânge în bucăți (...) Se aruncă asupra mea ca un războinic*“ (Iov 16.11-13). Când citesc aceste rânduri îmi apare în fața ochilor Sf. Sebastian străpuns de săgețile aruncate din toate părțile de prigonitorii săi. Iov ar spune că Dumnezeu era prima cauză a suferințelor lui Sebastian.

Iov, cu siguranță, credea într-un Dumnezeu unic, dar vorbește ca și cum ar fi o pluralitate în El. Chiar dacă, la un moment dat, Iov Îl descrie pe Dumnezeu ca și cum i-ar fi adversar, totuși, în același capitol, el spune: „*Martorul meu e în cer*“ (v. 19), ceea ce înseamnă că și-L imaginează pe Dumnezeu ca pe Cineva care îi ia apărarea.

Domnul Isus L-a reprezentat pe Dumnezeu pe pământ. Oricine L-a văzut pe El, L-a văzut pe Tatăl (Ioan 14.9). Isus nu putea fi exclusiv dragoste. El izbucnește câteodată în ceea ce pare a fi o furie nemotivată. Fariseul care L-a invitat pe Isus la masă n-a făcut nici o observație nepotrivită cu privire la El, ci doar a întrebat de ce nu Și-a spălat mâinile înainte de mâncare. Dar Isus a început să-i dojenească pe toți fariseii, numindu-i smintiți și ipocriți.

Un învățător al Legii, alt oaspete, a făcut ceea ce aș fi făcut și eu, în încercarea de a-L calma pe Isus. Drept răspuns, Isus vorbește cu asprime despre toți învățătorii Legii și chiar despre părinții acestora (Lc. 11.38-52). Față de o asemenea comportare din partea unui oaspete, oricine ar fi avut ceva de obiectat.

Dar cel mai bun lucru pe care-l putem face este să-L acceptăm pe Dumnezeu Tatăl, precum și pe Isus, mesagerul Lui, așa cum sunt. Este o gravă greșală să încercăm a impune o etică omenească și niște tipare de comportament omenești lui Dumnezeu.

Isus a acceptat să moară atârnat pe o cruce, moartea Lui fiind unicul mod de a ispăși păcatul omenească. Dar, pentru a putea fi răstignit, El trebuia să stârnească o ură violentă față de Sine. Fără această ură, nu ar fi putut avea loc nici moartea izbăvitoare a lui Isus, nici salvarea noastră .

Apostolii Domnului și primii creștini aveau același scop, știind că „sângele martirilor este sămânța Bisericii“. Așa că au stârnit cu bună știință ura lumii față de ei înșiși. La Roma, unii evrei au crezut mesajul lui Pavel, alții nu, dar el a generalizat, acuzând întregul popor: „*căci inima acestui norod s-a împietrit; ei aud greu cu urechile...*“ (F.A. 28.24-27).

Isus și apostolii Săi au făcut adesea lucruri care i-au determinat pe alții să se înfurie și să se umple de mânie. Era nevoie de așa ceva. Se impunea această atitudine. Putem fi siguri de lucrul acesta, deși nu știm ce scopuri erau urmărite în fiecare caz.

- 29 -

Despre veșnicie

Veșnicia nu înseamnă timp nesfârșit. Așa ceva nu există, cum nu există spații fără dimensiune. Veșnicia este o stare în care timpul nu mai există (Apocalipsa 10.6). Filozoful Boethius a dat o definiție, în general acceptată de Biserica Creștină. El a spus că „veșnicia este posesia totală, simultană și perfectă, a unei vieți complete“. Sau, cum a spus gânditorul grec Parmenide: „Veșnicia este întreagă, unică. În veșnicie nimic n-a fost sau va fi. Totul este deodată, complet, continuu“.

Imaginați-vă un film în mișcare. Când îl urmărim prin proiector, vedem evenimentele înregistrate pe peliculă succesiv, și fiecare pare să fie efectul celor precedente. Odată, la cinema, m-am trezit rugându-mă pentru un om nevinovat care suferea îngrozitor pe ecran. L-am implorat pe Dumnezeu să-l salveze. Dar ceea ce urma să se întâmple se afla deja înregistrat pe film. Treaba mea era doar să fiu atent la el.

Ar trebui să trăim prezentul cu perspectiva eternității, în perfectă seninătate. Totul este știut dinainte, predestinat (Rom. 8.29). Omar Khayyam a formulat acest adevăr în termeni foarte corecți, iar tradiția islamică

ii atribuie lui Mahomed cuvintele: „Pana cu care a scris Dumnezeu toate lucrurile s-a uscat de mult“.

Și creștinii cred în predestinare.

Așadar, atitudinea ideală pentru un credincios este una contemplativă. Isus spune nu doar Martei, ci tuturor oamenilor: „...*pentru multe te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua*“ (Lc. 10.41-42).

Aproape toți creștinii din zilele noastre ar înclina să spună că Maria a făcut alegerea cea rea: în loc să se ocupe de pregătirea mesei pentru cei doisprezece oameni înfomețați, ea a ales să stea liniștită și să admire frumusețea oaspeților.

De altfel, Biblia nu ne îndeamnă nicăieri *să fim activi*, ci în nenumărate ocazii ni se atrage atenția să veghem. „*Iată că au venit niște magi*“ (Mt. 2.1). Și în loc să se uite la ei, oamenii le-au arătat calea spre Betleem, fapt care a costat viața multor nevinovați. „*Și un lepros s-a apropiat de El, I s-a închinat și I-a zis: «Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești»*“ (Mt. 8.2). Pe vremea aceea, oamenii nu puteau vindeca lepra.

Nu vă amestecați în diferite probleme decât dacă sunteți siguri că puteți ajuta. Luați seama doar, și Domnul va face restul.

„*Și deodată s-a stârnit pe mare o furtună strașnică*“ (Mt. 8.24). Se va întâmpla unul din două lucruri: fie te vei îneca și vei merge la Tatăl, fie vei scăpa și vei trăi pentru Tatăl.

Așa că nu te înspăimânta, ia seama doar! În orice lucru, cu cât te agiți mai mult, cu atât rezultatele vor fi mai rele.

Încă nu am ajuns în veșnicie, dar putem prinde o străfulgerare a ei. Cum? Petrecând cât mai mult timp posibil în contemplație.

Căutarea după Dumnezeu

Această căutare a început de multă vreme. Un poem ugaritic, intitulat „Ludlul bel nemequi“ (Îl voi lăuda pe Domnul înțelepciunii), datând cam din anul 2500 î.Cr., conține aceste versuri mișcătoare:

*O, dacă aş şti măcar că aceste lucruri
vor plăcea unui zeu!
Ce e bine în ochii omului,
e rău pentru un zeu.
Ce e rău în mintea omului
e bun pentru zeul său.
Cine poate înţelege sfatul zeilor
în mijlocul cerului?
Planul lui Dumnezeu este ca apele adânci.
Cine-l poate înţelege?*

Omul caută o relație autentică cu Dumnezeu, dar, pentru că voința Sa, atitudinea și gândurile Sale ne sunt necunoscute, noi tremurăm la fiecare pas ca nu cumva să le nesocotim. Această frică dispare doar atunci când trecem de la relația cu Dumnezeu la posesia Sa, de la a avea o legătură cu El la a-L avea pe El Însuși.

Prin Isus, Fiul Lui, Dumnezeu a devenit om. Între natura umană și cea divină a avut loc ceva asemănător unei petreceri de nuntă.

Pot să spun acum: „*Preaiubitul meu e al meu și eu sunt al lui*“ (Cânt. 6.3). El este Posesiunea mea. El dispune de mine, dar și eu dispun de El. Nu mai este o relație între două entități care se pot despărți oricând.

Bariera a fost zdrobită de Cristos. Dumnezeu nu mai este singur, iar inima obosită a omului nu mai este nici ea singură. Ea I se poate adresa Domnului său folosind cuvintele lui Shakespeare: „Nu mai pot fi slujit de către tine, pentru că nu te poți împărți în două“ (*Henric al IV-lea*).

Dificultatea de a nu mai înțelege căile lui Dumnezeu dispare. „*Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: «Pentru ce m-ai făcut așa?»*“ (Rom. 9.20). Sufletul care Îl are pe Dumnezeu știe că felul în care El conduce lumea nu poate fi judecat de vederea mioapă a omului. „*El stăpânește pe cel ce se rătăcește sau rătăcește pe alții*“ (Iov 12.16b). Cel care-L are pe Dumnezeu e satisfăcut cu asta și nu mai pune întrebări.

În ziua de apoi, Domnul le va spune unora: „*Niciodată nu v-am cunoscut*“. Dar cum este posibil să nu-și poată cunoaște Creatorul creaturile Sale? Ei bine, El ne-a creat, dar nu ca pe niște creaturi exterioare Lui Însuși; ci pentru a ne avea ființa și a ne mișca în El (F.A. 17.28). A dorit unirea cu noi într-o îmbrățișare eternă și nu într-o dualitate: cunoscător – cunoscut. La sfârșit vor fi respinși cei care nu au realizat acest lucru și au crezut că pot rămâne doar niște cunoscători ai lui Dumnezeu.

Ei au avut o relație cu un Dumnezeu îndepărtat, poate chiar o relație bună, proorocind în Numele Său, scoțând demoni în Numele Său, făcând multe lucruri minunate (Mt. 7.22), dar rămânând despărțiți de Dumnezeu, fără să fi fost ai lui Dumnezeu. Ei nu au aparținut Iubitului lor și Iubitul lor nu le-a aparținut.

Renumitul mistic creștin Meister Eckhardt spune că cel care doar Îl adoră pe Dumnezeu este un necredincios. Cel care crede este unit cu El, și nu mai trebuie să-L adore de la distanță.

Greutatea relativă a minunilor

Când m-am întrebat de ce nu ne eliberează Dumnezeu printr-un înger, așa cum s-a întâmplat cu apostolul Petru, mi-am amintit că, la Faptele Apostolilor 2, un număr de 27 de versete redau fragmente din învățăturile date de apostolul Petru și numai 8 cuvinte despre semne și minuni.

Minunile joacă un rol minor în religia creștină; în primul rând, pentru că este foarte ușor să privești drept minune ceea ce nu este.

Misionarii care au mers la tribul Ambrim din Noile Hébride au predicat fără succes până când și-au scos dantura falsă și și-au pus-o din nou. Acesta a fost începutul unei schimbări ce-a urmat. Șeful tribului a exclamat că zeii veniseră la ei sub forma oamenilor albi.

Multe vindecări considerate minuni nu mai au aceeași valoare azi, deși eu însumi am experimentat adevărate minuni în refacerea sănătății mele. Ceea ce se petrece după o minune poate, de asemenea, să fie o problemă. În „Henric al VI-lea“, de Shakespeare, când regele a auzit despre un orb care a fost vindecat în chip miraculos, a exclamat: „Prin vedere, păcatul este înmulțit“. Dacă vindecarea nu este însoțită de nașterea din nou, cel ce fusese orb va ajunge stăpânit de alte patimi, astfel că starea lui va fi mai rea decât înainte. Acest lucru e valabil și pentru alte infirmități. Am cunoscut personal orbi, care au fost vindecați în detrimentul sufletului lor.

De asemenea, trebuie avut în vedere faptul că interpretarea cu titlu de minuni a unor întâmplări relatate în

Biblie ar putea să se datoreze unor traduceri îndoielnice. De exemplu, ni se spune că Ilie a fost hrănit de *corbi*, (în ebraică, *orevim*) (1 Împ. 17.6). Același cuvânt ebraic este folosit și la Isaia 13. 20 pentru *arabi*. În definitiv, nu contează dacă Ilie a fost hrănit de *corbi* sau de *arabi*.

În decursul istoriei, au avut loc foarte multe miracole. Însă, de obicei, ele nu conving pe nimeni cu excepția persoanei care a beneficiat de pe urma acelei minuni. Într-adevăr, Domnul Isus le-a spus unora: „*Mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea ...*” (Ioan 6.26).

În majoritatea cazurilor, principalul scop cu care sunt așteptate miracolele este satisfacerea dorințelor Eului. Dar Isus ne sfătuiește să ne lepădăm de noi înșine. Dacă Eul nu este crucificat, orice minune nu face altceva decât să-i sporească pretențiile, întărind egoismul.

De aceea, Biblia nu se ocupă atât de minuni cât, mai ales, de învățătura care conduce la nașterea din nou.

Așadar, să pășim cu siguranță, conform cu învățăturile biblice, iar dacă Dumnezeu face și minuni, să ne bucurăm!

– 32 –

Crima de a-ți fi teamă

Teama este aceea care îi face pe unii creștini să devină la fel ca Iuda vânzătorul.

În Apocalipsa 21.8 sunt enumerate opt categorii de oameni care vor intra în Adâncul cu foc și pucioasă. Primii pe listă nu sunt necredincioșii sau ucigașii, așa

cum ne-am aștepta, ci fricoșii. Frica este ceva omenesc. Lui Petru i-a fost teamă în Ghetsimani. Tuturor ne este frică de câte ceva, dar acest lucru este mai urât înaintea lui Dumnezeu decât multe alte păcate. Mi se pare că vor fi multe bătălii de dat chiar și în veșnicie. Universul lui Dumnezeu este vast, iar curajul va fi unul din criteriile de selecție.

Creștinul poate spune despre sine însuși ceea ce spune regele Carol al Franței în piesa „Henric al VI-lea“ al lui Shakespeare: „Îi iert moartea care mă răpune când mă vede dând un pas înapoi sau fugind. Armata mea mai curând va încerca să sfărâme zidurile cu dinții, decât să renunțe la asediul unei cetăți“.

Noi suntem turma lui Cristos. Oile nu fug de lup. Ele nu se pot apăra singure, dar mărturisesc pe Creatorul lor, îndurând moartea cu răbdare, fără a întoarce spatele dușmanilor.

Copiii lui Dumnezeu pot fi arși pe rug, dar nu pot fi făcuți să dea înapoi. Noi suntem aici pentru a-i înspăimânta pe demoni.

Când Henric al VI-lea a spus: „Dintre toate patimile, frica este cea mai blestemată“, el a exprimat un gând biblic.

– 33 –

Știința și Biblia

Nu numai autorii biblici, dar și alți înțelepți ai Antichității au știut lucruri pe care știința a reușit să le descopere abia în timpurile moderne. Aristotel, un filozof grec din sec. II î.Cr., a scris în „Despre originea

animalelor“ că minereul de plumb își mărește volumul și devine alb când pătrunde aer în el. Ei bine, până la începutul sec. XX, această idee a fost considerată doar ca o afirmație excentrică a timpurilor de neștiință.

În urmă cu vreo 70 de ani, savanții au descoperit metoda flotării. Pulberea de minereu și de piatră este amestecată cu apă și se suflă aer în ea. Minereul devine alb, își mărește volumul și plutește la suprafața apei. Acest procedeu este aplicat azi pentru milioane de tone de minereu în lumea întreagă. Iată, deci, că înțelepții antici au știut ei ce au știut.

Autorii antici ai Bibliei, inspirați de Dumnezeu, au scris că la întoarcerea lui Isus, „*Muntele Măslinilor* (pe care va sta El) *se va crăpa în două (...)* și jumătate din munte se va îndrepta spre miazănoapte, iar cealaltă jumătate către miazăzi“ (Zah. 14.4). În anul 1958, într-unul din numerele sale, jurnalul trimestrial al Societății Geologice spunea că stâncile din valea Iordanului se află într-o asemenea tensiune, încât valea este gata să se despică. Aceasta înseamnă că, din punct de vedere geologic, întreaga jumătate de est se mișcă spre nord. Știința ne face să așteptăm momentul despicerii muntelui, dar noi, fără să fim nebuni, așteptăm și ca picioarele Domnului Isus Cristos să atingă acest munte.

Știința a demonstrat ce influență puternică au asupra comportamentului nostru factorii de climă, hrana, boala sau structura organismului. De asemenea, fazele lunii și exploziile solare, care dăunează sănătății noastre, ne determină comportamentul. Cea mai ridicată frecvență a crimelor se constată în cursul celor mai călduroase luni ale anului.

Mintea noastră este complexă, dar sufletul și mai mult. Cine cunoștea în antichitate cauzele aflate în spatele

complexelor lui Oedip, Electra și Pygmalion etc., fiind convins că subconștientul poate conduce la comiterea unor fapte înspăimântătoare? Din cauza acestor lucruri, unii consideră perimate criteriile moralei biblice.

Este adevărat că, în vechime, erau mulți oameni neștiutori. Dar a fost Cineva care știa ce se află în om (Ioan 2.25) și, pentru că știa, i-a învățat pe cei de atunci și ne-o spune și nouă astăzi: „*Să nu judeci*“ (Mt. 7.1). El a știut și ne-a spus: „*Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea*“ (Ioan 3.17). El a spus aceasta în vremurile când procedurile juridice erau foarte simple și judecățile se desfășurau fără a urma filiere întortocheate. Hoțul sau ucigașul era condamnat, fără amânare, iar circumstanțele atenuante nu erau luate în considerare. Atitudinea lui Isus era științifică deja cu mult timp înainte de a se pune bazele științei care studiază comportamentul uman.

Întreaga metodă științifică, investigarea directă, exactă și completă, bazată doar pe fapte, vine de la Isus. Într-o lume de patimi dezlănțuite, El a spus: „*Adevărat, adevărat vă spun că noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut*“ (Ioan 3.11), nimic mai mult, exact ca într-un laborator științific. „*Duceți-vă și spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți*“ (Mt. 11.4).

Fără fantezii, nici chiar fantezii religioase, numai fapte observate, exact așa cum se adună datele științifice.

Isus a învățat omenirea să cerceteze ce se întâmplă în natură: „*Uitați-vă la păsările cerului și la crinii de pe câmp*“ (Mt. 6.26-28). De la păsări, oamenii au învățat să-și facă aparate de zbor, iar de la crini au învățat botanica și agronomia.

Niciodată știința n-a fost o primejdie pentru religie. Einstein, un om de știință al cărui nume este respectat de lumea întreagă, a scris: „*Știința fără religie este oarbă*“.

Marea diferență dintre știință și religie este că prima nu stabilește adevăruri incontestabile și dogme eterne. Ea a bordează adevărul prin aproximări succesive, fără a reclama măcar completa acuratețe.

Religia este o revelație a lui Dumnezeu. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele lui Isus vor dăinui veșnic.

- 34 -

Cum să citim Biblia

În închisoare ne-am căit de multe păcate. Am regretat chiar și modul în care citisem Biblia.

Talmudul fixează o regulă: „Ein dorshim maase bereshith bashanaim – Să nu vorbești despre Geneză, despre lucrurile începătoare, atunci când ești în doi“. Dumnezeu a creat singur universul întreg.

Biblia este citită așa cum se cuvine numai atunci când te transpui complet în situația și în starea de spirit în care s-a aflat autorul sacru în momentul scrierii.

Nu uitați că Biblia este doar un rezumat. Adam a trăit 930 de ani, și totuși Biblia dedică doar un capitol și jumătate, 40 de versete, unei vieți atât de îndelungate.

Așa cum Cuvier a reconstituit scheletul unui animal preistoric dintr-un singur os, noi suntem chemați să recreăm totul, pornind de la câteva cuvinte.

Nu uitați că o bună parte din Biblie este poezie. Deși poezia ebraică nu rimează, una din caracteristicile sale este structura alfabetică, de exemplu în Iov 13.7-11 fiecare rând începe cu un *H*. Întreg Psalmul 119 este aranjat alfabetic, începând cu versuri care au *a* ca primă literă,

altele au *b* și așa mai departe. Poezia poate revela adevărul, dar nu în mod necesar acuratețea detaliului.

Biblia trebuie citită pe îndelete, cu pauze de respirație și de meditație. În textul ebraic există *athnach*, un semn care împarte un verset în două propoziții principale. Alt semn pentru pauză este *segholta* – care subîmparte fraza anterioară de *athnach*. Astfel, pasajul de la 1 Împărați 13.18, citit conform punctuației ebraice, ar suna în felul următor: *Și eu sunt proroc ca tine* (*segholta* – o pauză, respirați și reflectați). *Și un înger mi-a vorbit din partea Domnului* (îngerul nu ți-a vorbit ție, cititorule, decât dacă faci pauză cum s-a indicat, pentru a medita și a-l evoca), *și mi-a zis: „Adu-l acasă cu tine ca să mănânce pâine și să bea apă“* (*athnach* – respirație adâncă, meditație). *Dar îl mințea* (Pauză. Aici este un semn numit *silluq* care separă acest verset de următorul).

Un alt semn, *zaqeph-qaton* (scris), indică o mică pauză.

Este bine să fie cunoscute aceste lucruri. Accentele pot ajuta la interpretarea unor pasaje obscure, cum ar fi cel de la Isaia 40.3: *„Un glas strigă (zaqeph-qaton, pauză): «Pregătiți în pustie (zaqeph-gadol, pauză) calea Domnului!»*“ Oriunde se întâlnesc două semne *zaqeph*s în aceeași frază, primul este mai puternic. Deci trebuie să citim astfel: *„Un glas striga: «În pustie, pregătiți calea Domnului!»*“ și nu după semnele de punctuație puse în mod obișnuit: *„Un glas strigă în pustie: „Pregătiți calea Domnului!”*“

Învățați să citiți Biblia pe îndelete, respirând ritmic, cu pauze, pentru a pune accentele cum se cuvine.

În felul acesta vă va putea pătrunde spiritul în care a fost ea scrisă și veți fi apoi capabili să participați la Unitate, care este esența ei.

Spații libere

Unii oameni se plâng că anumite predici și cărți creștine nu sunt destul de dense, că ar trebui să conțină mai multe învățături. Este ca și cum te-ai plânge că într-o scrisoare de dragoste s-a risipit prea multă hârtie pe spațiile goale.

Când un îndrăgostit s-a plâns odată de acest lucru, literele negre au crescut și au crescut pentru a-l mulțumi, așa încât foaia de hârtie a devenit complet neagră.

Vai de acea carte religioasă care nu lasă loc întrebărilor! Dacă materia, universul fizic, este o taină, cu atât mai mult Dumnezeu este o taină. Irod s-a arătat interesat să afle de la magi (Mt. 2.7) când a apărut steaua care anunța nașterea lui Isus. El nu i-a întrebat de unde știau ei că steaua avea de-a face cu apariția lui Mesia.

După ce Domnul a spus pilda semănătorului (Mt. 13.3-8), ucenicii L-au întrebat de ce le vorbește lor în pilde, în loc să-L fi întrebat cel mai important lucru, și anume: de ce diferă atât de mult, între ele, destinele oamenilor și ce se poate face pentru a le schimba.

Multor întrebări fără sens Domnul Isus nu le-a răspuns. El le-a descoperit oamenilor lucrurile pe care ar fi trebuit să le știe, nu ceea ce le stârnise curiozitatea.

Mulți ani am crezut că Biblia este în întregime Cuvântul lui Dumnezeu. Dar, când m-am aflat în detenție, am descoperit că actul credinței mele era incomplet. Biblia este formată din foi albe de hârtie pe care sunt scrise litere negre. Crezusem înainte că numai literele negre sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Dar există un sens și în spațiile albe. Spațiile albe pot fi folosite la decodificarea părților cifrate.

La Ieremia 25.26 citim despre Șeșac, dar nu este cunoscut nici un adversar al Israelului sub acest nume.

Evreii foloseau un cifru simplu numit *Atbaş*, în care prima literă a alfabetului, *a*, poate fi schimbată cu ultima literă a alfabetului ebraic, *t*; a doua literă, *b*, cu a doua din coadă, *ş* şi așa mai departe. Aplicând acest cod cuvântului Şeşac rezultatul este *Babel*, numele ebraic al Babilonului. În vremea aceea Babilonul era o mare putere. Ar fi fost prea periculos să se scrie deschis împotriva lui, așa că s-a folosit o poreclă.

Multe cuvinte din Biblie sunt codificate. Ea cuprinde relatări referitoare la păcatele și mântuirea unor persoane care au trăit cu mii de ani înaintea noastră și la o distanță de mii de kilometri. Decodificați-le! S-ar putea să vă regăsiți pe voi înșivă sub un nume codificat.

Sunt numeroase contradicții între textele biblice. Luca 9.3 interzice apostolilor să poarte toiege, Marcu 6.8 le permite, Luca 10.4 interzice încălțări, Marcu 6.9 le permite. Multe alte lucruri sunt uneori permise și alteori interzise. Trebuie să aflați care verset al Bibliei vi se potrivește într-un anumit moment, care lucruri vi se permit și care nu.

Este mult spațiu în locurile albe ale Bibliei pentru observațiile și gândurile voastre. Când ați descoperit îndrumarea sigură dată de Dumnezeu, ea va fi mesajul Cuvântului Său veșnic care vă va indica ce aveți de făcut în împrejurarea respectivă.

– 36 –

Unitate

Ani de zile am stat singur într-o celulă.

Și Dumnezeu este Unul singur, iar noi suntem creați după chipul Lui, chipul unicității Sale (Gen. 1.26). Este

scris: „*Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn*“ (Dt. 6.4). Poporul ales al lui Dumnezeu este unul. Citim: „...*Este oare pe pământ un singur popor care să fie ca poporul Tău?*“ (1 Cr. 17.21, conform originalului). În afară de Dumnezeu și poporul Lui, unicitate nu este nicăieri, deși, fără ea, nu există Dumnezeire și nici o Biserică reală nu poate exista.

Unicitatea creează o stare de spirit specială. Evreii cântă: „Hu echad veein șeni – El este Unul și nu este un al doilea“. Aceasta se aplică și copiilor lui Dumnezeu. Credinciosul este unul, fără separare între cunoscător, cunoscut și actul cunoașterii, și astfel el devine un adânc mister chiar pentru sine însuși. Moise și Aaron au zis: „*Căci ce suntem noi?*“ (Ex. 16.8). Ei nu știau. În același fel, David întreabă: „*Ce sunt eu și care este viața mea?*“ (1 Sam. 18.18).

Trăiește în unitate fără contemplare, admirație, dispreț sau autocompătimire. Nu există nimic, în afara acestui unic Eu. Nimeni să nu te admire sau să te disprețuiască și nu da cuiva ocazia să constate că Eul tău este disprețuit sau prețuit. Caută să-ți asiguri o existență simplă, senină. Doar știi că, dacă nu suflă vânturile, nu se iscă furtuni.

Fiți plini de Dumnezeu! Deveniți asemenea lui Dumnezeu în unicitate și veți fi una în duh cu cei ce fac la fel ca voi. Este scris: „*În ziua întâi să luați poame din pomii cei frumoși, ramuri de finici, ramuri de copaci stufoși și de sălcii de râu*“ (Lv. 23.40).

Toate aceste aluzii la ramuri și mlădițe se referă la Israel. După cum lămâia are și gust și parfum, tot așa și Israel are oameni care sunt și învățați și drepti în fapte. După cum smochina are gust, dar nu și parfum, tot așa

și Israelul are oameni fără fapte bune. Așa cum mirtul are parfum dar nu și savoare, tot așa și Israelul are oameni cu fapte bune fără a fi învățați. Și așa cum salcia n-are nici gust, nici parfum, tot așa și Israelul are oameni care nu sunt nici învățați, nici drepti. Și ce face Sfântul cu aceștia? El a zis: „Puneți-i împreună, legați-i în același mănunchi și se vor mântui unul pe altul. Când Israel va face așa, va fi lăudat“ (Lv. Rabbah 30.2).

Unitatea în Biserică este atinsă prin toleranța reciprocă, prin compensare reciprocă.

- 37 -

Unde și ce este Dumnezeu?

O carte ebraică de misticism „Zohar“ spune despre Dumnezeu: „Făpturile de pe pământ se gândesc la El ca la Cel de Sus“, spunând că „*slava Lui este mai presus de ceruri*“ (Ps. 113.4), în timp ce ființele cerești gândesc despre El ca fiind dedesubt și zic: „*peste tot pământul să se întindă slava Ta!*“ (Ps. 57.5). Ambele afirmații au o viziune limitată. Dumnezeu este în afara spațiului. Cel Unic, Care este totul în toate, nu poate avea un anume sălaș, care să excludă celelalte locuri. Astfel Cristos, Care este Dumnezeu, spune: „*Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul*“ (Mt. 8.20). Dacă El ar fi limitat în spațiu, nu ar mai aparține Dumnezeirii. Dumnezeu nu ocupă nici un spațiu nicăieri. Creator al Universului care are spațiul drept unul din atribute, El a existat înainte de această dimensiune. Spațiul este cerut de obiec-

tele materiale, dar nu de gânduri, idealuri și dorințe care nu stau într-un loc fixat de coordonate geografice. Dumnezeu este Duh, nu un obiect material care trebuie să existe undeva. Când Biblia spune că El este în Cer, o face pentru a-I indica măreția, înălțimea. Dumnezeu locuiește în Israel, în Sion, în Biserica Lui; astfel de lucruri sunt spuse cu scopul de a onora o instituție sau un popor. Dar aceste aserțiuni din Biblie nu sunt niciodată exclusive, ele nu-L mărginesc pe Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că El este în Sion, și nu în România; în biserică, și nu în fabrică.

Nici timpul nu-i poate fi aplicat lui Dumnezeu. Ebraica biblică nu are timpuri pentru a indica momentul; nu poți spune că lucrurile au fost, sunt sau vor fi. Pătrunzi în sfera Divinității, a lipsei timpului. Verbul ebraic are doar două categorii fundamentale: perfectul și imperfectul. *Oseh* înseamnă *în curs de a fi efectuat*. *Asah* indică o acțiune săvârșită. Greaca biblică are și ea forma verbală numită *aorist* care, tradus literal, înseamnă *fără orizont*. Dumnezeu este Creatorul universului care are timpul drept unul dintre atribute, dar El și planurile Lui sunt în afara timpului. El a fost atunci când nu exista timp. El va fi și atunci când *nu va mai fi timp* (Ap. 10.6, text original).

Dumnezeu este numit Tată și Împărat pentru că noi, oamenii, asociem aceste titluri cu conceptul de prețuire. El nu ne-a procreat așa cum face un tată. El nu a devenit Împărat prin moștenire sau cucerire cum se întâmplă cu alți împărați. El este deasupra a tot ce putem noi spune în cuvinte omenești.

Când Livingstone s-a dus la canibali, a vrut să-i învețe că *Dumnezeu este dragoste*, dar ei nu cunoșteau cuvântul *dragoste*. Atunci el i-a întrebat care este cel

mai bun lucru pe care-l cunosc ei, și i s-a răspuns: *Unboy*, ceea ce înseamnă carnea afumată din brațul unui om. Atunci Livingstone a predicat: *Dumnezeu este cel mai bun unboy*. Unii l-au condamnat pentru că a procedat astfel, însă, desigur, pe nedrept.

Dumnezeu nu este unboy, este adevărat, dar nici dragoste nu este. Dragostea este un sentiment împărtășit de oameni și de creaturile superioare. Dar este Dumnezeu un simplu sentiment omenesc? Pentru că dragostea era cel mai înalt lucru cunoscut de greci, Ioan a spus: „*Dumnezeu este dragoste*“, așa cum Livingstone a spus: *Dumnezeu este unboy* pentru cei care nu cunoșteau altceva mai bun.

Nu există cuvinte și categorii omenești pentru a arăta cum și unde este Dumnezeu. Ori de câte ori se aplică atribute lui Dumnezeu ele sunt ceea ce se cheamă *antropomorfisme*, asemănări cu viața omenească și care sunt folosite pentru a spune ceva despre El.

Suntem mărginiți în gândirea și cuvintele noastre despre Dumnezeu, dar trebuie să știm că, dincolo de limitele noastre, EL ESTE.

- 38 -

De ce a transformat Isus apa în vin?

Am petrecut mulți ani printre criminali, auzind de la ei tot felul de grozăvii produse de alcoolism. Eu, dacă aș avea o asemenea putere, aș transforma în apă toate băuturile alcoolice.

De ce a făcut Isus contrariul și a prefăcut apa în vin, la nunta din Cana? (Ioan 2,7-11).

În timpurile biblice, cuvântul *vin* nu însemna ceea ce înseamnă azi. Fermentația naturală produce un maximum de 14 procente de alcool. Mai mult alcool omoară celulele de drojdie care îl produc. Băuturile alcoolice moderne, cu 50% alcool sau mai mult, sunt rezultatul proceselor de înghețare și distilare, necunoscute în antichitate. În Palestina antică, vinul nu conținea mai mult de 8% alcool din cauza nivelului limitat de zahăr natural din sucul strugurilor. Evreii nu aveau trestie de zahăr așa că nu puteau adăuga zahăr.

O a doua observație este că atât unele versiuni românești și străine ale Bibliei, cât și Noul Testament grecesc au redat prin *vin* două cuvinte ebraice diferite:

– *Tiroș*, care este folosit în Biblie de 38 de ori și a fost tradus corect în latină ca *must* sau *vin proaspăt*. Acest cuvânt probabil nu se referă la o băutură fermentată, ci indică mai curând o pârgă, o trufanda. La Ioel 2.24, Osea 9.2 și Proverbe 3.10, *tiroș* se referă la ceea ce umple teascurile, așa că nu poate fi vorba despre altceva decât suc de struguri proaspăt storși. Isaia vorbește despre *tiroș* ca fiind *în ciorchine*. Nu-mi pot da seama cum de au întrebuițat unii traducători cuvântul „vin“ pentru un suc aflat încă în ciorchine! Mica a spus: „*vei face... tiroș*“ (6.15) care nu poate fi considerat vin.

– *Yayin* apare în Biblie de 153 de ori și înseamnă *vin fermentat*, dar cu un procent limitat de alcool, așa cum s-a explicat mai sus.

Dacă în relatarea evenimentelor petrecute în Cana Galileii, s-ar fi tradus corect cuvântul redat prin *vin*, spunându-se astfel că Domnul Isus a transformat apa în must, ar fi un argument în plus pentru condamnarea beției și o dovadă a consecvenței poruncii privitoare la cumpătare, atât de des repetată în Biblie.

I-am omorât pe Abel; dar Tu ai pus în mine sămânța răului. Tu ești păzitorul a toate și Tu mi-ai permis să-l omor. De fapt, Tu l-ai omorât! Dacă ai fi primit și jertfa

Tot astfel l-a vorbit și Cain lui Dumnezeu: „Eu postul și acum mă întreb de ce am furat?”
A ta este să stai la poartă și să veghezi. Ți-ai părăsit
- Pentru că eu sunt hoț de profesie și-mi fac meseria.
- De ce ai furat?

paznicul l-a prins, l-a întrebat:
hoț a cărui faptă n-a fost cunoscută până a doua zi. Când
Cazul lui Cain ar putea fi comparat cu acela al unui
Tu mă întreb pe mine despre Abel?”

zitorul, cel care veghează asupra tuturor fapturilor și
Cain spusese, de fapt, cam așa: „Tu, Doamne, ești pă-
„Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?” (Gen. 4.9).
pe Abel): „Unde este fratele tău Abel?” El a răspuns:
13.1). Domnul i-a spus lui Cain (după ce acesta l-a ucis
„Până când, Doamne, mă vei uita nemțet?” (Ps.
nelegiuit (Iov 9.23-24). David s-a rugat cu disperare:
celui nevinovat și că a dat pământul pe mâna celui
Iov l-a acuzat pe Dumnezeu că râde de încercările
poporului Său” (Ex. 32.14).

*Domnul S-a lăsat de răul pe care hotărâse să-l facă
acesta pe care vrei să-l faci poporului Tău (...)* și
vițelului de aur, Moise l-a spus: „...lăsa-Te de răul
a hotărât să distrugă poporul evreu, pentru că se închina
lui Dumnezeu. Și câteodată au căștigat. Când Dumnezeu
Uneori, sfinții au îndrăznit să argumenteze în fața

Argumente îndrăznețe rostite înaintea lui Dumnezeu

mea cum ai primit-o pe a lui nu aş fi fost invidios pe el“ (fragment extras din *Midraş*).

Un om s-a dus odată la un pastor pentru un sfat.

– Mă chinuie gândul că nu există Dumnezeu, iar dacă totuşi există, El nu este un Dumnezeu bun. Asta mă înnebuneşte căci dacă ar fi așa, atunci lumea și viața ar fi fără sens. Cum am putea continua să trăim într-o lume fără un Dumnezeu bun?

Pastorul a răspuns:

– Nu te teme, mergi mai departe cu gândurile tale păcătoase.

Rabinul Elimelek din Lijensk și-a trimis discipolii în ajunul zilei Ispășirii să observe faptele unui croitor.

– De la el, a spus rabinul, veți învăța ce trebuie să facă un om în această zi sfântă.

Privind pe fereastră, ei au putut vedea croitorul luând o carte de pe un raft, în care erau trecute toate păcatele pe care le făcuse în tot anul. Cu cartea în mână, croitorul s-a adresat lui Dumnezeu astfel:

– Astăzi, în ziua iertării pentru întregul Israel, a venit timpul ca noi – Tu, Dumnezeule, și eu – să ne facem socotelile. Am aici lista tuturor păcatelor mele, dar mai am un alt volum în care am notat toate păcatele făcute de Tine, necazul, jalea și durerea din inimă pe care mi le-ai trimis mie și familiei mele. Doamne al universului, dacă am face socotelile exact, mi-ai datora mult mai mult decât Îți datorez eu Ție! Dar e ajunul zilei Ispășirii, când fiecare are poruncă să se împace cu aproapele. Deci, Te iert pentru păcatele Tale dacă mi le ierți și tu pe ale mele.

Apoi croitorul și-a umplut un pahar cu vin, l-a binecuvântat și a exclamat:

– L'hayim, (Noroc) Stăpâne al lumii! Să fie pace și bucurie între noi, căci ne-am iertat unul pe altul, iar păcatele noastre sunt acum ca și cum n-ar fi fost.

Discipolii s-au întors la rabinul Eimelek, au povestit ce au văzut și au auzit, exprimându-și nemulțumirea față de cuvintele necuviincioase spuse de croitor în fața Cerului. Maestrul le-a răspuns că Dumnezeu Însuși și cetele îngerești veniseră să asculte ceea ce spusese croitorul cu multă simplitate și că vorbele croitorului au fost pentru toți o pricină de bucurie.

Vorbește-I și tu lui Dumnezeu ca unui prieten! Îl vei putea convinge. Dacă ți se pare că El a făcut un lucru nedrept, spune-I! Nu-ți acoperi plângerile lăuntrice cu laude nesincere!

Dumnezeu a hotărât ca doar bărbații să moștenească în Israel. Fiicele lui Țelofhad l-au rugat pe Moise să se întoarcă la Dumnezeu și să-I spună că, de vreme ce tatăl lor nu avea băieți, în acest caz Legea nu putea fi aplicată. Ele voiau să fie moștenitoare, chiar dacă erau fete. Moise a adus pricina lor înaintea Domnului.

Și Domnul a zis lui Moise: *„Fetele lui Țelofhad au dreptate“* (Num. 27.7).

Fiți îndrăzneți în fața lui Dumnezeu! Nu toate hotărârile Lui sunt definitive. Exprimându-vă limpede ne-mulțumirile și îndoielile, puteți căpăta înțelegere.

– 40 –

„El“ – un Nume al lui Dumnezeu

Ebraica este o limbă unică, variată, directă, riguroasă, dar bogată, chiar poetică. Construită pe o structură care conține doar vreo 400 de rădăcini, te impresionează

ză când este rostită. Capabilă de a purta greutatea gândirii, ea își arcuiește musculatura cu multă subtilitate și-și ascunde secretele măiestriei față de toți, cu excepția celor învățați sau iluminați.

Multe limbi conțin omonime, dar nici una atât de multe ca limbile semitice. Pentru că diferite sensuri ale unui cuvânt au o legătură între ele în cele mai adânci straturi ale conștiinței noastre, oamenii nu ar fi trebuit să recurgă la folosirea aceluiași cuvânt pentru diferite noțiuni.

Prin traducerea unui cuvânt ebraic și înlocuirea lui printr-un echivalent în română, nu aduci întregul adevăr, căci în ebraică, la fel ca și în alte idiomuri semitice, un cuvânt are nu unul, ci o multitudine de sensuri. De exemplu: în dicționarul asirian, au fost necesare opt pagini pentru a relata toate interpretările posibile ale cuvântului semitic *abu*.

Îmi vine în minte o ilustrație modernă referitoare la această încrângătură de sensuri ale omonimelor. Sigmund Freud a scris odată despre o psihopată germană, care era obsedată de ideea că o atacau șobolanii (*Ratten* în germană). Prin analiza subconștientului s-a stabilit că era îngrijorată de două lucruri: nu putea plăti ratele la locuință (*Raten* în germană) și nu putea să se căsătorească (*Hei-raten* în germană). Aceste probleme fiind reprezentate de cuvinte similare, se aflau în spatele obsesiei cu șobolanii.

În același fel, în limbajele semitice, cuvintele cu sunete similare sunt legate între ele, mult mai adânc și mai puternic sau mai expresiv decât în limbile moderne europene.

Trebuie să avem în minte aceste relații subiacente pentru a înțelege cuvântul *El*, un nume folosit frecvent

pentru *Dumnezeu* în Biblia ebraică. Numele sumerian și ugaritic corespunzător pentru *Dumnezeu* este *Il*. În textul ebraic original al Vechiului Testament nu erau vocale. Numele *El* a fost scris cu literele *Alef*, un sunet mut, și *L*. Așadar *El* nu este unica pronunțare posibilă a acestor două litere: ele sunt pronunțate uneori *Al*.

Prin *El*, ei exprimau pe *Dumnezeu*, „pentru“ sau „contra“; prin *Al*, ei exprimau o ușoară interdicție, o dorință negativă ca grecescul *me*. Găsim acest *Al* la 1 Samuel 22.15: „*Să nu arunce împăratul nici o vină asupra robului său...*“ Este evident că nimeni nu poate să dea Domnului o poruncă și, astfel, cuvântul *Al* este substitutul unei porunci absolute. Este folosit numai cu așa-numita formă „legală“ a verbului, care este o semi-poruncă.

Când un evreu pronunța sau citea un cuvânt, toate conotațiile lui posibile colaborau pentru a produce o impresie asupra lui, exact așa cum lovirea unei corzi a pianului produce vibrații rezonante în orice alt instrument cu coarde aflat în preajmă. În același fel, când *Dumnezeu* a fost numit „*El*“, se știa că denumește o ființă misterioasă ce nu poate fi atinsă în această viață, dar rămâne o țintă către care se îndreaptă orice credincios

În plus, cine Îl adoră în mod automat devine o persoană care este *contra* aceluiași cuvânt „*El*“. Ca urmare, el trebuie să înoate contra curentului. Creștinii, scria Pavel, nu se potrivesc cu lumea aceasta (Rom. 12.2). Ei știu încotro bate vântul, dar își urmează propriul drum.

În momentul în care cineva Îl numește pe *Dumnezeu* „*El*“, o altă coardă vibrează: *Al*, care conține sfatul discret: „Atenție, te rog!“ O relație cu *Dumnezeu* in-

clude acceptarea lui *AI*: „Nu te grăbi să faci lucrul la care te gândești“. De asemenea, *El* ne invită la recunoașterea faptului că El nu a vorbit niciodată contra unei acțiuni, decât dacă ea era dăunătoare individului sau societății.

Rabinul Pinhas din Korez a spus odată aceste cuvinte misterioase: „Oamenii cred că se roagă lui Dumnezeu, dar nu este așa. Căci rugăciunea însăși este esența Dumnezeirii“. Sensul acestor cuvinte îți este limpede, dacă știi că *El*, în ebraică înseamnă ținta – Dumnezeu, dar și îndreptarea inimii către El. Rugăciunea este *El*, după cum și persoana căreia i se adresează este *El*. Astfel, în revelația divină, este folosit același termen pentru cuvintele „înspre“ și „Dumnezeu“. Se cuvine deci să pronunțăm cuvântul *El* – unul dintre Numele lui Dumnezeu, având în minte toate aceste lucruri.

Haideți să pronunțăm cu dragoste acest *El*, așa cum rostim numele unei persoane iubite de pe pământ – al unei logodnice, al unui copil, al unei iubite – care aduce miere în gură, într-atât sunt de dulci Numele Domnului umplute de slava Sa.

Domnul i-a învățat pe ucenicii Săi să se roage astfel: „*Sfințească-se* (sau: *lăudat fie*) *Numele Tău*“ (Mt. 6.9). Rezumându-și lucrarea Sa pe pământ, în acea ultimă noapte petrecută cu ucenicii – deci, înainte de Ghetisimani și Golgota, Domnul Isus I-a spus Tatălui: „*Am făcut cunoscut Numele Tău*“ (Ioan 17.6). Dacă Îi pronunțăm Numele cu pietate și devoțiune, ochii noștri vor vedea însușirile Lui și lucrările Sale minunate.

Adeseori, noi rostim cuvântul *Dumnezeu*, într-un mod mecanic, fără evlavie. Nu tot așa procedează și evreii care, atunci când scriu textele ce urmează a fi citite în sinagogă, se cufundă în apă pentru purificare ori de câte

ori dau peste unul din Numele lui Dumnezeu. Dacă îl scriu de cincizeci de ori pe zi, se cufundă în apă de cincizeci de ori. Uneori, iarna, fac acest lucru în apă rece.

Într-o ghindă doarme un stejar. În scurtul Nume *El*, trăiește Dumnezeirea Însăși. Pronunțarea cu evlavie a Numei Domnului ne ajută să ne unim gândirea cu a Lui, și astfel ni se limpezește mintea.

În multe cazuri, există o mare diferență între numele și caracterul oamenilor. De exemplu, o femeie poate avea numele Maria, fără a fi pură; sau numele Magdalena, fără a veghea cu credință la piciorul crucii Domnului Isus; un bărbat se poate numi Pavel, fără să fie un apostol, sau Richard fără să aibă o inimă de leu. Cât despre Dumnezeu, nu există deosebire între caracterul Său și Numele Lui. Noi Îl preamărim pe El, ori de câte ori Îi glorificăm Numele. El vorbește prin noi, atunci când purtăm pe buze, cu multă vrednicie, Numele Lui.

Dacă numele atribuite lui Dumnezeu corespund firii Sale, atunci ele devin un șir de trepte care ne duc spre Dumnezeu, numele *El* fiind prima dintre aceste trepte.

Muștele se așază bâzâind, fără să aleagă, și pe flori, și pe bălegar; dar albinele sunt selective: ele se așază numai pe flori. Noi ar trebui să învățăm de la albine și astfel să ne mișcăm numai de la un Nume al lui Dumnezeu la altul, oprindu-ne din când în când să medităm asupra poruncilor, învățăturilor și minunilor Sale, precum și asupra vieții Sale, așa cum se reflectă ea în sfinții Lui.

Termenul *Allah* folosit de musulmani pentru Dumnezeu nu este sinonim cu cuvântul *El*. *Allah* se referă doar la Dumnezeu, Creatorul universului, în timp ce termenii ebraici *El* și *Elohim*, un alt Nume al lui Dumnezeu, erau folosite și pentru bărbați.

Astfel, Dumnezeu i-a spus lui Moise: „*Tu vei ține pentru el locul lui Dumnezeu*“ (Ex. 4.16). Apoi,

Domnul Isus le-a spus iudeilor care-L ascultau, citându-l pe psalmist: „*Nu este scris în Legea voastră: «Eu am zis: Sunteți dumnezei?»*“ (Ioan 10.34). El i-a numit dumnezei pe evrei, cei cărora „*le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu*“ (Rom. 3.2).

Când Îl căutăm cu o dorință curată pe Dumnezeu – El – și pronunțăm Sfântul Său Nume cu adorare, noi înșine putem deveni, în timp, persoane către care să se întoarcă atenția multora. Cuvintele noastre dulci și blânde noastre *nu*-uri vor ajunge prețuite de cei din jur. Putem deveni chiar niște simboluri pentru cei ce luptă contra nedreptății. Acestea sunt tainicele semnificații incluse în fecunda silabă sfântă *El*.

– 41 –

Nume compuse ale lui Dumnezeu

„Tao (Dumnezeu la chinezi) numit astfel nu este adevăratul Tao“ a spus Lao Tsî; și afirmația lui conține adevăr.

Posibilitatea de a da nume oricărui lucru sau persoane, inclusiv lui Dumnezeu, este îngădită de limitele specifice limbajului omenesc.

În primul rând, orice limbă dispune de un anumit număr de litere și de o serie de particularități care permit alcătuirea cuvintelor.

Să presupunem, de exemplu, că I se atribuie lui Dumnezeu un nume care, pentru a putea fi exprimat, are nevoie de englezescul „w“, de spaniolul „ñ“ (ca în mañana) sau de germanul „ö“. Un astfel de nume nu ar

fi fost accesibil evreilor, căci limba lor nu conține nici unul din aceste sunete și nici literele corespunzătoare.

Pentru același motiv, numele ebraic al lui Isus – *Ieșua* – nu poate fi transpus cu acuratețe în celelalte limbi.

În al doilea rând, posibilitatea de a da nume depinde de părțile de vorbire ale unei limbi: substantive, verbe, adjective ș.a.m.d. Astfel, în sanscrită, apare cuvântul *nāmān* de la care a derivat grecescul *anoma* și românescul *nume*. Numele lui Dumnezeu este suma totală a cuvintelor prin care se pot exprima trăsăturile Sale de caracter

Deci, atunci când te rogi lui Dumnezeu: „*Sfințească-se Numele Tău*“ așa cum a recomandat Isus în rugăciunea „Tatăl nostru“, recunoști limitele limbii tale. Privește, deci, cu evlavie la Realitatea pentru care nu există nume în limba ta. Lasă cuvintele la o parte și privește la Persoana reală, Care Se află dincolo de orice nume, mai presus de orice nume, în orice limbă.

Pentru că nici un nume nu este complet sau atotcuprinzător, în Scriptură sunt mai multe nume pentru Dumnezeu. Isus este numit, printre altele, *Mielul lui Dumnezeu* și *Leul din Iudeea*. Dar când le-au fost prezentate eschimoșilor, aceste nume erau lipsite de sens, căci ei nu cunoșteau astfel de animale. Trebuiau găsite alte nume.

Trebuie să fii prudent pentru a nu confunda un nume cu Persoana divină identificată cu ajutorul său. Dumnezeu are multe Nume, pentru că fiecare dintre acestea exprimă doar o părțică a caracterului Său.

Chiar cuvântul tradus prin *nume*, adică *Șem*, are un dublu sens în ebraică. *Șem* este unul dintre fiii lui Noe și strămoșul rasei semitice. În Sfânta Scriptură, numele

său este folosit pentru semiți, după cum din Iafet descinde rasa indo-germană (Gen. 9.27).

Când Isus i-a învățat pe ucenicii Săi, care erau evrei, rugăciunea „Tatăl nostru“, El a spus: „Jitgadal șimcha“. Avem aici un exemplu tipic care ne ajută să vedem cum ideile reduse la cuvinte pot fi expuse unor interpretări diferite. Expresia folosită de Domnul Isus ar putea fi tradusă, în două moduri, ambele corecte: „Lăudat fie Numele Tău“ și „Lăudată fie rasa semită“.

Cine dorește să-L preamărească pe Dumnezeu trebuie să-L abordeze neapărat așa cum este El: mai presus de cuvintele omenești.

Pentru a depăși această dificultate, Biblia furnizează nu numai niște Nume simple ale lui Dumnezeu, cum ar fi: *El, Elohim, JHWH* (Iahve sau Iehova), ci și anumite Nume compuse, așa cum în matematică folosim, pe lângă numerele întregi, și zecimalele, pentru a ajunge mai aproape de realitate.

De exemplu, Domnul i S-a descoperiat lui Avraam sub Numele de *El-Șadai* (Gen. 17.1), ceea ce înseamnă *un Dumnezeu suficient, un Dumnezeu care hrănește* sau, literal, *Dumnezeu - un sân de femeie*, adică un Dumnezeu care te hrănește la pieptul Lui.

În Exod 15.26, citim: „*Eu sunt Domnul, care te vindecă*“. Dar ebraica face uz numai de două cuvinte; aici apare un nume compus al lui Dumnezeu *Jehova-Rophe - Dumnezeu Vindecătorul*. Textul original nu conține ideea: *care te vindecă pe tine*. Dumnezeu nu gravitează în jurul persoanei tale. El vindecă pur și simplu.

Jehova-Jireh (Gen. 22.14) înseamnă, literal, *Dumnezeu care vede sau care dă*.

Jehova-Mekaddesh (Lv. 20.8) este *Dumnezeu care reînnoiește sau sfințește*.

Jehova-Șalom (Jud. 6.24) înseamnă *Dumnezeu-pacea*.

Jehovah-Nissi (Ex. 17.15) poate fi tradus prin: *Dumnezeu, minunea mea* sau *Dumnezeu, steagul meu*. Acest nume compus este și numele unui altar construit lui Dumnezeu, pentru a arăta că apropierea de altar poate însemna apropierea de Dumnezeu Însuși.

Numele *Jehova-Tsidkenu* (Ier. 23.6), însemnând *Dumnezeu, neprihănirea noastră* aparține nu numai Dumnezeirii, ci și poporului Său, de vreme ce națiunea întreagă este desemnată cu acest nume. Deci, a te uni cu turma Lui este ca și cum te-ai uni cu Dumnezeu.

Un alt nume compus, foarte interesant, este *Jehovah-Shammah* (Ez. 48.35) și înseamnă: *Dumnezeu este acolo*. În ebraică, atunci când termenul *acolo* determină un substantiv de genul masculin, cu funcția sintactică de subiect, se folosește *sham*, iar pentru un substantiv feminin, *shammah*. La Ezechiel 48.36, Numele lui Jehovah este asociat unui substantiv feminin, pentru a indica natura atotcuprinzătoare a dragostei și grijii pentru făpturile Sale.

Numele sub care un Dumnezeu suveran binevoiește să apară în Sfânta Scriptură, pentru a-Și revela caracterul Său oamenilor, sunt multe și variate, și ar putea inspira volume întregi. Multitudinea lor subliniază dificultățile cu care se confruntă omul când încearcă să cuprindă Dumnezeirea în cadrul atât de limitat al limbajului omenesc. Însă ele au fost concepute pentru a descoperi omului păcătos multiplele fațete ale unui Dumnezeu iubitor.

Cât de trist ar fi un îndrăgostit dacă ar trebui să se mulțumească cu simplul fapt de a cunoaște numele

iubitei sale, în vreme ce el dorește atât de mult să fie lângă ea! El nu dorește numele, ci persoana! A sfinți Numele lui Dumnezeu – a te ruga: „*Sfințească-se Numele Tău*“ înseamnă a avansa de la cunoașterea lui Dumnezeu la binecuvântata realitate a prezenței Sale.

– 42 –

Anohi și Ani

Deseori se vorbește despre existența unor puncte comune între specificul unui popor și limba vorbită de acesta. Sau, cu alte cuvinte, limba reflectă stadiul în care se află popoarele. Totuși, misionarii care au trăit printre anumite triburi primitive au constatat, cu surprindere, că limbajul acestora era mult mai evoluat decât se așteptaseră. Limbajul poartă pecetea gândirii și dezvoltării unei societăți.

Gramatica tribului Ambrim, din Noile Hebride, este mai precisă decât cea engleză ori română. *Ire* este un *noi inclusiv*, cuprinzând atât vorbitorul cât și persoana căreia i se vorbește. *Komai* este un *noi exclusiv*, în care persoana căreia i se vorbește nu este inclusă. Cuvintele „Tatăl nostru“, spuse într-o predică, ar fi folosite cu pronumele inclusiv, pentru a include Biserica; dar atunci când cel ce se roagă rostește cuvintele „Tatăl nostru“, va folosi pronumele exclusiv, pentru a-L exclude pe Dumnezeu, El fiind persoana căreia i se adresează.

Evreii necultivați, care au fost izbăviți după 400 de ani de sclavie, aveau un limbaj foarte dezvoltat, așa cum nu te-ai fi așteptat de la un neam cu un astfel de nivel.

Sunt două expresii ebraice pentru *Eu*: *Ani* și *Anohi*. *Ani* întărește pronumele și e folosit când cineva scoate în evidență persoana: Eu însumi am făcut cutare lucru. Când atenția este îndreptată mai mult asupra acțiunii decât a persoanei care o îndeplinește, se folosește cuvântul *Anohi*: Eu am făcut acest lucru.

Decalogul începe cu cuvântul *Anohi*. „*Anohi Adonai Eloheiha*“ (Ex. 20.2), care arată că trebuie citit: „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău“. Accentul nu este pe *Eu*, ci pe *Domnul este Dumnezeuul nostru*, un Dumnezeu care Și-a scos poporul din robie și dorește să ne elibereze și pe noi; Domnul, pe care ne putem sprijini.

Cecil Rhodes, fondatorul coloniilor britanice din Africa de Sud, spunea: „Atât de mult de făcut, atât de puțin făcut“. Pentru el conta enorm să fie mijlocul prin care să se realizeze marile obiective ale Angliei. Deși avusese precursori, iar alții urmau să-i continue lucrarea, aceasta nu-l satisfăcea. A trecut în veșnicie cu sentimentul că a făcut puțin. Vorbind despre sine însuși, Rhodes ar fi folosit termenul *Ani*.

Modul creștin sau divin de gândire este exact contrariul. *Ani* dispare în *Anohi*. Eul este negat (Lc. 9.23). Lucrarea la care suntem chemați este importantă. Noi ne mulțumim să jucăm și un rol secundar, dacă vedem că alții fac mai mult și mai bine decât noi.

Întreaga structură a limbii ebraice diminuează rolul individului, punând accentul pe faptele împlinite. Fraza: „Moise a păzit un cal“, în care se spune ce a făcut Moise, poate fi tradusă în felul următor: „Shamar Mosheh sus“,

ceea ce înseamnă „Păzea Moise un cal“. Lucrul important este păzirea calului. Că acest lucru a fost împlinit de Moise are o importanță secundară.

Chiar primul verset al Bibliei sună diferit în ebraică față de alte limbi. În engleză sau română, de exemplu, accentul este pus pe Dumnezeu. La început Dumnezeu a creat. Noi trebuie să ne închinăm Lui. În ebraică, accentul este pus pe cuvintele „la început“. Ordinea cuvintelor în Geneza 1.1 este: *„La început, a făcut Dumnezeu cerurile și pământul.“* Bucurați-vă de frumusețea Creației, acesta este sensul primordial. Textul ebraic satisface și curiozitatea celui ce vrea să știe ce se află în spatele Universului. Acesta a fost creat de un Dumnezeu care Se smerește singur.

Asemenea nuanțe ca *Ani, Anohi* sau punerea predicatului în fața subiectului arată ce mare importanță are modul în care este citită Biblia. Mântuitorul l-a întrebat pe un învățător al Legii: *„Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?“* Evident că nu este același lucru să citești: „Eu și Tatăl suntem una“ sau: „Eu și Tatăl suntem una“ ori „Eu și Tatăl suntem una“.

Citirea Bibliei depinde foarte mult de voce și de intonație.

O singură dată în viață am întâlnit (în Finlanda) un pastor care a citat din memorie textul biblic al predicii atât de convingător, încât ceea ce a spus în continuare a fost de prisos. O asemenea citire a Bibliei a făcut ca multe suflete să ajungă la convertire și iluminare încă înainte de începerea predicii.

Să învățăm să gândim după modelul ebraic, chiar atunci când vorbim o altă limbă.

Micșorați-vă Eul și concentrați-vă atenția asupra acțiunii care trebuie îndeplinită.

Keri și ketib

În sec. X d. Cr., masoreții, niște rabini cu autoritate, au stabilit reguli de scriere, în scopul transcrierii și citirii corecte a Vechiului Testament. În afara unor modificări de ortografie, datorate adăugării unor vocale care în original nu există, textul conține și niște notații muzicale pentru intonarea Scripturilor, împreună cu unele adnotări stranii numite *keri*, adică *citire*, iar altele *ketib* adică *scriere*.

Masoreții au stabilit că anumite cuvinte trebuie scrise într-un fel, dar citite în altul. Însuși modul de scriere a Bibliei ascunde anumite taine foarte interesante. Ade-sea, o simplă povestire conține detalii ce pot părea ne semnificative, dar care ascund, de fapt, sensuri secrete, pe care le descoperim dincolo de aparențe, în limbajul codificat. *Keri* este cheia pentru descifrarea codului și descoperirea sensului mai adânc al povestirii.

Un caz de *keri* care se modifică în *ketib* găsim la 2 Împărați 5.12, unde Naaman întreabă: „*Nu sunt oare râurile Damascului Abana și Parpar mai bune decât toate apele lui Israel?*“ Ar fi greu de dovedit vreo diferență calitativă între râurile Palestinei și ale Siriei, și nici nu putem identifica cu precizie vreun râu sirian purtând aceste nume. Dar *keri*, din textul masoretic, descoperă sensul ascuns, schimbând ortografia numelui *râurilor* pentru a se citi: *Nu sunt Amanah și Parpar mai bune?* Deodată sensul ascuns devine limpede. Cuvintele ebraice au forme masculine și feminine asemenea substantivelor masculine și feminine din română și latină. *Amanah* este forma feminină pentru *Amin*, conotația ei fiind supunerea feminină completă, spunând *Amin* la tot ceea ce Soțul divin a hotărât. *Par* înseamnă un ani-

mal adus ca jertfă, iar *parpar* (jertfa jertfelor) se referă astfel la jertfa supremă.

Întrebarea lui Naaman poate fi înțeleasă acum în sensul ei mai profund. Nu înseamnă supremul *Amin* (completa supunere față de voința lui Dumnezeu, la fel cu primirea de către Fecioara Maria a hotărârii divine de a deveni mama Domnului), cât și aducerea de jertfe valoroase mai mult decât cufundarea în apele Iordanului?

Răspunsul se subînțelege: „Da“. Însă, când Dumnezeu poruncește ceva obișnuit sau comun, simpla supunere capătă o semnificație și mai profundă, ajungând să se bucure de o mai mare apreciere din partea lui Dumnezeu decât o acțiune care poate părea mai valoroasă. Mulți se declară dispuși să facă lucrări mari pentru Dumnezeu, dar nu sunt gata să frece podeaua unui orfelinat sau să curețe biroul unei misiuni. Lui Naaman nu i se cerea să facă o acțiune cu o semnificație spirituală înaltă, ca, de pildă, scufundarea în *Abana* sau *Parpar*, râuri cu renume.

Leprosul Naaman trebuia să facă un lucru comun: să se spele în Iordan, căci aceasta era voia Domnului cu privire la el.

Să dea Domnul să învățăm ceva din sensul adânc al acestei povestiri care ne-a fost descoperit!

- 44 -

Cum să vorbim

În închisoare am regretat felul în care predicasem înainte. Cuvântul ebraic pentru *a vorbi* – *leomer*, implică noțiunea de *a vorbi excelent*. El este înrudit cu *amir*, cuvânt care indică ramura cea mai înaltă a unui copac. Așadar, când vorbești, trebuie să-l înalți pe cel ce te ascultă.

Vorbirea unui copil al lui Dumnezeu nu poate fi decât excelentă. Deci, expresia *a vorbi excelent* ar fi o tautologie în ebraica biblică.

Dar *leomer* este folosit în ebraica biblică și pentru *a porunci*.

Când Isus a vorbit, El a făcut-o excelent, poruncitor, spre deosebire de majoritatea oamenilor care, de cele mai multe ori în asemenea cazuri, nu fac decât să spovăiască. El a vorbit folosind niște pilde foarte frumoase, iar limbajul Său era simplu, dar nobil, gentil. Și ucenicii Lui vorbeau tot cu noblețe.

Pilda care urmează ilustrează ce mult au învățat credincioșii de la Cristos din secretele lui *leomer*.

Un rege înțelept l-a întrebat pe un pictor celebru dacă i-ar putea picta un balaur. Încântat de privilegiul de a-i sluji regelui, pictorul a răspuns:

– Desigur.

– Dar ai văzut vreodată un balaur? a întrebat regele.

Deoarece pictorul nu văzuse niciodată așa ceva, regele l-a sfătuit:

– Caută mai întâi să vezi un balaur, și după aceea pictează-l.

Știind că balaurii sunt personaje fantastice, pictorul a cugetat îndelung pentru a descoperi sensul poruncii suveranului și și-a zis: „Regele a vrut să spună că mai întâi trebuie să caut un om la fel de rău ca un balaur“. Așa că s-a dus din pușcărie în pușcărie, până când a întâlnit un criminal fioros, a cărui simplă prezență inspira crima. S-a întors la rege și i-a spus:

– Sunt gata să pictez. Am văzut un balaur.

– Te atrage acest balaur? s-a interesat regele.

– Nu, a răspuns pictorul.

– Du-te înapoi și găsește un balaur care mai curând te atrage decât te înspăimântă.

După ani de meditație, pictorul s-a întors la rege și i-a spus:

– Am găsit balaurul de care mi-ai vorbit, în sânul meu. Este biata mea inimă rea. O voi picta.

Și și-a făcut autoportretul.

Frumusețea acestei pilde arată că cei care au înțeles-o au învățat de la Domnul Isus modul ebraic de a vorbi în chip ales.

Isus zice (ceea ce înseamnă că El a spus următoarele cuvinte în modul cel mai frumos și mai convingător): *„Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia“* (Mc. 7.21-22). Cristos a spus lucrurile acestea cu mult înaintea psihanaliștilor, și mult mai frumos și mai elocvent decât ei. Dar în același mod sublim, El a spus că remediul pentru răul din inima omului este *„sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor“* (Mt. 26.28).

S-a spus despre Isus: *„Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta“* (Ioan 7.46). A vorbit excelent, în acord cu geniul limbii Sale. Să învățăm și noi să vorbim în chip ales și într-un mod care face plăcere.

- 45 -

Multiplele răstigniri ale lui Cristos

Există mai multe locuri în Ierusalim despre care se pretinde că ar fi Golgota de altădată. De fapt, așa ar fi trebuit să fie, căci au existat o mulțime de Golgote. Isus nu a fost crucificat doar o singură dată.

Sculptori și pictori au încercat să ne facă să întâlnim răstignirea Domnului care a avut loc în urmă cu 2.000 de ani. Dar Isus pătimește și mai cumplit astăzi, când cei ce au fost luminați odată cad și „*răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu...*” (Evr. 6.4-6).

Foarte mulți oameni cad din credință astăzi, căci marea apostazie se petrece în zilele noastre, exact așa cum s-a proorocit pentru zilele premergătoare celei de-a doua veniri a lui Cristos. Răstignirile care au loc astăzi sunt fenomene de masă. Nu doar câteva sute de oameni strigă „*Să fie răstignit!*” Nu doar un mic număr de soldați Îl biciuiesc și-I bat cuie în carne. Acum, la supliciul lui Isus, participă milioane de ființe ome-nești. Și ei răstignesc un Domn glorificat, un Mântuitor aflat în Cer, unde teama pentru destinul veșnic al ome-nirii este mult mai intensă decât pe pământ.

Charles Gardinier, un faimos inginer în minerit din Africa de Sud, a refuzat odată să descalece de pe cal pentru a aprecia valoarea unui minereu de aur. El a spus:

– Un pământ cu o astfel de compoziție chimică nu poate conține aur.

Walker, un dulgher care a descoperit o bilă al cărei conținut în aur și diamante a fost apreciat la 3 miliarde de dolari, a murit în sărăcie, căci a crezut că diamantele erau niște simple jucării strălucitoare.

De multe ori, oameni neluminați trec cu vederea lucruri de mare preț, fără a le acorda importanța cuve-nită. Totuși ignoranța este o scuză de care trebuie să se țină seama. Dar, odată ce ai fost luminat, ai gustat darul ceresc și ai devenit părtaș Duhului Sfânt, trebuie să fii atent și să umbli cu frică și cutremur. Să guști Cuvân-tul lui Dumnezeu și puterile veacului viitor, și apoi să tânjești după lumea de acum? Acesta este un păcat și

mai mare. De acum înainte, dacă-ți abandonezi credința, devii unul din cei ce-L răstignesc din nou pe Fiul lui Dumnezeu; de data aceasta, Îl răstignești nu pe Fiul omului, ci pe Însuși Fiul lui Dumnezeu, înălțat în slavă (Evr. 6.6).

Prima răstignire, deși o crimă oribilă, a adus mântuirea omenirii. Noua răstignire, comisă de voi, se poate dovedi și ea benefică în vreun fel – căci, în definitiv, toate lucrurile lucrează împreună spre binele planului divin al lui Dumnezeu – dar, atenție! Biserica nu va mai fi capabilă să te aducă din nou la pocăință.

În timp ce alții Îl răstignesc din nou pe Fiul lui Dumnezeu, scopul meu în viață este să-L cobor de pe cruce. Vă veți alătura mie în această lucrare?

Pentru a-L putea coborî de pe cruce, trebuie să uitați de voi înșivă.

Era odată un călugăr sfânt care se ruga foarte mult, dar își petrecea o bună bucată de timp și pentru îngrijirea bărbii sale de care era foarte mândru. Într-o zi, i s-a arătat un înger care i-a spus că acest lucru Îi displace lui Dumnezeu, așa că barba trebuia sacrificată. Călugărul s-a smerit și a primit imediat reproșul. Cu multă grijă, și-a smuls barba fir cu fir. Acum, ori de câte ori se ruga, se gândea cu plăcere la faptul că scăpase de barbă. Îngerul i s-a arătat din nou și i-a spus cu amărăciune:

– Să știi că nu s-a schimbat nimic. Tot la barbă te gândești întruna.

Căutați să uitați complet de ceea ce este bun în voi înșivă, în aceeași măsură în care abandonați și răul din ființa voastră.

Fie ca Fiul lui Dumnezeu și numai El să trăiască în voi! În felul acesta, veți putea să-L coborâți pe Isus de pe cruce.

Isus-ul

Unul din lucrurile curioase întâlnite în Biblie este acela că uneori articolul hotărât însoțește numele lui Isus, al lui Petru și al altor personalități, ca și cum acestea nu ar fi nume proprii.

Nu obișnuim, desigur, să adăugăm un articol hotărât unui nume propriu. Nici eu nu i-aș spune soției mele Sabina-a sau fiului meu Mihai-ul. De obicei, un articol se așază numai lângă un substantiv comun, de exemplu: *creștinul* sau *credinciosul*.

E ca și cum evangheliștii ar intenționa să descrie mai curând tipuri, decât persoane reale.

Isus-ul (*ho Isus* în greacă) este prototipul, *tipul de om* – *Isus*, care reacționează în anumite circumstanțe într-un anumit fel, conform cu o lege spirituală. În mod similar, există *tipul de om Petru* și *tipul de om Pilat*.

În ebraică, până și scrierea numelui se schimbă atunci când articolul hotărât este *ha*. După acest prefix, prima literă a unui nume sau substantiv este dublată. Isus în ebraică este *Yeshuah*, *Isus-ul* ar fi *Ha-Y yeshua*. *Petrul* ar fi *Happetrus*.

Articolul grecesc „*ho*” și cel ebraic „*ha*” au o mare importanță și pot fi subiectul unei meditații foarte utile.

În splendida sa colecție de povestiri, Indris Șah pomenește despre un călugăr musulman care ia parte la o discuție pe teme religioase, ascultă cu atenție tot ce se spune acolo, dar rămâne tăcut tot timpul. Oamenii se întrebau de ce a mai venit, și l-au taxat ca fiind prea nepriceput pentru a le putea înțelege conversația.

Într-o zi, călugărul i-a invitat pe aceștia să-i viziteze mănăstirea. Au fost conduși la o clădire impozantă,

din marmură, splendid împodobită, plină cu derviși în meditație. Aceștia s-au ridicat și s-au plecat cu respect când a apărut călugărul. Oaspeții și-au dat seama cât de mult au greșit tratându-l pe călugăr cu dispreț. După o masă bună, oaspeții au fost conduși în dormitoare confortabile.

Când s-au trezit, mănăstirea dispăruse. Dormiseră pe vârful unui munte, culcați direct pe niște pietre și erau aproape înghețați. L-au blestemat pe călugărul care prin vreo magie îi făcuse să creadă în existența unui templu luxos și și-au făcut griji în privința coborârii lor de pe munte. Dar, deodată, s-au pomenit adunați cu toții la una din întrunirile lor obișnuite, în casa unui confrate, și dezbătând cu înflăcărare probleme religioase. Călugărul stătea în colț, ca de obicei, fără a spune vreo vorbă. Ceilalți s-au năpustit asupra lui, cerându-i o explicație. El a spus:

– Ați avut iluzii. Nu sunteți în stare să deosebiți adevărul de ce e fals. Altfel ați fi liniștiți și siguri – cunoscând adevărul numai pentru viață și nu ca subiect de dezbateri. Ați discuta oare dacă $2 \times 2 = 4$? Ați acceptat o iluzie după alta; o mănăstire din marmură, apoi un vârf de munte neprimitor. Poate și această cameră și discuțiile voastre religioase sunt simple iluzii ca și celelalte.

După ce a spus aceste cuvinte, a dispărut.

Cei care aparțin Isus-ului, tipului de Isus pe care Biblia îl numește *Trupul lui Isus*, îi aparțin acum în aceeași măsură, în care a făcut-o Isus din Nazaret acum 2.000 de ani. Un picior este o parte a trupului în aceeași măsură cu capul, neavând nevoie de dezbateri pentru a fi puse la un loc. „*Toate semințiile lui Israel au venit la David, în Hebron, și au zis: «Iată că noi suntem os din oasele tale și carne din carnea ta»*” (2 Sam. 5.1).

Creștinii pot să spună aceleași cuvinte lui Isus Cristos. Când ei suferă, Isus suferă. Când ei sunt primiți și ajutați, Isus este ajutat. Ei aparțin *Isus-ului (ho Isus)*. Ei nu mai sunt spectatori ai vieții lui Isus, altă persoană decât ei înșiși, ci actori în drama lui *ho Isus*.

- 47 -

Kala

Evangheliile au reținut câteva din cuvintele spuse de Domnul nostru în limba aramaică, atunci când Se afla pe cruce: „*Eloi, Eloi, lama sabahtani?*“ Altele sunt cunoscute doar în traducerea în limba greacă.

Exclamația lui Isus, înainte de a-Și da duhul: „*S-a isprăvit!*“ (Ioan 19.30) poate avea diferite sensuri. Astfel, ar putea să indice că lucrarea mântuirii de păcatele noastre, prin vărsarea sângelui Lui, a fost acum împlinită; sau cuvântul ebraic corespunzător, pe care-l va fi spus Isus, este *Kalah* care înseamnă și *Mireasă*. Să nu fi fost oare acesta un ultim gând de dragoste către Mireasa lui Isus, Biserica? Nu s-ar putea deduce de aici că Mireasa Lui și puritatea ei, până la întoarcerea Lui, erau ultima Sa dorință?

Dacă strigătul după Mireasa Lui a fost unul din ultimele cuvinte ale Domnului nostru, putem fi liniștiți. El ne va ajuta să învingem toate piedicile.

Isidor de Sevilla fugea de școală, considerând educația școlară ca un lucru prea greu. Așezat lângă un izvor a cărui apă curgea peste o piatră uriașă, o urmărea cu privirea și se mira văzând cum apa reușise să-și sape o

albie în stâncă. Această imagine i-a inspirat speranța că prostia lui poate fi învinsă. Mai târziu, a devenit unul dintre cei mai străluciți savanți ai vremii lui. Aceste picături de apă au dat Angliei un istoric eminent, iar Bisericii un învățător de seamă.

Oricine aparține Bisericii, Mireasa lui Cristos, trebuie să fie optimist, plin de încredere, oricât de umil și înapoiat ar părea la un moment dat. Timp de peste trei ani, Isus a fost conștient de păcatele, îndoielile și neștiința apostolilor Săi. Într-o împrejurare a trebuit să-l numească pe Petru *Satan* pentru a-l face să-și vină în fire (Mt. 16.23). El le-a spus tuturor: „*Până când vă voi suferi?*” (Mt. 17.17) dar îi iubea cu toată ființa Sa și când a fost ținut pe cruce, a suspinat: „*Kala!*” *O, Mireasă!*

Păcatele credincioșilor sunt doar temporare: „*...atunci când Se va arăta El, vom fi ca El*”. Fiecare dintre noi va fi asemenea lui Isus, la fel de frumos și pur cum este El.

Noi am fost ultimul Său gând. Fie ca El să ne stăpânească viața și tot spre El să se îndrepte și cel din urmă gând al nostru!

Fie ca ultimul nostru cuvânt să fie *Mirele*, așa cum al Lui a fost, probabil, *Mireasă*.

– 48 –

Identificarea cu Cristos

David cânta: „*Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea, îmi vei arăta cărarea vieții*” (Ps. 16.10-11). Petru explică în Faptele Apostolilor 2.27-31

că profetul nu spunea aceste cuvinte despre sine însuși, ci despre Cristos, Cel ce urma să apară pe pământ după mai multe secole. Atunci de ce, vorbind despre Mesia, a folosit David persoana întâi și nu a treia?

Aceasta deoarece credinciosul și Mesia nu sunt două persoane, ci una. *„Noi suntem mădulare ale Trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui“* (Ef. 5.30). Unitatea aceasta între noi și Cristos nu putea fi exprimată într-un chip mai realist.

Se poate înțelege, în mod figurat, că noi suntem carnea Lui, dar cum poate explica cineva că noi suntem, în mod simbolic, și *oasele Lui*? Circulă printre cei credincioși o expresie foarte cunoscută, potrivit căreia Biserica este „Trupul spiritual“ al lui Cristos, dar aceasta nu este o exprimare biblică. Cuvintele *simbolic* și *spiritual* nu apar în Sfânta Scriptură.

Noi suntem numiți *Trupul Lui*. Punct. Trupul meu sunt eu însumi. Nu picioarele mele merg, eu merg. Nu plămâniile mei respiră, eu respir. Nu mădularele lui Cristos suferă sau se bucură, ci Cristos Însuși. Identificarea este completă.

David vorbește despre Mântuitorul folosind persoana întâi, așa cum Mântuitorul folosește persoana întâi când vorbește despre mine, păcătosul, pentru care El moare. Și Psalmul 69 este mesianic. Aici Cristos Însuși vorbește prin gura lui David: *„...când Mi-e sete, Îmi dau să beau oțet“* (Ps. 69.21) și *„râvna Casei Tale Mă mănâncă“* (Ps. 69.9).

În același psalm, citim și cuvintele: *„Dumnezeule, Tu cunoști nebunia mea și greșelile mele nu-Ți sunt ascunse“* (Ps. 69.5). Cristos nu spune aici că va suferi infamia pentru nebuniile sau greșelile altcuiva, ci pentru ale Lui Însuși. El S-a identificat cu păcătosul. Luther scrie în comentariul său la Galateni: „Creștinul este

Cristos“. În același fel, noi am putea spune: „Cristos este creștinul“.

Identificați cu El, trebuie să-I împărtășim soarta: „*Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului*“ (Ps. 27.5). Regula stabilită de învățații evrei numiți „masoreți“, pentru a scrie în acest loc litera *s*, în cuvântul ebraic *sukkah* – *colibă* cere ca ea să fie foarte mică, pe jumătate față de celelalte litere, pentru a arăta că cine dorește să fie protejat de Domnul trebuie să accepte mărginirea și constrângerea într-un loc mic, așa cum El Și-a găsit mângâierea într-o turmă mică. (În închisoare am stat într-o celulă mică ce nu-ți permitea să faci decât trei pași în față și trei pași în spate).

Dar și litera *m* în cuvântul ebraic *iom* (zi, ziua necazului) este, în acest pasaj, neobișnuit de mică. Care este semnificația? Pentru credincioși, zilele necazului sunt incomparabil mai mici față de veșnicia slavei. Noi suntem identificați cu Domnul Isus pe crucea Lui, dar și în triumful Său glorios.

- 49 -

Biblia indivizibilă

Manuscrisele originale ale Vechiului și Noului Testament nu sunt împărțite în capitole și versete. Prima împărțire în capitole a fost făcută de Cardinalul Hugo de Santa Clara în 1250, prima împărțire în versete de editorul parizian Robert Stephanus, peste secole.

În versiunea originală, Biblia nu este împărțită în cuvinte. O întregă carte a Bibliei, uneori mai multe

împreună, constituie un singur cuvânt. Când este citită în acest mod, Sfânta Scriptură lasă o impresie extraordinară.

Traducerea „*parte bărbătească și parte femeiască*“ la Geneza 1.27, evocă imaginea a două ființe separate care sunt unite și, ca atare, pot fi despărțite.

Orice este compus poate fi și dezintegrat. Ceea ce este scris în versiunea originală, ar putea fi redat cam așa: „*partebărbăteascășipartefemeiască*“.

Partebărbăteascășipartefemeiască este ceva atât de puternic legat, încât ideea de descompunere este imposibil de luat în considerare.

La Matei 10.2-3, în Bibliile noastre citim: „*Petru și Andrei, Filip și Bartolomeu, Toma și Matei...*“ Însă ceea ce este scris în textul original ar putea fi redat astfel: „*Petrușiandreiifilipșibartolomeutomașimatei...*“ adică un singur cuvânt indivizibil.

Există un singur Dumnezeu, și El ne-a dat o revelație care nu conține zeci de mii de cuvinte, ci doar unul singur. Nici o părțică nu poate fi omisă fără a deforma întregul și a-l fărâmița.

În original, rugăciunea domnească nu începe cu cuvintele: „*Tatăl nostru*“ cuvinte care sugerează că El ar putea fi un tată fără a fi al nostru, sau că El ar putea fi al nostru fără a avea o relație de tată cu noi. În original găsim: „*Tatălnostru*“. Noi, creștinii, nu putem concepe un Dumnezeu, Care nu ar fi al nostru. El ori este un tată față de noi, ori încetează a mai fi Dumnezeul nostru. Expresia ebraică folosită de Cristos pentru *Tatăl nostru* era un singur cuvânt – *Avinu* –, particula posesivă fiind parte a întregului.

Un evreu s-a dus la un rabin și i-a cerut să se roage pentru el ca să poată dobândi o locuință decentă.

– Unește-te cu Dumnezeu și vei avea o locuință plină de viață, l-a sfătuit rabinul.

– Dar nu știu cum să mă unesc cu Dumnezeu, a răspuns evreul.

– Cum ai zis? a strigat uimit rabinul. Nu știi să te unești cu Dumnezeu și te mai plângi că n-ai o locuință cumsecade? Ai vrea să-ți fie împlinită o nevoie minoră, pe când tu nu te îngrijezi de problema majoră a vieții!

Lucrul principal este realizarea unirii cu Dumnezeu, *Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt*, un Dumnezeu exprimat într-un cuvânt, unitatea revelației Lui, unitatea realității, unitatea noastră cu întregul ei și cu Dumnezeu.

Conceptul lui Einstein: „Întreaga realitate este un câmp electromagnetic“ a fost influențat de modul în care este scrisă Biblia în manuscrisele ei primare.

– 50 –

De ce o carte atât de ciudată?

Este ciudat că, în scopul mântuirii noastre, ni s-a dat o carte care este atât de greu de înțeles, cu o mulțime de capitole pline de plictisitoare și aparent inutile așa-zise genealogii sau enumerări de persoane fără importanță. Ezra 10, de exemplu, conține o lungă listă de preoți, evident, doar pentru faptul că aveau soții străine. Cartea, de asemenea, conține unele episoade repovestite de trei sau patru ori. Scriitorii religioși, de inspirația și limpezimea lui Ioan Gură-de-Aur sau Spurgeon, ar fi putut, cu siguranță, să scrie o literatură mai bună decât autorii biblici.

Însă Biblia este scrisă astfel încât să nu fie înțeleasă la prima abordare. La Fapte 22.11, Pavel scrie despre incapacitatea de a vedea din cauza slavei luminii cerești.

Eu am trăit în celule întunecoase de închisoare. Când am ieșit din nou la lumină, am fost orbit și a trebuit să mă adaptez încetul cu încetul. Numai aceia care sunt obișnuiți cu trăirea în slavă pot înțelege secretele Bibliei.

Mintea firească aspiră la mărginire, acuratețe, definiții precise și limite bine conturate. Ea fuge de eternitate, unde aceste lucruri dispar. Dumnezeu preferă să comunice cu noi în liniște. Cei treizeci de ani petrecuți de Isus în liniște ne descoperă mai multe despre Dumnezeu decât ceea ce a vorbit El în trei ani.

Cuvintele exprimă doar o parte a realității; cea mai importantă parte a înțelepciunii este aceea pe care cuvintele nu o pot cuprinde. În momentul în care un suflet vorbește, natura sa interioară este întinată de patimile, interesele, prejudecățile, presupunerile sale trecătoare sau de teatralitate. Adevărata natură a sufletului este desacralizată prin exprimare.

Biblia nu este o mare operă de artă. Când începe retorică, realitatea ultimă este înăbușită. Stilul elocvent este un semn de degenerare.

Viețile multor poeți de seamă au fost nefericite pentru că au vorbit prea mult. Romeo și Julieta și-au petrecut prima noapte declamându-și unul altuia poezii. Putea căsnicia lor să fie fericită?

Biblia este o stranie și tăcută mângâiere a Miresei de către Mire. Ea conține cuvinte și capitole întregi a căror valoare n-o vede nimeni. Dar tocmai în aceasta constă valoarea lor. Dacă o mireasă citește pasionată un roman interesant, plin de detalii atractive și înfrumusețat de un stil minunat, mirele rămâne nemângâiat.

Dar în Biblie sunt capitole întregi de genealogii nefârșite și liste de nume. Lectura lor te plictisește și pui cartea deoparte.

Acesta a fost scopul: cartea să fie pusă jos, din când în când, iar tu să te încredințezi îmbrățișării îmbătătoarei liniști, unde problemele textului încetează să mai existe.

Aveți sărutul Lui. A te pregăti să-l primești este scopul Cărții Sfinte.

- 51 -

Monologuri biblice

Aflându-mă singur într-o celulă, timp de ani de zile, singurele vorbe auzite erau monologurile. Biblia conține mai multe monologuri ale lui Dumnezeu, ca de exemplu: „*Să facem om după chipul Nostru*“ (Gen. 1.26), sau: „*Vor primi cu cinste pe Fiul Meu!*“ (Mt. 21.37).

Să învățăm de la Dumnezeu! Vorbirea cu sine însuși are o valoare vindecătoare. Dumnezeu ne acordă unele din revelațiile Sale sub formă de monolog, nu din cauza nevoii Sale de vindecare, ci în scopul de a ne învăța pe noi cum să ne vindecăm.

Nici unul dintre noi nu este o ființă unitară. Cu toții suntem, într-un anumit grad, sfâșiati de tendințele conflictuale din interiorul nostru. Fiecare are sinele său ideal sau „Eul“, ceea ce psihologul Jung numește *animus* și fiecare are și o dorință rea care-l atrage în aceeași măsură.

În cartea „Pastorul Hermes“, una dintre cele mai vechi scrieri creștine, se afirmă că fiecare om are un demon personal, după cum are și un înger păzitor. Suntem sfâșiați de multe influențe venind din direcții opuse. Ori de câte ori spunem „da“, există și ceva în noi care spune „nu“. Este dușmanul nostru lăuntric, cu care este foarte important să clarificăm lucrurile.

Am cunoscut oameni cu puternice instincte criminale, pe care le-au învins folosind metoda monologului. Mai întâi, și-au spus lor înșiși dorința de a comite fapta cea rea; apoi au pledat în favoarea victimei, țipând ca și cum ar fi fost ei înșiși victima agresată; ei rosteau cu voce tare reproșurile soțiilor și copiilor pentru ceea ce au făcut, rechizitoriul și propria lor apărare posibilă. În final, se hotărau să nu comită fapta.

Cineva a fost puternic tulburat de faptul că omorâse un dușman cu baioneta, în timpul primului război mondial. A *discutat* problema cu victima în sine însuși. Și-a convins adversarul că fusese o luptă dreaptă, în care amândoi ascultaseră ordinele și se dedicaseră binelui patriilor lor. Apoi și-a exprimat regretul și a promis să ispășească vina, adoptând un copil de la fosta națiune dușmană.

Când conștiința te sâcăie sau îndoielile îți bântuie sufletul, este mai bine să nu exprimi aceste glasuri, ci să cântărești în mintea ta argumentele pro și contra. Sângele lui Cristos va fi întotdeauna suficient pentru păcatele trecutului. Lumina Duhului Sfânt va fi suficientă pentru a ne risipi toate îndoielile. Deși monologurile lui Dumnezeu au o țintă diferită de aceea a monologurilor noastre, putem învăța de la El ceva despre valoarea monologului.

Valoarea sincerității

„Căci își zicea ea“ (Mt. 9.21) „...și-a zis“ (Lc. 7.39). Ceea ce este cu adevărat important nu-i atât ceea ce spunem cu voce tare, cât mai ales ceea ce gândim cu mintea noastră, ceea ce simțim cu inima noastră, sau, într-un cuvânt, ceea ce spune lăuntru nostru.

Ori de câte ori vorbim altora, ne gândim ce consecințe ar putea avea pentru noi cele spuse de gura noastră, în cazul că am fi trași la răspundere. Am putea fi duși în fața tribunalului, am putea să ne pierdem serviciul; am putea avea tot felul de complicații.

Pentru diverse motive, noi nu exprimăm în afară tot ce simțim înăuntru. Dumnezeu, însă, Se uită în inimă. El aude vorbele noastre interioare, și bune și rele, și ne judecă potrivit cu acestea.

Vorbele interioare ale cuiva pot fi la fel de diverse și nepotrivite ca și cele exprimate în afară. Vorbesc în interiorul meu; tot în interior judec și ceea ce spun. Pot critica vorbele mele interioare, iar alteori le pot aproba. Omul nu este dintr-o bucată. Întotdeauna suntem sfâșiati de dorințele conflictuale, care sunt exprimate de voci interioare contradictorii. Dincolo de acest strat, se află în interiorul nostru, Realitatea ultimă, Dumnezeu, Cel ce observă întreaga viață cu seninătate, ascultă convorbirile noastre interioare, dar rămâne tăcut.

Cristos în noi! El este Acela pe care hindușii Îl numesc *comoara florii de lotus*.

Bătălia trebuie câștigată în interior. În afară, vorbirea ta trebuie să fie edificatoare, dar poate că ți se potrivesc cuvintele Domnului Isus: „...*voi curățiți*”

partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire și de necumpătare“ (Mt. 23.25).

Cum putem purifica interiorul? Doar prin dorință. Domnul a spus odată Mechtildei: „Când vei primi trupul și sângele Meu va trebui, pentru slava Numelui Meu, să ai căldura și zelul pe care le-au avut pentru Mine cele mai arzătoare inimi. Atunci vei fi vrednică să te apropii de Mine încrezătoare, având această pregătire, căci Eu voi privi la puterea pe care tu dorești să o ai și voi ține seama de ea dacă o ai într-adevăr“.

Ceva similar i s-a spus și credincioasei Gertrude. Ea, la apropierea de Sfintele Taine, și-a exprimat dorința să le primească cu aceleași sentimente ca ale Sfintei Fecioare și ale celor mai mari sfinți. Atunci, Mântuitorul i s-a arătat și i-a spus: „Acum vei apărea în fața celor din Cer împodobită într-adevăr așa cum ai dorit tu să fii “.

Dumnezeu privește la ce e mai bun în voi.

Din întreaga biografie a unui ofițer roman, Biblia amintește doar câteva minute în care acesta a dovedit o credință puternică (Mt. 8.19). Din întreaga viață stricată a femeii samaritence, Biblia reține o zi, în care ea a fost o zeloasă misionară (Ioan 4.28-30).

Indiferent ce ai gândi, dacă ai dorința de a fi cel mai sfânt om care a existat vreodată, Dumnezeu va reține această aspirație a inimii tale, iar toate celelalte dorințe și gânduri de altă natură vor fi înlăturate.

Lăsați să se nască în inimile voastre cele mai înalte dorințe și alimentați-le, chiar dacă nu aveți nici cea mai mică putere pentru a le îndeplini, și vă veți bucura de cea mai mare prețuire.

În afară putem să ne stăpânim doar parțial. Cele mai mari hotărâri sunt topite de focul pe care-l avem în sânge.

Nu putem controla mișcările sufletelor noastre cât suntem treji, și cu atât mai puțin în timp ce dormim. Este de ajuns să aveți o dorință pură și nu vă veți mai teme de nimic.

Este scris: „*Domnul a fost cu Iosif*“ (Gen. 39.2). Nu tot ceea ce a făcut Iosif a fost drept. Nici unuia dintre aceia care știu ce despoți erau regii antici nu-i trece prin cap că un om ca Iosif putea fi prim-ministru al Egiptului, fără a face grave compromisuri cu conștiința sa. Trebuia să se închine zeilor Egiptului și să se conformeze obiceiurilor păgâne. Dar Dumnezeu cunoștea și momentele când el a trecut biruitor prin ispite, precum și cea mai înaltă dorință a sa, care a rămas valabilă înaintea Domnului, chiar dacă nu a fost îndeplinită întocmai.

Domnul a fost cu Iosif și va fi și cu tine, dacă dincolo de faptele exterioare și gândurile interioare, chiar fără a simți dragoste, tu dorești să iubești.

Dacă dorești să fii sfânt cu orice preț, chiar dacă nu se vede încă în viața ta nici cel mai slab început de sfințenie, totuși Dumnezeu îți va da sfințenia Lui.

– 53 –

Recunoștința lui Dumnezeu față de tine

Curăță-te înăuntru și Dumnezeu îți va fi recunoscător. Dumnezeu recunoscător? O asemenea idee nu ți-ar fi trecut niciodată prin minte, și totuși ea este inclusă în Predica de pe munte: „*Dacă fi iubiți pe cei ce vă iubesc,*

ce răsplată vi se cuvine?“ (Lc. 6.32). Răsplată de la cine? Evident că de la Dumnezeu. El vă este recunoscător dacă îi iubiți pe cei ce nu vă iubesc.

Spicul de grâu și floarea se înclină cu mulțumire spre pământul din care le-au venit apa și mineralele cu ajutorul cărora au crescut. Și prin venirea lui Cristos pe pământ, Dumnezeu Însuși S-a înclinat cu mulțumire în fața tuturor acelor care, asemenea lui Avraam, Iosif, Moise, Budha și mulți alții, au depășit atașamentele omenești, pofta, lăcomia și egoismul, i-au iubit pe cei nevrednici de a fi iubiți, au făcut bine acelor care le-au vrut răul și au dăruit fără speranța de a primi înapoi.

Isus S-a înclinat cu recunoștință în fața apostolilor, care au lăsat totul pentru El și le-a spălat picioarele. El știa că toți acești apostoli urmau să aibă parte de o viață plină de suferințe și de o moarte tragică, din pricina dragostei lor pentru El; și de aceea El S-a înclinat în fața lor, ca un rob, și le-a spălat picioarele.

Cultivați gândurile bune față de semenii voștri. Dacă v-au înșelat, amintiți-vă că tot răul făcut de ei are *aceeași consistență cu a unui vis*. După câțiva ani, îl veți uita așa cum ați uitat un vis. Faptele rele mor așa cum mor oamenii și cum se risipesc visele. Biblia vorbește despre „*fapte moarte*“ (Evr. 6.1). Răul îndreptat de cineva către tine va trece, în timp ce gândurile tale bune despre el vor rămâne. Dacă nu îți vin în mod spontan gânduri bune, trebuie să vrei să le ai, chiar dacă inima ta mai păstrează anumite resentimente și ură.

Dumnezeu nu judecă stratul superficial al inimii tale, ci privește la regretul tău profund pentru că astfel de voci rămân încă în tine.

Profitați în mod deosebit de aceste momente, imediat după împărtășanie. Atunci Împăratul este în voi la fel

de sigur cum se afla în pânțele Fecioarei. Acesta este momentul părtășiei lăuntrice cu Împăratul dinăuntru.

De multe ori ne comportăm ca niște smintiți. Când El este în afară, înconjurându-ne, noi ne târguim în interior; când El este înăuntru, suntem ocupați flecărind în afară. Nu vă temeți de vocile oribile ce se fac auzite în interior. Dumnezeu știe ce să facă cu ele.

Rabinul din Berdicev s-a rugat odată în felul următor: „Stăpâne al universului, poporul Israelului reprezintă filacterele (podoaba) frunții Tale. Când filacterele cad de pe fruntea unui evreu, el le ridică cu dragoste, le curăță de orice pată și apoi, cu o sărutare, le pune înapoi. Dumnezeule al lumii, filacterele au căzut la pământ“.

Dumnezeu îți este mai apropiat decât îți ești tu însuși; El îți simte necazurile și bucuria mai adânc decât le simți tu. Gândurile tale rele pătează sfântul Său Nume mai adânc decât pe al tău, așa că El te va scăpa cu siguranță de ele pentru a te păstra sfânt în ciuda lor sau chiar pentru a scoate ceva bun din ele.

Dragostea unei mame pentru copilul ei este mai caldă decât dragostea copilului pentru el însuși. Sprijiniți-vă pe Cristos și de data aceasta! Gândiți-vă la El așa cum v-ați gândi la o mamă iubitoare.

Cuvântul evreiesc pentru Duhul Sfânt este un substantiv feminin. Catherine de Sienna nu a cunoscut ebraica, dar a avut intuiția corectă că, ori de câte ori se ducea la împărtășanie, se considera un copil sugând la sânul mamei sale.

Vorbele voastre lăuntrice greșite sunt iertate înainte de a fi rostite. Și e drept să fie așa. Înainte de a ne naște, înainte de a săvârși cel mai mic rău, suntem deja condamnați la moarte pentru greșelile făcute de alții. Înainte ca poporul evreu să existe și să poată ofensa pe Dum-

nezeu în vreun fel, Dumnezeu i-a spus lui Avraam că descendenții lui vor fi înrobiți într-o țară străină timp de patru secole (Gen. 15.13). Așadar, este drept să fim iertați înaintea chiar de a ne pocăi, pentru că al doilea Adam a murit pentru noi pe cruce.

Prin mintea ta trec gânduri rele deja iertate, rostești vorbe deja iertate. Auzi voci interioare astăzi, dar, în realitatea spirituală, ele au fost demult șterse. Timpul este o confuzie în mintea noastră. Auzim astăzi ceea ce aparține trecutului. Prezentul este comuniunea intimă cu El.

Poți să-L faci pe Dumnezeu să Se bucure de tine cântând (Țef. 3.17). Nu pierde ocazia!

- 54 -

Domnul oștirilor

Teologii vorbesc despre atributele lui Dumnezeu. Biblia nu menționează niciodată așa ceva. Chiar cuvântul „atribute“ presupune calități care-I sunt „atribuite“ de către om. Un atribut este o calitate sau un titlu pe care ți-l conferă altcineva. Religia indiană distinge pe bună dreptate între Brahman Nirguna, Dumnezeirea așa cum este ea, și Brahman Saguna, Dumnezeirea așa cum o vedem noi. Numele biblic corespunzător lui Brahman Nirguna este *El Elion* – *Dumnezeul Cel Preaînalt* (Gen. 14.19).

Atinge aripa unui fluture și-i vei distruge splendoarea coloritului. Conținutul sfânt al noțiunii de *Dumnezeire* este desacralizat prin analiză. Numele biblice

ale lui Dumnezeu sunt echivalente cu ceea ce indienii numesc Brahman Saguna, și trebuie primite cu precauție.

Existența divină, tainică este pusă în cuvintele unei făpturi căzute, al cărei limbaj nu poate exprima realitatea lui Dumnezeu. *Domnul oștirilor* nu este unul din Numele lui Dumnezeu, ci este doar modul în care unii oameni au gândit despre El de-a lungul unei anumite perioade de evoluție spirituală.

Odată ce L-au numit *Domnul oștirilor*, s-au impus anumite concluzii. El a poruncit lui Iosua să întindă o cursă dușmanului (Ios. 8.1-2). „*Iosua a nimicit cu de-săvârșire tot ce avea suflare, cum poruncise Domnul, Dumnezeul lui Israel*“ (Ios. 10.40). Pe baza aceleiași porunci, el „*a pus foc cetății*“ (Ios. 8.8). „*Iosua a adus Domnului arderi-de-tot*“ (Ios. 8.31) după ce a ucis toți locuitorii din Ai, în urma unei astfel de porunci.

Calvin a luat toate acestea literal. El a scris: „*Sensul literal al Scripturii este esența credinței și teologiei creștine. E mai bine să-ți recunoști ignoranța decât să te joci cu bâjbâieli nefondate*“

Eu sunt adeptul a ceea ce se numește „școala tipologică“. Eu cred că problemele legate de războaiele din Biblie sunt simboluri ale propriilor noastre lupte spirituale.

Dumnezeu nu ia partea unei armate. Neemia spune: „*Nu era cu mine nici o altă vită, afară de vita pe care călăream*“ (Nem. 2.12). Nu avem nici un fel de dușman în afară de cel din interiorul nostru. Mobilizarea forțelor armate este întotdeauna un semn rău. Chiar dacă sunt victorioase, armatele nu au o slavă reală, iar a le considera glorioase înseamnă a-ți găsi plăcerea în măcelărirea oamenilor.

Lao Tsi spune, pe bună dreptate, că „victoriile ar trebui tratate ca ritualuri funerare“.

Omul lui Dumnezeu are o rețineră tăcută și evită să folosească armele, ori de câte ori este posibil.

Multe povești biblice despre războaie au o mare valoare pentru noi, în sens negativ.

Indriș Șah ne spune o poveste.

Cineva s-a pierdut într-o pădure. A rătăcit câteva zile fără să găsească o ieșire. A întâlnit un sălbatic cu o înfățișare neîngrijită, despre care a gândit că este un locuitor al pădurii. L-a întrebat de cărarea pe care trebuia s-o ia.

– Și eu m-am pierdut în pădurea asta acum 10 ani, a răspuns omul.

– Deci nu mă poți ajuta? a spus primul.

– Ba da, răspunde celălalt.

– Pot să-ți arăt sute de cărări care nu te scot din pădure.

Experiențele negative au o valoare excepțională. Cele mai multe povești biblice despre război ne învață că nimic nu se obține prin el.

Isus este Domnul păcii, deci căutați cărările păcii!

– 55 –

În ce consta măreția lui Avraam?

De ce joacă Avraam un rol atât de important în toată Biblia? De ce toate neamurile care provin din el sunt binecuvântate? De ce nu poate fi nimeni mântuit decât dacă devine moștenitor al lui Avraam și intră în legământul pe care l-a făcut Dumnezeu cu el? El era

departe de a fi un om bun. De ce l-a ales Dumnezeu tocmai pe el? Dumnezeu nu alege pe cel mai bun, ci pe cel care are de gând să facă ce e mai bun.

Prima lecție a lui Dumnezeu pentru Avraam a fost ca acesta să fie gata, pentru credința lui, să-și renege civilizația și să formeze o minoritate.

Midrașul (un comentariu rabinic al Vechiului Testament) ne spune că tatăl lui Avraam, Terah, era un făuritor de idoli. Copil fiind, Avraam a dorit să-i încerce. A făcut mâncare, a pus-o în fața celui mai mare idol și a așteptat să vadă dacă va mânca din ea. Acesta n-a mâncat-o și atunci, copilul a ciopârțit toți idolii cu un topor și a pus toporul în mâna celui mai mare dintre ei. Când tatăl său s-a întors acasă, a văzut dezastrul și a cerut o explicație. Avraam a spus:

– Le-am dat mâncare zeilor, iar ei s-au luat la ceartă, fiecare vrând să aibă cât mai mult. Și atunci, cel mai mare le-a tăiat capetele celorlalți.

– Nu vorbi prostii, i-a replicat Terah. Acești zei nu se pot mișca. Spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat.

Atunci Avraam a spus:

– Păi, dacă nu se pot mișca, atunci nu sunt zei.

Apoi, după ce a făcut țândări și capul ultimului idol, a fugit de acasă. La început s-a închinat lunii, apoi, când și-a dat seama că ea pălea în fața soarelui, s-a închinat soarelui. Dar și soarele era pasager, așa că a ajuns să creadă în nevăzutul Dumnezeu, Care a făcut soarele, luna și celelalte lucruri. Când această credință a lui Avraam a fost respinsă de toți ai lui, el i-a părăsit, preferând să fie cu Dumnezeu, chiar dacă era singur.

Apoi Dumnezeu l-a învățat pe Avraam ascultarea. Deși Avraam îi tratase cu asprime pe Agar și pe Ismael, el putea să fie și blând. Când Dumnezeu i-a spus că va

distruge Sodoma și Gomora, el a intervenit, încercând să-L îmbuneze pe Dumnezeu. Când i s-a poruncit să-l aducă pe Isaac, unicul său fiu preaiubit, ca jertfă, nu s-a rugat Domnului să-i cruțe fiul. Poate că Isaac comisese vreun păcat demn de o astfel de pedeapsă.

În România, un ofițer a fost suspectat de trădare în timpul primului război mondial. Tatăl său, general, a cerut regelui permisiunea de a prezida Tribunalul Militar, care urma să dea sentința de moarte pentru fiul său. Avraam trebuia să arate cât de mult contează să-ți sacrifici afecțiunea pe altarul moralității.

În orice caz, atunci când Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-l sacrifice pe Isaac, El contrazicea propria Sa Lege care interzicea omorul, ca și făgăduința Sa de a face un legământ veșnic cu Isaac și sămânța lui (Gen. 17.19). Isaac nu avea copii. Murind, totul se sfârșea. Dar Avraam, prin împlinirea poruncii care contravenea Legii și făgăduinței, L-a pus pe Dumnezeu în situația de a ne ierta atunci când ne abatem de la Lege sau ne călcăm promisiunile.

Deși Avraam n-a fost întotdeauna bun, el s-a comportat cu măreție.

– 56 –

De ce este Dumnezeu aspru cu unii?

Înainte de înființarea statului Massachusetts din America de Nord, Dumnezeu i-a distrus pe indieni prin ciumă. Winthrop, care era guvernator al statului la acea vreme, a spus:

– Dacă nu avem drept la acest pământ, atunci Dumnezeu nostru are dreptul la el. Dacă El a binevoit să ni-l dea, luându-l de la oamenii care l-au folosit atâta vreme și au abuzat de creația Lui, cine-I va cere socoteală pentru deciziile Sale?

Unui cititor modern i se va părea straniu ce am spus adineaori: „Dumnezeu i-a distrus pe indieni prin ciumă”. Păi, dacă nu El, atunci cine? Am scris în limbaj biblic. Dacă facem abstracție de ceea ce este scris în Biblie, atunci noi știm despre esența lui Dumnezeu la fel de mult cât știe o muscă despre natura unui rege.

Dumnezeu spune: „*Am lovit Egiptul*” (Ios. 24.5). Dumnezeu a distrus popoarele canaanite: femei, copii și regi.

Unii se întreabă dacă aceasta este o decizie etică, dar cât de etică este acea morală care-L judecă pe Dumnezeu? Dumnezeu este suveran.

Dacă conceptul de *moralitate* poate fi aplicat lui Dumnezeu, atunci trebuie să se sublinieze că El folosește altă moralitate decât a noastră. Un general rămâne bine protejat în ariergardă, în timp ce dă comandă soldaților să înainteze în foc. Este etic? Un legiuitor poate condamna un cetățean la moarte, deși cetățenilor le este interzis să ucidă. Dacă viața socială diferă de viața particulară, cu atât mai puțin I se poate cere lui Dumnezeu un comportament ca al nostru!

La prima vedere, ni s-ar părea irațional că Cel ce ne condamnă pe noi pentru uciderea unei singure persoane, ar putea să distrugă populații întregi. Dar toate legile sunt bazate doar pe voia lui Dumnezeu. El le schimbă când Îi place. Ele nu sunt necesare în ele însele.

Rățiunea și credința sunt două condiții separate, care nu se armonizează în toate lucrurile. Există chiar două

logici separate, cea materială, fizică și cea spirituală, a credinței. Logica aristotelică nu se aplică religiei, unde $1 = 3$, un Dumnezeu este o treime.

Viața credincioșilor sfidează logica obișnuită. Orice credincios va urî războiul, care înseamnă uciderea făpturilor lui Dumnezeu, fapte pe care suntem învățați să le iubim; dar ne amintim și de faptul că „*Machir avusesse Galaadul și Basanul, pentru că era un bărbat de război*“ (Ios. 17.1).

Deși este important pentru un credincios să nu lupte, este de asemenea important ca el să aibă Galaadul, și nu niște oameni plini de ură. Deși trebuie să urâm războiul, trebuie să-l învingem pe Hitler, care iubește războiul.

Această logică a credinței rezolvă astfel de probleme.

- 57 -

Implicațiile rugăciunilor noastre

Rugăciunea „Tatăl nostru“ ne este dată ca un avertisment pentru a nu folosi prea multe cuvinte într-o rugăciune. Fiecare cerere adresată lui Dumnezeu are mai multe implicații. Când spunem: „*Vină Împărăția Ta*“, ar trebui să nu folosim aceste cuvinte fără a le cunoaște consecințele.

Spunem: „*Vino, Doamne Isuse!*“ (Ap. 22.20) dar este scris: „*Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci Ziua Domnului nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință*“ (2 Tes. 2.3). Toate Neamurile

vor lepăda credința creștină; creștinii vor fi urâți de toate popoarele pentru Numele lui Cristos. „*Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții*“ (Mt. 24.1-10).

Doriți venirea Domnului? Dar ați făcut alegerea? Veți fi printre trădători sau printre cei trădați?

Venirea lui Cristos aduce pedeapsa veșnică, definitivă pentru necredincioși, printre care vor fi mulți dintre iubiții voștri prieteni. Este scris: „*Vai de cei ce doresc Ziua Domnului! Ce așteptați voi de la Ziua Domnului? Ea va fi întuneric și nu lumină*“ (Am. 5.18).

Vreți ca Isus să vină? În acea zi credincioșii „*vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea; căci viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge*“ (Is. 66.24). Poate printre acești morți vor fi și unii membri ai familiei voastre.

Evreii nu suportă să citească acest lucru ca ultim verset al lui Isaia și în sinagogile lor, la programe publice, ei repetă după acest verset pe cel precedent, care e mângâietor. La fel procedează și după ultimul verset din Maleahi care încheie Vechiul Testament cu cuvintele lui Dumnezeu: „*Ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!*“ (Mal. 4.6).

Dar oricum ai citi, situația va fi aceeași. Când Domnul va veni, toți dușmanii Lui vor pieri.

Deși această mânie este binefăcătoare, deși pieirea le va arăta „*că Dumnezeu împărătește peste Iacov, până la marginile pământului*“ (Ps. 59.13), cu toate acestea, va fi o zi greu de suportat.

Sunteți pregătiți pentru ea?

Răspunsul depinde de faptul dacă ești născut din nou. Pentru cei care au fost născuți din nou, vederea Iadului va fi un izvor de bucurie. Toma d'Aquino a scris despre chinurile celor osândiți că vor fi una din bucuriile cerurilor. Aceasta pentru că vom fi schimbați într-un

mod pe care noi nu ni-l putem acum imagina. „*Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit; așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc*“ (1 Cor. 2.9).

După convertire, lucrurile care vă făceau fericiți înainte, devin urâte, iar cele care vă displăceau devin o bucurie. Astfel, în trupul slăvit, vom aprecia dreptatea și mânia lui Dumnezeu într-un mod pe care acum nu-l putem înțelege. Poate să înțeleagă un alcoolic că va ajunge el vreodată să urască alcoolul? Așa că nu putem pătrunde cu mintea afirmația că ne vom bucura odată la vederea Iadului. Trebuie să ne fie suficient să înțelegem că o asemenea atitudine apare ca un lucru bun în ochii Lui (Mt. 11.26).

Este scris că Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească pe Isus (Is. 53.10). În stadiul de evoluție în care ne găsim noi acum, acest lucru e de neînțeles. Dar, dacă Dumnezeu poate să-Și găsească plăcerea în nevinovata suferință a Fiului Său, având în vedere scopul urmărit prin aceasta, ar fi un lucru rațional să ajungem a ne găsi plăcere în dreapta pedepsire a răului.

Împărăția vine, dar nu vorbiți cu ușurință despre aceste lucruri.

– 58 –

Perfecțiunea Bibliei

Infailibilitatea Bibliei este pentru creștini un argument al credinței. Rațiunea este insuficientă pentru a o dovedi, căci nu există minte infailibilă care, după ce a examinat toate argumentele pro și contra, să poată stabili

perfectiunea Bibliei. Conform teoriei imperfecțiunii formulate de Gödel, nici un sistem nu-și poate dovedi propria consistență fără a recurge la concepte, pe care sistemul însuși nu le poate genera, dar care sunt furnizate dinafară de un sistem mai mare, supus el însuși, la rândul său, ca oricare alt lucru din lume, nedesăvârșirii și așa mai departe. Poți depăși acest stadiu doar printr-un salt de credință. Eu aparțin Bisericii întemeiate de Cristos și, pentru credința noastră, Biblia este desăvârșită.

Dar care Biblie? Nu numai că există numeroase traduceri, dar sunt și texte care sunt introduse în unele Scripturi și excluse din altele.

Sunt cunoscute peste 5.000 de manuscrise ale Noului Testament. Nici măcar două nu seamănă perfect. Copiile timpurii îl numesc pe tâlharul iertat de Pilat „Jesus Barabbas“. Copiștii de mai târziu au găsit acest lucru susceptibil de a produce confuzie și jignitor și au omis cuvântul „Jesus“ din numele tâlharului. Marcu 16.9-20 și Ioan 5.3-4 lipsesc din toate manuscrisele, iar Marcu 11.26 este omis aproape de toate.

Când istoricul eclesiastic Eusebiu a murit, în anul 340, numai o minoritate creștină recunoscuse canonicitatea Epistolelor lui Iacov, Iuda, 2 și 3 Ioan și Epistolele lui Petru. Martin Luther nu a recunoscut niciodată Epistola lui Iacov, deși a tradus-o.

Atanasie, care a murit în anul 364, a fost primul învățător creștin care a citat toate cele 27 de cărți ale Noului Testament.

„Sinaticus“, un text al Noului Testament din secolul III, include două scrisori ale lui Barnabas și o carte intitulată „Păstorul Hermas“, care sunt excluse din Bibliile noastre.

Unele cărți, care sunt atât de inspirate, încât autorii biblici le citează: „Cartea războaielor Domnului“ (Num. 21.14), „Cartea lui Iaşer“ (Ios. 10.13; 2 Sam. 1.18) și „Cartea lui Enoh“ (Iuda 14) nu sunt incluse în Sfânta Scriptură.

Se poate constata o mare diferență între textele manuscriselor de care dispunem astăzi. Iată patru versiuni ale pasajului de la 1 Corinteni 15.51, toate depinzând de manuscrisul grecesc consultat:

*Nu vom dormi toți, dar toți vom fi schimbați;
Vom dormi cu toții, dar nu vom fi cu toții schimbați;
Nu vom dormi toți, nici nu vom fi cu toții schimbați.
Ne vom ridica cu toții, dar nu vom fi cu toții schimbați.*

Într-un alt pasaj cunoscut, doar o literă grecească face diferența între traducerea engleză *Autorised Version*: „*Slavă lui Dumnezeu în ceruri, pe pământ pace, bunăînvoire tuturor!*“ și Versiunea Standard Engleză: „*Slavă lui Dumnezeu în ceruri și pe pământ pace între oamenii în care El Își găsește plăcerea!*“ Unele manuscrise au această literă, altele nu. Alte versete ale Bibliei pot fi citite în zece feluri diferite.

Descoperirea manuscriselor biblice de la Marea Moartă a complicat și mai mult lucrurile. Pergamentele confirmă esențialmente Scripturile, dar și diferă de ele în anumite părți.

În Vechiul Testament, numele Nebucadnețar este scris în șapte feluri diferite. Care este scrierea infailibilă? Concluzia care trebuie trasă de aici este că Dumnezeu a dorit să ne dea un text cu variante, cu probleme, cu părți lipsă, un text care să ne lase perplecși, fiind, prin aceasta, un factor în plus care să ne convingă că în credință nu trebuie să ne bazăm pe rațiune.

În Ierusalim, există două locuri considerate a fi amplasamentul Golgotei de altădată, precum și două preținse morminte ale lui Isus. De asemenea, se oferă mai multe variante pentru locul unde s-au desfășurat o serie întreagă de evenimente biblice importante. Aceasta pentru că evenimentele biblice nu sunt localizate doar geografic; ele umplu toată lumea.

Isus a murit o singură dată pentru mântuirea noastră. Dar este răstignit din nou ori de câte ori sfinții cad (Evr. 6.6). Biserica este și prelungirea vieții Lui. În acest sens există nenumărate Golgote și locuri în care Isus a fost îngropat și unde face minuni. Așa este și Biblia. Este perfectă, dar nu are doar un text. Creștinii au trăit, au crezut și au murit ca martiri pentru diferite texte. Adevărul lui Dumnezeu strălucește prin mai multe texte și diferite traduceri.

– 59 –

Probleme de punctuație în Biblie

Manuscrisele originale ale Bibliei nu au punctuație. Frazele fără punctuație ne fac să ne punem mintea la contribuție. Uneori trebuie să muncim din greu pentru a ghici intenția autorului sacru.

Versetul 2 din Geneza 22 este incorect din cauza punctuației incorecte. Citim: „*Ja pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac*“. Dar Isaac nu era unicul fiu al lui Avraam. Dacă penultima virgulă ar fi omisă, pasajul ar capăta sens: „*...singurul tău fiu pe care-l iubești, pe Isaac*“. Ismael nu era iubit.

Luca 23.43 are o punctuație diferită la Adventiștii de Ziua a Șaptea și la alții care nu cred în intrarea în viața veșnică imediat după moarte, ci susțin că mortul rămâne mort până la învierea din ziua de apoi. Ei citesc: *Adevărat îți spun astăzi, vei fi cu Mine în rai*. Curentul principal al creștinătății preferă următoarea punctuație: *„Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în rai“*. În rai poți intra imediat după moarte cu condiția să ai credință în Domnul.

Ioan 14.6 depinde mult de punctuație. Isus spune că El reprezintă trei lucruri: *„Calea, Adevărul și Viața“*.

Eu, personal, nu înțeleg ce înseamnă „calea“. Un primitiv din Filipine când a auzit de la un misionar că Isus este calea, a întreat:

– Ce fel de cale? Este o potecă de munte?

Punctuația mea ar fi astfel: *Eu sunt calea: adevărul și viața*. Adevărul are sens de absolut care, dacă este îndeplinit, anihilează viața. Viața are dorințe care pot fi împlinite totalmente, numai renunțând la adevăr.

Cel care a venit este nu numai plin de adevăr, căci lumea n-ar putea suporta adevărul singur, ci plin de *„har și adevăr“* (Ioan 1.17).

Isus a arătat din nou calea pe care trebuie mers, în ultima seară petrecută cu ucenicii Săi.

– 60 –

Biblia ne învață, oare, literalismul?

Trebuie acordat un respect cuvenit fiecărei litere a Bibliei, pentru că ea a fost scrisă cu un scop: să-i ducă pe oameni la mântuire. Ca urmare, autorii ei sacrifică uneori litera. Scopul scuză mijloacele.

Pavel citează pe Osea ca spunând: „*Voi numi «popor al Meu» pe cel ce nu era poporul Meu și «preaiubită» pe cea care nu era preaiubită. Și acolo unde li se zicea: «Voi nu sunteți poporul Meu», vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu*“ (Rom. 9.25-26). Traducerea nu este literală și nu corespunde textului ebraic. Pavel s-a simțit liber să adapteze textul propriului său scop. El a aplicat „neamurilor“ cuvinte care erau atribuite de profetul evreu triburilor din Israel despărțite de Iuda, făcându-le să pară mai puternice.

La Romani 11.26, Pavel dă marea învățătură: „*Tot Israelul va fi mântuit*“. Având nevoie de niște versete din Vechiul Testament pentru a sprijini promisiunea, el spune: „*Este scris: «Izbăvitorul va veni din Sion»*“. Dar, aceste cuvinte nu se găsesc nicăieri. În Psalmul 14.7, David a exprimat o dorință: „*O! de ar porni din Sion izbăvirea lui Israel!*“ Sigur că Dumnezeu a împlinit această pioasă dorință. Pavel schimbă cuvintele lui David, așa încât să nu mai exprime o dorință, ci o asigurare: „*Izbăvitorul va veni din Sion*“.

Pavel îi asigură pe credincioșii evrei: „*Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov*“ (Rom. 11.26), spunând că este scris. Singura referință posibilă ar fi Isaia 59.20, dar nici acolo nu se dă o asemenea făgăduință. Profetul spune că va veni un Răscumpărător... pentru cei care se vor întoarce de la păcatele lor. Iacov trebuie să se întoarcă de la păcat, și nu Mântuitorul va fi Cel ce va determina această întoarcere. Dar când Pavel a citit prorocia lui Isaia, și-a dat seama că oamenii nu-și pot schimba inimile prin propriile lor puteri. Aceasta trebuie să fie lucrarea Domnului. El citează versetul conform propriei lui interpretări și nu literal, așa cum se află în Vechiul Testament.

Apoi ar trebui să ne amintim că multe din Epistolele lui Pavel au fost scrise în închisori, unde trebuia să citeze din memorie, neavând la îndemână pergamentele Vechiului Testament.

Matei citează în Evanghelia lui în capitolul 2.23 „...*ce fusese vestit prin prooroci*“ despre Isus: „*El va fi chemat Nazarinean*“. Însă aceste cuvinte nu pot fi găsite în nici o carte profetică. Cu atât mai rău pentru ele. Ar fi trebuit să fie acolo. Matei le face profeților favoarea de a pune în gura lor aceste cuvinte. E ca și cum ai atribui niște vorbe ale lui Ioan Chrisostomul unui biet predicator, pe care vrei să-l ridici în ochii altora.

Fiii lui Iacov sunt enumerați în Biblie în 17 înșiruii diferite, ceea ce arată că frazele nu prezintă mare importanță în sfera în care timpul nu mai există, sferă spre care ne duce Biblia.

Dați valoare fiecărei litere a Bibliei, dar căutați împlinirea scopului de dincolo de ea: salvarea sufletelor. Nu fiți asemenea copilului din Khartum, căruia i-a plăcut statuia lui Gordon călare pe o cămilă. În fiecare zi, băiatul cerea să fie dus să-l vadă pe generalul Gordon. Când a împlinit șapte ani, a întrebat: „Cine este unchiul călare pe generalul Gordon?“ El luase cămila drept erou.

Biblia nu este Dumnezeu; ea este purtătorul mesajului Său.

- 61 -

Despre îngerii

Este normal pentru un creștin să comunice cu îngerii. Domnul a spus: „...*de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se*“ (Ioan 1.51).

Acesta nu este un privilegiu rezervat doar copiilor lui Dumnezeu, ci tuturor oamenilor rugăciunii. Corneliu, un păgân, „a văzut... un înger al lui Dumnezeu că a intrat la el“ (F.A. 10.3). Când Corneliu i-a povestit lui Petru vedenia pe care a avut-o, acesta n-a exprimat nici o uimire (F.A. 10.30). Pentru ce altceva există îngerii, dacă nu pentru a sluji oamenilor? Un înger al Domnului a venit și la Petru (F.A. 12.7).

Distanța dintre om și înger nu e atât de mare cât ne-o imaginăm noi. Oamenii sunt îngeri în devenire. Îngerii sunt credincioșii împliniți. Domnul a spus că, la înviere, vom fi ca îngerii Domnului în Rai (Mt. 22.30), ceea ce înseamnă că acum noi suntem îngeri embrionari, având certitudinea că vom atinge vârsta maturității, căci din fericire avorturile sunt necunoscute în sferile de sus.

De ce nu toți vedem îngeri?

Apariția lor poate fi periculoasă pentru cei nepregătiți spiritual, ca un șoc, ca la atingerea unui cablu de înaltă tensiune. Străjerii care păzeau mormântul lui Isus „au rămas ca niște morți“ când au văzut îngerul Domnului (Mt. 28.4). De aceea îngerii se prezintă uneori sub chip de oameni. Corneliu îi spune lui Petru: „a stat înaintea mea un om cu o haină strălucitoare“. În ziua Înălțării Domnului, apostolii au văzut „doi bărbați îmbrăcați în alb“ (F.A. 1.10). Erau îngeri.

Nu puteți fi siguri că nu ați întâlnit cândva un înger. Poate nu l-ați recunoscut ca atare. Biblia recomandă ospitalitatea. Practicând-o, „...unii au găzduit, fără să știe, pe îngeri“ (Evr. 13.2).

Păstrați legătura cu îngerii. Prețuiți-i, dar în același timp să le cunoașteți mărginirile. Ei nu știu totul. Fiecare înger are doar o anume însărcinare și nu poate face mai mult.

Dacă îngerul care i-a vestit Fecioarei că va fi mama Domnului, i-ar fi spus și lui Iosif acest lucru, omul lui Dumnezeu ar fi fost scutit de o întristare în plus. Dar el nu putea s-o facă, primise doar o misiune.

Dacă îngerul care l-a avertizat pe Iosif de primejdia ce plana asupra Copilului sfânt, le-ar fi spus tuturor părinților din Betleem despre intențiile criminale ale lui Irod, s-ar fi evitat un măcel în masă. Dar îngerul acesta nu cunoștea totul.

În scopuri misterioase, îngerii se luptă uneori cu oamenii. Nu vă speriați. Iacov a înfrânt un înger (Gen. 32.24-28). Putem fi biruitori în rugăciune.

Chiar dacă un înger ți se împotrivesște, poți învinge. Doar o singură Persoană este atotputernică: Dumnezeu. Supune-te Lui întotdeauna și fără nici o condiție.

- 62 -

Când Isus nu poate

„*Cristos Isus a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor*“ (Fil. 2.7). El a devenit omul desăvârșit, dar totuși un om, o ființă cu limite esențiale. Unele lucruri putea să le facă; altele nu.

„*În patria Lui, Isus n-a putut să facă nici o minune*“ (Mc. 6.1-5). A dat peste necredință. A avea frați și surori (Mt. 13.55-56), dar nu credeau în El (Ioan 7.5) și Isus n-a putut să-i aducă la credință. Ce educație trebuie să le fi dat Maria, dar în zadar!

Se spune, în mod obișnuit, că Domnul a făcut *multe* minuni. Orbii și-au căpătat vederea, paralticul a mers,

leprosul a fost curățit, surdul a auzit și morții au fost sculați din morminte (Mt. 11.5).

Dar câți? O duzină poate au fost ridicați din morminte, dar mii au rămas morți, iar rudele lor nemângâiate. Mii de bolnavi au rămas cu beteșugurile lor. A hrănit mulțimi în câteva ocazii, dar nu a rezolvat problema foamei nici măcar în mica Palestină. Mulți se duceau la culcare fără să fi mâncat ceva.

Isus n-a putut nici să-i facă pe toți cei ce L-au ascultat predicând Evanghelia, s-o și primească. Toate lucrările minunate ale lui Isus se petrec pe o scară redusă. Aceasta pentru că El Se făcuse om.

Și voi sunteți oameni. De ce vă mirați, de ce disperați când nu puteți face anumite lucruri? „*Nu puteți face tot ce voiți*“ (Gal. 5.17); nu puteți birui complet pofta firii. Nu puteți depăși toate împrejurările potrivnice. Această stare este o trăsătură caracteristică a naturii umane. Și îngerii sunt mărginiți. Doar la Dumnezeu totul este posibil.

Dacă ești convertit, Dumnezeu te ajută să devii un sfânt, dar un sfânt uman, care va aduce bunătațe și dragoste în lumea răului, așa cum curentul cald îmblânzește răceala oceanului. Dar curentul cald este făcut din apă ca și oceanul rece care-l înconjoară, și căldura lui poate pătrunde doar până la o anumită distanță, nu mai mult.

Diavolul câștigă prin acțiuni spectaculoase. Un om din ținutul gadarenilor, posedat de demoni, a putut să rupă cătușele și să sfărâme obezile (Mc. 5.4). Când Isus a scos demonii din el, omul i-a devenit ucenic. Poate că, mai târziu, omul acesta a fost aruncat în închisoare din pricina credinței sale, ajungând astfel să poarte lanțuri pentru Isus, așa cum au făcut atâtea mii de alți

convertiți de-a lungul istoriei. Dar acum nu mai putea să sfarme cătușele.

Nu este cunoscut nici un caz când un creștin ar fi săvârșit asemenea fapte.

Domnul nu ne ridică deasupra a ceea ce este omenească, ci ne face sfinți în slăbiciunea naturii noastre omenești.

Acceptați-vă slăbiciunea și aduceți-I căldura dragostei.

– 63 –

Înainte să-L chemăm, El ne răspunde

Dumnezeu spune: „*Eu fac ceruri noi și un pământ nou*“ (Is. 65.17). Una din caracteristicile vieții pe acest tărâm este aceea că, înainte ca locuitorii lui să-L cheme, El va răspunde (v. 24).

Fizica modernă a luat în considerare posibilitatea realizării, în viitor, a unui antitefon, un instrument cu ajutorul căruia profesorul ar putea obține răspunsul înainte de a pune întrebarea. Ceea ce, teoretic, este o anticipare a nivelului de dezvoltare pe care-l vor atinge știința și tehnica li s-a promis, în toată plinătatea ei, copiilor lui Dumnezeu, la o dată când nici măcar nu se putea visa la o astfel de tehnologie.

Potrivit cu teoria relativității a lui Einstein, tot ce se deplasează cu o viteză mai mare decât a luminii – ceea ce el consideră imposibil – scurtează timpul. Oamenii de știință afirmă că tahionii, aceste particule mai rapide

decât lumina, sunt considerate ca existând, deși nu au fost încă identificate. Îndată ce omul va putea să manevreze aceste particule, omenirea se va confrunta cu un paradox. Tehnic, va fi posibil să comunici astfel încât răspunsurile să preceadă întrebările, ceea ce va duce la scurtarea comunicării.

Percepând toate soluțiile în avans, problemele vor înceta să mai apară în mintea mea.

Copilul care a spus că Mona Lisa zâmbea atât de frumos pentru că avea intuiția faptului că da Vinci o va picta, iar da Vinci a pictat-o pentru că ea zâmbea, exact așa cum dorea el să zâmbească un model, nu se înșela.

Spiritul întrece lumina în ceea ce privește viteza. În împrejurări speciale, cineva poate percepe în inconștientul unui semen întrebări care nu s-au născut încă, la un nivel conștient și le poate da răspunsul.

Unii credincioși sunt triști că nu simt o părtășie specială cu Dumnezeu. Dar ei nu ar trebui să fie astfel, deoarece comunicarea se stabilește cu o rapiditate care întrece viteza luminii și constă în faptul că Dumnezeu îți dăruiește niște lucruri minunate pe care n-ai apucat încă să ți le dorești.

Mulți credincioși mărturisesc că au primit din partea lui Dumnezeu mântuirea sau alte daruri la care nu se gândiseră niciodată. Dorința se afla în adâncul sufletului lor și a fost îndeplinită înainte ca ei să fi devenit conștienți de ea.

Aceasta va fi regula în cerurile cele noi și pe pământul cel nou. Comuniunea cu Dumnezeu ca între două ființe, care au nevoie să comunice, va fi înlocuită cu unirea în iubire. Noi vom fi în Dumnezeu.

Veșnicia va fi o îmbrățișare în iubire. Nici un vânt nu va mai bate. Nu vom mai striga de teama furtunilor și nu va mai trebui să stăpânim furtunile.

Răspunsurile vor preceda cererile care, prin urmare, nu vor mai fi formulate.

Totul va fi pace și seninătate. Aceasta este eternitatea.

- 64 -

Limbajul trupului lui Isus

În afară de limbajul vorbit, fiecare om mai are și un altul, „limbajul trupului“, care, evident, este, mai vechi decât vorbirea. Oricine înțelege acest limbaj poate avea o cunoaștere mai adâncă a semenilor lui.

Observați ce de gesturi ale Domnului Isus sunt relateate în Evanghelie: întinderea mâinii, ridicarea ochilor, atingerea copiilor. Trupul Lui vorbea: putea Cristos să fie altfel decât elocvent? Nu era El Cuvântul întrupat?

Pupilele ochilor se măresc atunci când se întâmplă ceva interesant. Un om curat privește direct în ochii celuilalt. O anumită expresie a feței sau modul de a strânge mâna vorbesc enorm. Mâinile calde sau palide, cele reci, în special cele cu o ușoară umbră neagră în părțile centrale, vorbesc mult despre caracterul unui om! La fel și o față palidă, dreaptă, lină și strălucitoare, în comparație cu una încruntată sau tristă.

Și părțile trupului sunt expresii ale caracterului. Fetele active în domeniul social se regăsesc mai curând printre cele cu picioare zvelte, decât printre cele cu șolduri mari.

Isus ar fi fost absolut de neînțeles pentru ucenicii Săi dacă nu ar fi avut un limbaj al trupului foarte dez-

voltat. El le spunea: „*Eu am venit să arunc un foc pe pământ. Și ce vreau decât să fie aprins chiar acum!*“ (Lc. 12.49). Orice incendiator ar fi spus la fel.

Când Armata Salvării și-a început activitatea în India, guvernatorul Bombayului a interzis desfășurarea steagului acestei organizații, din cauza moto-ului scris pe el: „Sânge și foc“, care era instigator. Dar cuvintele incendiare, venite din gura unui om, acuzat de a incita la dezordine, printre cei asupriți, puteau fi și mai primejdioase.

În împrejurări obișnuite, orice om iubitor de pace L-ar fi abandonat dacă ar fi proclamat, ca program al Lui, aprinderea unui foc, căci El nu Și-a explicat cuvintele nici simbolic, nici spiritual. Dar ochii Lui, chipul Lui, gesturile Lui trebuie să fi vorbit. Nici unul dintre ucenicii Lui n-a fost tulburat când El a spus astfel de cuvinte periculoase sau chiar când El a adăugat: „*Credeți că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu; ci mai degrabă dezbinare*“ (Lc. 12.51).

Ioan Botezătorul, privind la mersul lui Isus, a spus: „*Iată Mielul lui Dumnezeu!*“ (Ioan 1.36).

Este scris că regele iudeu Ahab s-a pocăit și „*mergea încet*“ (1 Împ. 21.27).

Cu o anumită ocazie, am început să suspectez pe cineva că ar fi fost spion sovietic, după felul în care mergea. Evenimentele care au urmat aveau să confirme supoziția mea.

Isus mergea într-un fel aparte.

Pe lângă limbajul trupului, intonația vocii Lui trebuie să fi fost semnificativă. Am scris deja că Vechiul Testament ebraic conține notații muzicale, de aceea trebuie să fie mai curând cântat decât recitat.

Dacă mi-ar fi spus mie cineva, chiar Dumnezeu În-suși, pe un ton obișnuit, ceea ce i s-a spus lui Avraam: „*Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubești,*

Toate cuvintele biblice pot fi transcrise astfel. Biblia poate fi o comunicare în cifre sau litere sau amândouă. Care este valoarea primordială a Bibliei?

Omenirea folosește mii de limbi și dialecte. Canadienii sunt vorbitori de franceză și de engleză, belgienii sunt vorbitori de flamandă și franceză. O parte din africanii din Africa de Sud sunt vorbitori de engleză, iar alții de afrikaans, zulu, khoza etc. Toți sunt angajați în conflicte amarnice pe tema priorității unei anumite limbi în țările lor. Dar toate națiunile de pe toate continentele, folosesc același sistem numeric. Aici nu există neînțelegeri.

Cifrele corespund, probabil, unui strat mai adânc al psihicului uman. Probabil că s-au folosit simboluri pentru cifre înainte de a fi fost întrebuințate ca litere.

În 1965, la Târgul Internațional de la New York, a fost îngropată o capsulă pentru a fi deschisă peste 5.000 de ani. Ea conține un mesaj de 1 271 de cifre care cuprinde, în formule matematice, informații esențiale despre viața de pe pământ. Dacă în viitor se vor folosi aceleași simboluri, ca și în Biblie, atât pentru litere cât și pentru cifre, cei ce vor citi mesajul respectiv vor găsi un dublu sens, exact așa cum găsim noi când citim Scripturile în original.

Cifra-cheie în Biblie este 7, simbolul sfințeniei umane. Există 6 sensuri în care se poate mișca omul: înainte, înapoi, în sus, în jos, la dreapta sau la stânga.

Dar există și ceva mai bun decât toate acestea: atitudinea sfântă, aceea de a rămâne senin în centru, ca Maria când a stat nemișcată la picioarele lui Isus. Acest lucru este simbolizat de cifra 7.

Șapte joacă un rol excepțional și în realitatea fizică. Gândiți-vă la cele 7 culori ale curcubeului și la cele 7 note ale scării diatonice.

Doi oameni de știință evrei, Isidor Rabi, laureat al Premiului Nobel, și William Markowitz, au descoperit „timpul universal“, un sistem de a defini timpul, care este mai exact decât măsurătoarea astronomică. Secunda nu mai este definită ca o fracțiune a timpului în care pământul parcurge o orbită, ci este timpul în care un electron apropiat de stratul exterior al unui atom de cesiu vibrează de: 9 192 631 770 ori. Această cifră este un multiplu al cifrei sacre 7, care este pecetea matematică a creației lui Dumnezeu.

Vechile populații semitice nu aveau un sistem zecimal, ci unul heximal – șase cifre plus zero. Acest sistem a trecut în Europa, prin arabi, și urmele lui mai supraviețuiesc în limba franceză, care nu are cuvinte pentru șaptezeci, optzeci sau nouăzeci. Aceste numere sunt exprimate astfel: șaizeci-și-zece, patru-de-douăzeci și, respectiv, patru-de-douăzeci-plus zece.

Pentru că 6 era ultima cifră simplă în sistemul semitic, șaptele nostru a fost scris de către ei ca 10, 8 ca 11, și așa mai departe, până când au sărit de la 16 la 20. În acest sistem, 10 (șapte al nostru) era prima cifră compusă. Ea a devenit simbol pentru cât de mare putea deveni un zero, adică un om de nimic, dacă se punea pe sine în fața Marelui Dumnezeu.

Așadar 7 este cifra sfințeniei, iar 6, fiind ultima cifră simplă, devine simbolul a ceea ce este nesemnificativ, lipsit de însemnătate, o expresie a micimii. Fiara apocaliptică este 666, superlativul lui 6 (Ap. 13.18). Nu vă temeți de ea! Isus o va distruge cu suflarea gurii Lui. Valoarea numerică a lui Isus, în greacă, este 888, opusul lui 666, depășind apogeul sfințeniei umane. Ea reprezintă sfințenia divină.

Există niște taine în structura matematică a Bibliei. Citim la Proverbe 1.1: „...*Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel*“.

Valoarea numerică a celor trei nume proprii este:

Solomon	David	Israel	= 928
373	14	541	

iar 928, în mod surprinzător, este numărul total al învățăturilor conținute în cartea Proverbelor. Este ca o indicație pentru cititor: „Caută sens nu numai în textul Bibliei, dar și în forma ei matematică!“

Apostolii, toți pescari de meserie, și-au tot aruncat năvoadele o noapte întreagă și n-au prins nimic. Când Domnul înviat li S-a arătat (Ioan 21.11) și le-a spus unde să arunce năvoadele, au prins o grămadă de pește. Prada nu se datora în nici un fel priceperii lor. Fiecare pește prins era un semn al harului divin. I-au numărat și au găsit 153 de pești. Este oare o simplă coincidență apariția cuvântului „har“ de 153 de ori în Noul Testament? Fiecare cifră din Biblie are un sens adânc. Nimic nu este de prisos în Cartea Sfântă!

– 66 –

De ce conține Biblia atâtea întrebări fără răspuns?

După ce am citit Biblia, avem puține lucruri pe care le știm. Multe chestiuni rămân nelămurite.

Cum se explică existența lui Dumnezeu? Cine L-a făcut? De ce l-a făcut El pe om? De ce i-a permis sau l-a

predestinat să păcătuiască? De ce există suferință? De ce chiar și peștii din adâncul oceanelor se îmbolnăvesc de cancer? De ce viețuitoarele pământului trăiesc una pe seama alteia? Ne vom recunoaște pe lumea cealaltă? Cum se face că moartea unei ființe de acum 2000 de ani afectează starea sufletelor noastre? De ce este important ca locuitorii insulelor Fiji să știe povestirile regilor evrei? De ce trebuie ca sufletele să sufere veșnic, în Iad, pentru niște păcate comise doar temporar? Și așa mai departe.

Există o poveste mexicană, care conține cea mai bună soluție la problema tuturor întrebărilor fără răspuns.

Un pitic numit Tehuda, obosit de batjocura lumii, s-a hotărât să-și curme viața aruncându-se într-o prăpastie de pe muntele Ciumanda. Pe drum, a întâlnit-o pe frumoasa Armida care se ducea să se sinucidă din cauză că iubitul ei o trădase; apoi, amândoi s-au întâlnit cu prințul Christopher, plecat în căutarea banditului Fukinama pe care urma să-l ucidă din ordinul regelui. Indiciul cu ajutorul căruia putea fi recunoscut cu ușurință acest tâlhar era faptul că el avea șase degete la mâna dreaptă.

Cei trei s-au oprit să se odihnească la o mănăstire veche, unde au fost primiți de abatele Timotei. Deși acesta nu era călugăr de multă vreme, faima sfințeniei lui se răspândise de-a lungul și de-a latul ținutului. Când Armida s-a aplecat să sărute mâna sfântului, a observat că avea șase degete. Criminalul hăituit devenise un sfânt.

Și ...

Mulți doresc să afle ce s-a întâmplat mai departe cu piticul, prințesa, cavalerul și regele care poruncise moartea banditului. Alții, însă, nu mai pun întrebări și ajung în extaz după ce aud despre acest miracol. Banditul de-

venise un luminos exemplu de dragoste și, când a fost întrebat cum s-a întâmplat acest lucru, el a răspuns:

– Dumnezeu a făcut-o prin jertfa lui Cristos.

Celelalte întrebări rămân fără răspuns, uitate. Aleșii Domnului nu le mai pun. Biblia nu conține răspunsuri pentru a-i satisface pe curioși.

Sper că voi nu sunteți dintre aceștia.

– 67 –

Interzicerea disputelor

Noi putem descoperi faptele naturale, putem stabili relații cauzale. Știm de ce anumite fenomene vor produce altele. Însă nu ne putem explica existența ca atare, de ce lucrurile sunt așa cum sunt, de ce există aceste relații cauzale și de ce efectele sunt acestea și nu altele.

Unul din faptele naturale este lupta pentru existență, o luptă pe care fiecare făptură vie trebuie s-o accepte. Fiecare specie luptă cu o altă specie. Ierbivorele distrug viața plantelor. Cât despre omenire, începând cu prima generație, născută după alungarea din rai, întotdeauna au fost conflicte, lupte, omoruri.

Există o singură excepție de la această regulă, pe care Dumnezeu o stabilește pentru copiii Lui: chiar și cea mai neînsemnată dispută trebuie să fie complet exclusă. Când se luptă elefanții, iarba este vătămată, iar când creștinii sunt în vrăjbiți, sufletele lor sunt osândite pentru vecie.

Motivul neînțelegerii nu este important. Odată, un amiral a spus unor ofițeri care se contraziceau:

– Nu știu care este motivul, dar știu că dușmanul stă la pândă.

Creștinii nu luptă cu carnea și sângele, ei luptă cu domniile, puterile, stăpânitorii întunericului acestei lumi, cu duhurile răutății din locurile cerești (Ef. 6.12). Conflictelor interne nu sunt permise sub nici o formă.

Pentru un creștin, o critică aspră la adresa lui nu este o jignire. Dacă vrei să-ți justifici comportamentul, poți risipi o viață întreagă pentru a-ți convinge adversarul, în loc să împlinești ceea ce ai ales – umilința.

Orice credincios care se ceartă cu un altul este un nesocotit și distruge una din calitățile care-l caracterizează pe cel credincios.

În timpul domniei lui Henric al VIII-lea, episcopul Ridley și episcopul Cranmer, reformatori ai Bisericii în Anglia, erau oponenți ai episcopului Hooper, alt eminent reformator, și în cele din urmă l-au trimis pe acesta în închisoare. L-au găsit vinovat de idei extremiste referitoare la reformă: a refuzat invocarea sfinților la jurământ și a dezaprobat pe episcopii care purtau veșminte prea împodobite. Câțiva ani mai târziu, sub Maria Stuart, toți trei au fost închiși și, în cele din urmă, arși pe rug. Din celula lui, Ridley i-a scris lui Hooper o scrisoare de împăcare.

Înțeleptul rege indian Asoka a propovăduit ideile sale până în Asia Mică, influențându-i și pe esenieni. El a săpat în piatră cuvintele: *Sama vaya eva sadhuh - Numai înțelegerea are valoare.*

Lupta pentru existență este legea generală a naturii, dar între sfinți se constată o excepție. Ei nu luptă pentru viață, ci trăiesc pentru a combate lupta.

Totuși, există o limită în înțelegere. O baladă evreiască povestește despre o mică sardină ce înota în larg.

Ea întâlnește un rechin și, politicoasă, îl salută: *shalom* (pace). Pentru a-i face plăcere rechinului, sardina își ridică codița, își mișcă aripioarele de pe burtă, câțiva solzi de pe spate, dar n-o ajută la nimic. Disperată, sardina îi spuse dușmanului că, pentru o pace adevărată și durabilă, este gata să dea orice. Auzind acest lucru, rechinul acceptă să se îmbuneze și, spunând cuvântul magic „pace“, își arată colții și înghiți sardina cu totul. Trebuie să existe, deci, o limită în a dori pacea.

Kissinger spunea:

– M-am dus la sovietici, ca primul creștin care a intrat în arenă pentru a fi devorat de fiare, dar eram hotărât să vorbesc leului. Când am exclamat fericit: „Vedeți, ne-am pus de acord să comunicăm“, leul a replicat:

– Nu știu ce credeți dumneavoastră, dar ce am eu de spus se referă doar la rugăciunea dinaintea unei mese.

Nu disputați cu nimeni, dar nici nu permiteți nimănui să vă înghită! Copiii lui Dumnezeu sunt o specie prea valoroasă, și ei trebuie să supraviețuiască.

– 68 –

Adevărul este unul deplin

Nu există nici un verset în Biblie, pe care să ne putem baza în mod absolut. Numai întreaga Biblie dă adevărul. Un rinichi scos din corp nu mai este rinichi, ci doar o bucată de carne.

Chiar poruncile date direct de Dumnezeu au sens doar când sunt conectate cu alte părți ale Scripturii și întregite cu bun simț.

Luată separat, porunca: „*Să nu ucizi*“ (Ex. 20.13), dată pe Muntele Sinai, este impracticabilă. Dacă o luăm *ad litteram*, ea interzice orice ucidere, inclusiv uciderea de animale. Ea trebuie să fie modificată de ideea conținută în Geneza 9.3: „*Tot ce se mișcă și are viață, să vă slujească de hrană*“, căci Dumnezeu a dat pe unele animale drept hrană altora. Interdicția: „*Să nu ucizi*“, nu interzice vânătoarea pentru procurarea hranei, care poate fi considerată, după expresia lui Aristotel, *un război drept*.

Porunca nu interzice, de asemenea, uciderea dușmanului într-un război drept, dus pentru apărarea țării, sau omorârea unui agresor de către o persoană aflată în legitimă apărare. Uciderea nu este interzisă la modul absolut. Augustin a spus că Dumnezeu interzice oamenilor săucidă, fără ca El Însuși să renunțe la acest drept. Dumnezeu spune: „*Voi ucide și voi da viață*“ și, într-adevăr, porunca a șasea provine de la același Dumnezeu, Care cere, în mai multe cazuri, pedeapsa cu moartea. Pe pământ, autoritatea de stat Îl reprezintă pe Dumnezeu: „*...Dregătorul este în slujba lui Dumnezeu ca să-L răzbune și să-l pedepsească pe cel ce face rău*“ (Rom. 13.4).

Sinuciderea este ucidere, chiar dacă ucigașul este însăși persoana ucisă, și o asemenea faptă este considerată împotriva Legii. Dar chiar și aici sunt excepții. Samson s-a sinucis pentru a face să moară odată cu el și niște dușmani ai lui Dumnezeu. Fecioarele creștine, preferând puritatea, s-au sinucis când au fost silite să devină prostituate, pe vremea unor împărați romani. Mulți credincioși, când nu mai erau în stare să suporte torturile, s-au sinucis în închisorile comuniste și naziste, pentru a nu deveni trădători.

Pe de altă parte, interdicția de a ucide vizează și propagarea urii. Streicher, editorul unei reviste antievreiești din Germania nazistă, s-a apărat la procesul criminalilor de război de la Nürnberg, spunând că el nici măcar n-a pământ vreodată un evreu. Cu toate acestea, a fost condamnat la moarte, pe drept, căci publicațiile sale îi caracterizau pe evrei ca ființe atât de dezgustătoare și de periculoase, încât cei ce le citeau erau obsedați de dorința de a-i ucide pe evrei.

Niciodată să nu vă opriți la litera unor versete izolate, ci trageți toate concluziile posibile.

- 69 -

Cât de vechi este Noul Testament?

Noul Testament este cu atât mai vrednic de încredere cu cât textele au fost înregistrate mai devreme. Odată cu trecerea timpului, memoria slăbește și evenimentele secundare îi fac pe oameni să-și amintească de împlinirea unor lucruri altfel decât s-au petrecut ele în realitate.

Sunt oare Evangheliile niște „falsuri târzii“, cum afirmă unii? Falsificatorii inteligenți, pentru a acredita o carte ca fiind veche, ar menționa în mod special tot felul de lucruri pentru a o face să apară ca atare. În Noul Testament nu este nici urmă de așa ceva. Dimpotrivă, Evangheliile conțin anumite afirmații ale lui Isus, care nu s-au potrivit cu modul în care au decurs evenimentele viitoare, afirmații pe care un autor ulterior le-ar fi modificat, cu siguranță, pentru a dovedi infailibilitatea Învățătorului.

La Matei 24.15-16, Isus le spune ucenicilor din Iudeea să fugă în munți, evident în munții din Iudeea, când vor vedea Ierusalimul asediat. Însă, istoricul Bisericii, Eusebiu, ne informează că ucenicii au fugit la Pella, pe malul răsăritean al Iordanului. Se zice că un autor care ar fi scris Evanghelia mai târziu ar fi modificat spusele lui Isus, afirmând că plecarea lor la o asemenea distanță și, ca urmare, ruperea lor de iudaism, ar fi fost proorocită și poruncită de Isus.

Conform cu Luca 21.20, Ierusalimul urma să fie încercuit de oști. Aceasta s-a întâmplat la căderea Iudeii sub babilonieni, și nu în timpul asediului roman. Dar Isus n-a vorbit în termeni militari. O cetate atacată de o armată copleșitoare a fost cuprinsă, cu siguranță, de oroare. Un autor ulterior ar fi făcut o descriere exactă a multiplelor suferințe, care aveau să se abată asupra națiunii evreiești, în vremea aceea. El nu ar fi pierdut ocazia să preamărească darul profetic al lui Isus, Care a cunoscut mai dinainte fiecare detaliu. Însă, tot ce știm despre atrocitățile respective vine de la istoricul Iosif Flavius.

În Egipt a fost descoperit un papirus, care dovedește că Evanghelia după Ioan circula în Egipt la finele secolului I. Această Evanghelie trebuie să fi fost scrisă înainte de anul 70 d.Cr., căci nu menționează distrugerea Templului din Ierusalim, care a avut loc la acea dată. Templul este descris aici ca funcționând, iar, când Isus a vorbit despre distrugerea lui, iudeii l-au spus: „*au trebuit patruzeci și șase de ani ca să se zidească Templul acesta*“ (Ioan 2.20).

Chiar și cartea Faptele Apostolilor trebuie să fi fost scrisă înainte de distrugerea Templului. Dacă ar fi fost scrisă mai târziu, acest eveniment ar fi fost folosit pentru a arăta ce profet mare a fost Isus pentru că El a prezis distrugerea Templului, eveniment care, iată, s-a întâmplat!

Cele cinci pridvoare ale scăldătorii, menționate în Ioan 5.2, au fost îngropate sub dărâmături la căderea Ierusalimului și au rămas așa până în timpul unor excavații recente. Evanghelia după Ioan spune: „*În Ierusalim ...este o scăldătoare, care are cinci pridvoare*“.

Diavolul a încercat toate mijloacele pentru a spulbera credința omului în Biblie. Un cunoscător sincer ar putea arăta că Întâia Epistolă a lui Ioan conține 39 de expresii grecești care nu apar în Evanghelia lui Ioan, în timp ce Evanghelia folosește 30 de cuvinte ce nu se găsesc în Epistolă etc. Specialiștii lingviști, care ar analiza scrierile mele la diferite perioade, cărți scrise înainte și după ce am fost închis, ar conchide că ele nu aparțin aceluiași autor.

Cei ce se îndoiesc de autenticitatea autorilor Noului Testament ar trebui să se îndoiască și de îndoielile lor.

Ne putem bizui pe Evangheliile. Ele au fost cu siguranță scrise de martori apropiați evenimentelor relatate.

- 70 -

Biblia nu este o carte de istorie

Anumite persoane se întrebă dacă Biblia este sau nu o carte de istorie vrednică de încredere. Aceasta este o fantezie. Biblia nu este deloc o carte de istorie. Cuvântul „istorie“ nu apare niciodată în Sfânta Scriptură. Cuvântul cel mai apropiat ca sens de termenul „istorie“ este ebraicul *toldot*, dar acesta este folosit numai pentru a indica genealogia sau originea.

Personalitățile biblice sunt foarte interesate de trecut. Iosua dorește să vorbească evreilor despre o situație

imediată, dar începe prin a enumera importantele evenimente care avuseseră loc în urmă cu 400 de ani (capitolul 24). Când Ștefan, primul martir al creștinătății, este învinuit că a hulit, în loc să vorbească în apărarea lui, el povestește viețile strămoșilor lui, începând cu Avraam (F.A. 7).

Dar maniera biblică de a povesti trecutul, nu constituie ceea ce oamenii moderni privesc ca istorie. Generațiile succesive nu sunt prezentate ca fiind oameni din epoci diferite, ci parcă ar fi toți una. Iosua spune: „*Ați văzut cu ochii voștri ce am făcut egiptenilor*“ (Ios. 24.7). Cei care au văzut de fapt minunile lui Dumnezeu în Egipt, muriseră în pustie, iar Iosua vorbea acum unei noi generații, care nu fusese niciodată în Egipt. El spune: „*Ați văzut cu ochii voștri*“, nu: „*ceea ce au văzut ochii părinților voștri*“.

Isus spune apostolilor: „*Îmi veți fi martori în Ierusalim, ...și până la marginile pământului*“ (F.A. 1.8). Însă apostolii nici măcar nu știau unde erau marginile pământului. Dar învățăturile lor, exemplul lor și duhul lor mărturisesc chiar și acum, după 2.000 de ani, pe toate continentele.

Isus nu face deosebire între primii apostoli și succesorii lor după multe generații.

Povestirea biblică nu poate fi numită istorie, căci ea sfidează obiectivitatea. Ea urmărește un țel și lucrurile sunt spuse astfel încât să conducă la obținerea lui.

În Cronici, un număr de 323 de versete se referă la desfășurarea cultului mozaic în Casa Domnului, 73 vorbesc despre activitatea lui David și 100 despre genealogia lui Iuda. Mesia avea să vină din acest neam, iar ceea ce se întâmpla la Casa Domnului era mai important decât politica regilor.

La 2 Cronici, 480 de versete vorbesc despre puținii regi evlavioși și numai 342 despre cei 17 regi răi. Stăpânitorii Samariei disidente sunt omiși complet. Episoadele edificatoare sunt amplificate. Rezultatul este mai mult o imagine ideală decât una reală.

Scrierile evreiești înregistrează mai mult convingerile autorilor decât faptele.

Probabil că autorul Cronicilor a fost un levit, pentru că aici leviții sunt menționați de 100 de ori, în timp ce, în cărțile Regilor, ei sunt amintiți doar o singură dată, iar în cărțile lui Samuel de două ori.

În primele 9 capitole ale cărții 1 Cronici, nu întâlnim nici o narațiune. Ceea ce prezenta importanță din punct de vedere religios erau datele referitoare la seminția lui David, din care avea să descindă Mesia. De aceea, la începutul celei de-a doua cărți a Cronicilor, 102 versete vorbesc despre descendenții lui Iuda, 81 despre urmașii lui Levi și numai 186 de versete se referă la descendenții celorlalte 10 seminții.

„Dar un singur lucru trebuie“ (Lc. 10.42). Nu urmăriți „obiectivitatea“, ci, mai curând, faceți ca memoria și istoria voastră să slujească unui singur scop: triumful Cuvântului lui Dumnezeu.

- 71 -

Atitudinea creștinilor față de autorități

Orice creștin și-ar putea lua ca motto cuvintele lui Shakespeare: „Fie ca momentul în care voi avea un gând rău, împotriva regelui și a fraților mei, să numere ultima mea suflare în această lume muritoare“.

O asemenea loialitate din partea unui cetățean îl obligă pe stăpânitor. La evrei, poporul ales, „*casa împăratului era lângă curtea temniței*“ (Nem. 3.25). Acesta este locul potrivit pentru locuința unui stăpân: un loc în care el poate avea mereu sub ochi cât îi costă suveranitatea lui pe aceia asupra cărora stăpânește.

Pentru ca regele să se bucure de maiestatea și autoritatea unui stăpânitor, alți oameni trebuie să moară în războaie purtate sub comanda lui. În urmă rămân copii orfani, care, împinși de sărăcie și lipsă de educație, pot sfârși în închisoare. S-ar putea ca regele să fi neglijat implementarea principiilor morale în sânul poporului, însă el ar trebui să trăiască aproape de cel mai de jos și de cel mai lepădat dintre supușii săi; numai așa își va cunoaște cu adevărat regatul.

În greaca biblică, pentru *a stăpâni* și *a hrăni* există același cuvânt: *poimaino*. Ceea ce contează nu este numărul banchetelor oficiale la care participă regele, ci câtă grijă are el să-l hrănească pe cel sărac. În aramaică, pentru *Mielul lui Dumnezeu*, unul dintre Numele Domnului Isus, avem *talya Aeloha*, care înseamnă și *slujitorul lui Dumnezeu*. Regele poate fi primul slujitor al unei țări, numai dacă are caracterul unui miel.

Din păcate, nu toți regii iudei au avut acest caracter. Cât despre Solomon, deși ca poet religios faima lui este unanim recunoscută, totuși, ca rege, el a rămas în amintire prin două lucruri: marele număr al nevestelor și concubinelor sale și, în al doilea rând, prin pasiunea lui pentru o viață luxoasă, îmbelșugată. Regele păgân Hamurabi este cunoscut în istorie pentru legile lui drepte; la fel și regele indian Asoka. Dar nu același lucru se poate spune și despre Solomon.

Cum și-a administrat el țara? Care a fost politica lui economică? Care au fost relațiile dintre diferitele straturi

ale populației? A luat el măsuri pentru susținerea unor opere de binefacere? Erau judecățile lui drepte sau abuzive? Fiul său, Roboam, a spus despre tatăl său că a pus pe grumazul poporului un „*jug greu*“ și că i-a pedepsit pe supușii săi „*cu biciul*“ (1 Împ. 12.14).

Când citești despre cezarii romani, unii regi francezi sau englezi, Hitler sau Stalin, te trec fiori. Stăpânii buni au fost întotdeauna o excepție.

Dacă stăpânul nu-și îndeplinește datoria, cetățenii credincioși trebuie să-și revizuiască atitudinea. Orice națiune are un stăpân, dar și un înger (Dan. 10.13). Îngerul poate fi în conflict cu autoritatea civilă. Atunci, credinciosul trebuie să asculte de autoritatea cea mai înaltă, îngerul.

Să ne amintim că Ilie s-a opus arestării (2 Împ. 1.10), aducând moartea slujitorilor unui rege nedrept.

Creștinul este un cetățean loial al unei țări, și nu un lingușitor al tiranilor.

- 72 -

Iubire poruncită

Una dintre cele mai stranii porunci ale lui Dumnezeu este aceea de a-L iubi (Dt. 6.5). Poate fi dragostea poruncită? Poate un tânăr să-i poruncească unei fete: „Iubește-mă pe mine și nu pe altcineva!“? Poate ea să facă acest lucru prin propriul ei efort?

Imperativul „iubește“ poate fi exprimat în ebraică în două moduri. Astfel, cuvântul *ohav* poate exprima doar porunca de a iubi pe când *ahavta* are un dublu sens, el redând atât imperativul „iubește“, cât și timpul trecut

trecut (perfect) al verbului: „ai iubit“. În acest sens, în Biblie apare *ahavta*, și nu *ohév*. Așadar, Dumnezeu vă reamintește: „Ați venit la Mine, Eu v-am modelat sufletul; M-ați iubit odată. Am fost marea voastră pasiune. Acesta a fost primul vostru sentiment, deși poate l-ați uitat; dar acum, amintiți-vă trecutul! Ahavta, M-ați iubit odată. Întoarceți-vă la această primă iubire!“

Acesta este sensul adânc al poruncii biblice. Este unica perspectivă, din care Dumnezeu poate fi iubit cu toată inima.

Din punctul de vedere al lumii, dragostea pentru Dumnezeu conține o doză de nebunie. Îi datorez recunoștință pentru multe binecuvântări și Îi admir creația. Dar de ce a creat scorpionii ucigași și virușii multor boli? De ce sunt cutremure și inundații și dolii? De ce atâta sărăcie și nedreptate într-o lume în care El este atotputernic? De ce este creștinătatea o lumină atât de slabă? De ce trăiesc și mor sute de milioane de oameni în întunericul neștiinței? Nu s-ar putea ca pedeapsa aplicată păcătoșilor să fie mai puțin decât un iad veșnic?

Faptul că gândurile mele nu sunt unite cu ale Lui arată că eu nu am un Dumnezeu imaginar. Dacă aș fi hotărât eu cum să fie Dumnezeu, eu aș fi ales un Dumnezeu care să fi creat un univers fără suferință, fără bătrânețe și fără moarte. Dar eu știu că-L am pe Dumnezeu real pentru că inima mea, inima unui păcătos căzut, este în dezacord cu El.

Dumnezeu i-a spus lui Adam: „*Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci*“ (Gen. 2.17). Omul trebuie să aleagă între bine și rău, una sau alta, nu le poate avea pe amândouă.

Dumnezeu este altfel, așa cum sunt cei din sferele cerești. Ei cunosc și binele și răul (Gen. 3.22). Aceasta este ruptura dintre noi.

Binele suprem este neinteligibil pentru noi, așa că nu ni se poate porunci: „Ohev. Iubește-L pe Dumnezeu!“, ci ni se spune: „Ahavta. Amintește-ți că L-ai iubit odinioară! Deci, întoarce-te la prima ta dragoste!“ Așezat în sferile cerești, vălul va fi ridicat și vei primi o nouă înțelegere.

Acum vei înțelege o învățătură mistică antică, ce n-a fost scrisă niciodată, dar este exprimată într-un dans japonez. A fost odată un prinț atât de frumos, încât toți cei care-l priveau nu mai puteau face nimic altceva, ci continuau să-i admire frumusețea fără să-și ia ochii de la el. Orice activitate înceta în prezența lui. De aceea, prințul și-a pus o mască urâtă pentru ca oamenii să poată trăi.

Poate că veți putea înțelege, din întâmplarea aceasta, existența unui Dumnezeu binefăcător și, totodată, autor al atâtor suferințe.

Să-L iubim pe Dumnezeu așa cum este El cunoscut în Cer!

Bernard de Clairvaux a spus: „Măsura iubirii pentru Dumnezeu este a-L iubi fără măsură“.

Nu-L iubi pentru darurile Lui speciale. La un moment dat, El le poate retrage. Iubește-L, fără motiv. Uneori te poate întrista. Când Israel era tânăr, L-a iubit pe Dumnezeu și L-a urmat în pustie (Ier. 2.2).

Iubește-L la fel și acum!

- 73 -

Particularități ale alfabetului ebraic

Când orchestra imperială japoneză cântă muzică națională, ea nu are dirijor. Armonia este obținută prin faptul că muzicienii respiră în același ritm, constituind

parcă un singur organism. Asta ne ajută să înțelegem de ce Domnul Isus a suflat Duh Sfânt peste apostolii Săi.

Simți ceva asemănător când citești Biblia. Zeci de autori și-au adus contribuția la alcătuirea ei, fără nici un coordonator care să pună de acord scrierile lor. Dar autorii sacri respirau același aer al sferelor cerești, în același ritm.

Alfabetul ebraic nu te învață numai cum să scrii și să citești, dar și cum să respiri. Două litere, *alef* și *ain*, nu au corespondent sonor. În transpunerea literală, primul semn grafic este reprezentat de suspinul blând *é* iar al doilea de șuieratul *è*. Când sunt pronunțate aceste litere, nu auzi nimic: vorbitorul deschide și închide gura fără a scoate cel mai slab sunet.

Isus i-a spus lui Ioan: „*Eu sunt Alfa și Omega*“ (Ap. 1.8). Acestea sunt două litere ale alfabetului grecesc. Dar, cum și Isus și Ioan erau evrei, ar fi neverosimil să gândim că vorbeau între ei în grecește. Isus trebuie să fi vorbit ebraica. Oare să nu fi spus El: „Eu sunt Alef și Ain“, ceea ce ar însemna: „Eu sunt liniștea și chiar adâncă liniște“? Sau poate va fi spus: „Eu sunt Alef și Tai“? Tai este ultima literă a alfabetului ebraic, care se scria la vremea aceea printr-o cruce. Oare să aibă această afirmație sensul: „Eu sunt liniștea și crucea“?

Iod are, adesea, sensul de *tăcut*. „*Dodi li*“: (Iubitul meu este al meu) spune Mireasa în Cântarea Cântărilor. În cuvântul *li*, care înseamnă *al meu*, *iod* este mut, dă-tător de pace. Nici măcar nu e nevoie să fie pronunțat. Ea continuă: „*ve ani lo*“ (Cânt. 2.6), care înseamnă: „*și eu sunt a lui*“. *Lo*, cuvântul pentru „a lui“, sfârșește cu litera *vav*, lipsită de sonoritate, tăcută. Ce tirade lungi își adresează, unul altuia, Romeo și Julieta! Nu tot așa se întâmplă în cartea lui Solomon. Comuniunea este atât

de puternică și atât de sigură, încât cuvintele nu-și mai au rostul.

Întocmai cum alfabetul ebraic începe cu o literă mută, Biblia este mult mai elocventă prin tăcerile ei, decât prin cuvintele ei. Ea așterne tăcerea peste primii 30 de ani ai vieții lui Isus. Știm că, la vârsta de 12 ani, Isus a vorbit în Templu cu preoții, dar subiectele discutate nu ne sunt cunoscute. Maria a stat o noapte întreagă la picioarele lui Isus și L-a ascultat, dar Evangelia nu ne spune despre ce i-a vorbit El.

În multe locuri, în Biblia ebraică, semnul numit *athnach* (respirație) împarte versetele în două părți principale, ca de exemplu în Psalmul 2.1: „*Pentru ce se întărește Neamurile* (urmează *athnach*, respirație) *și pentru ce cugetă popoarele la lucruri deșerte?*“ Omiterea unei respirații adânci în mijlocul acestui verset ar avea drept rezultat o citire incorectă a textului ebraic.

Alți cititori respiră în același punct și aceasta stabilește armonia orchestrei.

Sunt multe cuvinte în Biblie al căror țel este de a te aduce la marea liniște.

„*Domnul însă este în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!*“ (Hab. 2.20).

– 74 –

Greșeli de ortografie în Biblie

Renumitul predicator american Billy Sunday a spus odată: „Dacă îmi stă în cale limba engleză, calc peste ea“. Acestea au fost și sentimentele autorilor biblici.

Există câteva litere ale alfabetului ebraic, care sunt scrise într-un anumit fel când se întâlnesc la începutul sau la mijlocul unui cuvânt, dar au o altă formă când sunt folosite la sfârșitul cuvântului. Această regulă de ortografie este respectată fără greș în întreaga Biblie, cu o singură excepție. O ciudată „greșeală de ortografie“ a fost perpetuată de-a lungul a 3.000 de ani în toate manuscrisele ebraice și Bibliile tipărite, și niciodată n-a fost corectată. Sinagoga păstrează eroarea în Biblie deși rabinii care ar putea oferi o explicație sunt rari. În Isaia 9.6-7, cu vreo 700 de ani înainte de nașterea lui Cristos, este anunțată venirea unui Copil care va fi Prințul păcii. *„El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da...“* Termenul ebraic pentru „să crească“ este *lemarbeh*, scris cu un „m“ final în mijlocul cuvântului.

„Kabala“, o colecție de vechi scrieri evreiești conținând reflecții mistice, explică faptul că venirea acestui Copil a fost proorocită în Sfânta Scriptură cu un „m“ final, care are forma unui pătrat, fără nici o deschidere, tocmai pentru a arăta că El va fi născut din pântecul închis al unei fecioare.

Mai există în Biblie și ceea ce s-ar putea numi azi o eroare tipografică. În vechile manuscrise, ca și în edițiile moderne ale Bibliei ebraice, numele Manase este scris în mod eronat la Judecători 18.30. Vocala *o* nu apare aici (pentru că vocalele nu se scriau), și atunci, pentru a nu se citi Moise (MSH) cuvântul respectiv este scris sub forma M^NSH, astfel că N apare deasupra liniei textului. Explicația este că Ionathan, la care se referă acest verset, a fost primul preot idolatru din Israel. El a fost un nepot al lui Moise, al cărui nume se scria în ebraică sub forma de MSH.

Autorul cărții Judecători nu a vrut să-l rușineze pe marele legislator. El s-a gândit că respectul pentru nu-

mele lui Moise era mai important decât acuratețea în genealogia unui idolatru. Așa că a adăugat un N numelui lui Moise, schimbându-l astfel în Manase. Pentru puținii care trebuie să știe întregul adevăr și să învețe și pe alții să comunice adevărul într-un mod diplomatic, acest N este scris deasupra rândului.

Este Biblia infailibilă? Da, este, chiar și în greșelile ei evidente. Și de acolo reiese Adevărul.

- 75 -

Atotputernicia limitată

Dacă Dumnezeu este atotputernic, de ce nu ne eliberează? Biblia Îl numește pe Dumnezeu „*Cel Atotputernic*“ (Gen. 17.1, etc.). Cuvântul grecesc pentru aceasta este *pantocrator*, care înseamnă *cel ce are putere asupra tuturor lucrurilor*.

Ieronim a tradus cuvântul în latină prin „omnipotent“, care poate fi interpretat ca însemnând „capabil de a face orice“. Cele două concepte nu sunt identice.

Sunt lucruri pe care Dumnezeu nu le poate face. Biblia spune: „*este cu neputință ca Dumnezeu să mintă*“ (Evr. 6.18). El nu poate înceta să existe. El Însuși Și-a mărturisit suveranitatea și a dat o Scriptură care „*nu poate fi desființată*“ (Ioan 10.35). El nu poate acționa contrar propriei Sale naturi sau să Se răzgândească în lucruri esențiale și să spună: „Nu voi mai iubi sau nu va mai fi neprihănire și mânie în Mine“. Există deci un *trebuie* chiar la Dumnezeu și în providența Lui.

În relațiile noastre cu oamenii, precum și în relația cu Dumnezeu, noi trebuie să trecem prin anumite încercări. Isus spune: „*Fiul omului trebuie să pătimească multe*“ (Lc. 9.22) și, de asemenea: „*Veți auzi de războaie și vești de războaie... aceste lucruri trebuie să se întâmple*“ (Mt. 24.6).

Rugăciunea este importantă, dar sfera ei este limitată. Vorbind despre viitoarea distrugere a Ierusalimului și Iudeii, Isus îi învață pe ucenici: „*Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat*“ (Mt. 24.20) când ar fi mult mai greu să găsești mijloace de transport. El nu spune: „Rugați-vă, ca nenorocirea să nu se întâmple“, ca și cum cineva s-ar putea ruga ca 2 x 2 să nu facă 4.

Există un trebuie. Când păcatele ajung la paroxism, aduc cu ele inevitabila catastrofă, fiindcă este în firea neschimbătoare a lui Dumnezeu să pedepsească păcatele. Puteți doar să vă rugați pentru o ușurare a pedepsei.

Dumnezeu trebuie să aibă un anumit caracter. Ceea ce nu are caracteristici nu există.

Cum am putea ajunge la unirea cu Dumnezeu, dacă nu putem fi siguri că El este pe piscul către care urcăm noi? Dacă nu ar fi un trebuie la Dumnezeu, ne-am lupta să fim sfinți, iar El s-ar putea să Se fi schimbat între timp într-un Dumnezeu nesfânt! S-ar putea chiar să-Și fi schimbat dorința de a Se uni cu noi.

Dumnezeu are putere asupra tuturor lucrurilor. El este, așa cum Îl numește Biblia, „pantokrator“, dar El nu are putere asupra inimii Sale s-o facă să înceteze a bate pentru noi.

Ochiul nostru trebuie să fie singur (Lc. 11.34), ceea ce înseamnă că trebuie să fie singurul ochi. Ochiul Lui și al meu sunt una.

Ochiul cu care El mă vede pe mine, împreună cu propriul meu ochi, sunt unul și același. Mirele ceresc spune Miresei Lui: „*Mi-ai răpit inima numai cu o privire*“ (Cânt. 4.9), cu privirea care este una și aceeași cu a Lui.

Dumnezeu a dorit, dorește și va dori întotdeauna unirea cu noi. „*Isus Cristos este același ieri, azi și în veci!*“ (Evr. 13.8).

- 76 -

Creștinul trebuie să-și apere țara?

În general, este periculos a încerca să stabilești niște reguli absolute după care să se călăuzească un creștin. Dumnezeu a spus: „...*vei fi prefăcut într-un alt om... fă ce vei găsi de făcut*“ (1 Sam. 10.6-7) sau așa cum a spus Sf. Augustin: „Iubește pe Dumnezeu și fă ce-ți place!“

Isus a spus primei generații de ucenici: „*Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști... fugiți*“ (Lc. 21.20-21). Mulți dintre noi ar fi spus: „atunci să vă înrolați“. Dar ucenicilor le fusese încredințată o comoară de cunoaștere, care nu trebuia să se piardă. Era mult mai important pentru micul grup să păstreze această comoară, decât să lupte pentru apărarea patriei care se îndrepta spre distrugere, prin voia lui Dumnezeu.

Când statul iudeu a fost amenințat de babilonieni, Ieremia a spus lucruri care astăzi ar fi luate drept înaltă trădare. El a recomandat predarea în mâinile dușmanului fără a opune nici o rezistență. Pentru că evreii erau poporul ales, simpla lor supraviețuire era mai importantă decât noblețea unei lupte eroice.

modele de viață pentru poporul lor. Primul cuvânt pe care l-a spus Domnul profetului Osea, a fost: „*Du-te și ia-ți o nevastă curvă și copii din curvie*“ (Osea 1.2). Osea a plâns. De ce trebuie să facă un profet așa ceva? Cred că cea mai bună explicație este dată în Talmud (Pesahim 87 a-b).

„Cel Preaînalt, lăudat fie Numele Lui, i-a spus lui Osea: «Copiii tăi au păcătuit». Osea ar fi putut spune: «Sunt copiii Tăi, copii ai aleșilor Tăi, copii ai lui Avraam, Isaac și Iacov; arată-le mila Ta». Însă, nu numai că n-a spus aceasta, ci el a adăugat: «Stăpâne al universului, întreaga lume Îți aparține. Înlocuiește-i cu alții». Cel Preaînalt, lăudat fie Numele Lui, a gândit: «Ce să fac cu acest bătrân? Ar trebui să-i spun să-și ia de nevastă o femeie curvă, să aibă niște copii din curvie și apoi să-i spun s-o alunge. Dacă el e în stare s-o alunge, voi alunga și Eu pe Israel». Și este scris: „*Domnul a spus lui Osea: «Du-te și ia-ți o nevastă curvă și copii din curvie...»*». Așa s-a dus el și a luat-o pe Gomer. Când i s-au născut doi fii și o fiică, Cel Preaînalt, lăudat fie Numele Lui, i-a spus lui Osea: «Trebuie să te desparti de femeia ta». Osea a răspuns: «Stăpâne al universului, am copii de la ea. Nu pot s-o alung sau să mă despart de ea». Cel Preaînalt i-a spus: «Nevastă-ta e o curvă, iar copiii sunt din curvie. Nici măcar nu poți să știi dacă sunt în adevăr ai tăi. Și totuși refuzi să te desparti de ea. Cum să procedez Eu atunci cu Israel? Ei sunt copiii celor pe care Eu i-am încercat, copii ai lui Avraam, Isaac și Iacov, și una din averile pe care le-am obținut în lumea Mea: Legea, Cerul și Pământul, Templul și Israel. Iar tu Îmi spui să-l înlocuiesc cu alt popor». Când și-a dat seama că a greșit, Osea s-a ridicat să ceară îndurare pentru el. Cel Preaînalt, lăudat fie El, i-a spus: «Înainte de a cere îndurare pentru tine, cere îndurare pentru Israel»“.

zi că nu știau ce făceau, că revoluția săvârșită nu se aseamăna cu cea plănuită de ei. Este ceea ce Hegel numea «ironia istoriei», o ironie pe care doar câteva personalități istorice au evitat-o“

Acest lucru se aplică nu numai revoluțiilor sociale. Nu doar oameni ca Lenin sau Hitler au murit dezamăgiți. Cu siguranță, Biserica nu este ceea ce au intenționat părinții Bisericii să fie.

Cât de deosebiți suntem de prima Biserică, atât de plină de dragoste, din Ierusalim!

Luther a încercat o reformă în sânul Bisericii Catolice și a murit foarte nefericit din pricina haosului rezultat de pe urma eforturilor sale. Și Wesley a fost dezamăgit. Fondatorii misiunilor moderne au experiențe similare.

Nu vă mândriți! Noi nu suntem făcuți pentru succese, cel puțin nu pentru cele de durată.

Suntem cu toții creați ca niște instrumente în mâna Stăpânului suprem. Scopurile Lui sunt împlinite în viața noastră. „*Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea*“ (Fil. 2.13).

Fii smerit și amintește-ți că nici umilința ta nu vine de la tine. Atunci vei fi, cu adevărat, un vas ales.

– 82 –

Porunca ciudată

Probabil că uneori vă puneți anumite întrebări cu privire la o poruncă sau alta, dată de Dumnezeu profeților Săi pe care oamenii sunt sfătuiți să-i ia drept

ce părere avea el despre sine însuși? „*Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu, care nu sunt decât praf și cenușă*“ (Gen. 18.27). David a fost un rege, un poet după inima Domnului. Părerea lui despre sine? „*Dar eu sunt vierme, nu om*“ (Ps. 22.6).

Nu ajungem nicăieri fără o cunoaștere umilă a nevredniciei noastre. Un politician l-a întrebat odată pe un episcop:

– Ce să fac să obțin înțelepciunea necesară pentru a conduce corect această țară?

Ploua. Episcopul i-a spus:

– Du-te afară și stai o jumătate de oră în ploaie cu capul descoperit. Politicianul a făcut acest lucru. Când s-a întors, episcopul l-a întrebat:

– Ți-a dat Domnul vreun sfat înțelept?

– Singurul lucru la care m-am putut gândi este că sunt un prost, a răspuns politicianul furios.

Episcopul a încuviințat:

– O descoperire grozavă pentru prima încercare.

Începe prin a recunoaște ca Pavel care a spus că este o stârpitură (1 Cor. 15.8). Numai atunci vei fi capabil să iei asupra ta povara renumelui.

Thomas Morus, martirizat sub Henric al VIII-lea al Angliei, a spus:

– Trebuie să fim fermi în fața riscului de a deveni eroi. Eroismul nu-i ceva care se caută, ci este un lucru care se acceptă, căci pune în pericol prețioasa virtute a umilinței.

Rămâi umil, știind că, orice țel și oricâtă dibăcie ai avea, nu-ți vei atinge scopurile lumești.

Engels avea dreptate când i-a scris revoluționarei ruse Vera Zasulici la 23 aprilie 1885: „Cei ce se laudă că au făcut o revoluție, întotdeauna își dau seama a doua

bah“, o carte evreiască de înțelepciune, explică: „Porumbelul este credincios. Israelul a fost credincios Celui Preaînalt, fie lăudat, la Sinai. Căci ei nu au spus că zece porunci sau douăzeci sau treizeci erau de ajuns pentru ei, ci au spus: „*Vom face și i vom asculta tot ce a zis Domnul*“ (Ex. 24.7). Porumbelul este deosebit între celelalte păsări. Israelul este și el deosebit prin fapte. Porumbelul este modest. Și Israelul este modest. Porumbelul nu-și părăsește cuibul chiar dacă cineva i-a luat puii. La fel și Israelul: el continuă să meargă la locul Templului chiar dacă Templul a fost distrus. Porumbelul călătorește și se întoarce la cuibul lui. La fel și copiii lui Israel „*vor alerga tremurând din Egipt ca o pasăre, și din țara Asiriei ca o porumbiță*“ (Os. 11.11). Alții sunt atrași de porumbel; la fel și cei convertiți sunt atrași spre Israel. Porumbița, spre deosebire de alte păsări, își oferă gâtul pe butuc fără să se zbată; copiii lui Israel își dau viața pentru Cel Preaînalt, lăudat fie El. Porumbelul nu-și părăsește semenii; la fel și Israelul nu-L părăsește pe Cel Preasfânt, fie lăudat. Porumbelul ispășește păcatele. La fel și Israelul ispășește pentru popoarele lumii.“

Căutați să vă asemănați porumbelului, precum Israelul lui Dumnezeu!

– 81 –

Smerenia

Una din caracteristicile principale ale unui suflet mare este smerenia. Avraam este considerat părintele credinței în religiile ebraică, creștină și musulmană. Dar

frumoasă vilă a anului“. Acest om ar fi avut o ocazie mai bună de a-și pregăti predicile într-un apartament modest.

Am ascultat predici rostite în catedralele unor țări bogate, dar și predici ținute în închisoare de pastori legați în lanțuri. Cele din urmă au avut o influență mai puternică și mai durabilă asupra sufletului meu.

Rabinul Yehiel Maier, neavând nici un ban să dea unui cerșetor, i-a dat unul din inelele soției sale. Când a aflat, soția s-a supărat.

– Era un inel foarte scump, cu un diamant veritabil, a spus ea.

Auzind aceasta, rabinul a străbătut orașul în căutarea cerșetorului. A venit acasă triumfător și și-a asigurat soția:

– L-am găsit și l-am avertizat să vândă inelul la un preț bun.

Să fim oameni care se dăruiesc Domnului, cu tot ce au. Iubiți sărăcia! Deveniți săraci!

– 80 –

Porumbelul Israel

Duhul Sfânt și Israelul sunt amândoi asemănați cu un porumbel, ca și cum ai spune că ambii aparțin aceleiași specii. Duhul Sfânt este Dumnezeu. Și noi suntem părtași firii dumnezeiești (2 Pet. 1.4).

Mirele spune Miresei, care este simbolul națiunii Sale: „*Ai ochi de porumbiță*“ (Cânt. 1.15). De ce este numit Israelul porumbiță? „Cântarea Cântărilor Rab-

obișnuită și una la modă. Isus Și-a dat viața, Și-a vărsat sângele pentru mine. Nu trebuie oare să-I ofer tot ce am? Isus interzice ucenicilor Săi să aibă două haine (Mt. 10.10). Ce ar spune El despre cei care au mai multe case și mașini?

Profetul Osea a trebuit să cumpere cu bani dragostea soției lui. Isus este în aceeași situație. El trebuie să-Și cumpere Mireasa. Pavel scrie: „*Voi ați fost cumpărați cu un preț*“. Prețul plătit pentru noi este „*sângele scump al lui Cristos*“ (1 Pet. 1.19).

Ne-am vinde noi Lui pentru mai puțin? I-am da noi viața noastră doar pentru că El este drept, chiar dacă nu ne-ar dăruia iertarea păcatelor, Raiul și nici o binecuvântare pământească? Suntem profitori sau găsim în El un iubit, căruia să ne dedicăm în întregime?

Isus a spus: „*Ferice de voi, cari sunteți săraci*“ (Lc. 6.20). Aici este folosit cel mai potrivit cuvânt grecesc pentru sărăcie, *ptohois*; este un cuvânt care ne sugerează cea mai neagră mizerie.

Domnul i-a întrebat odată pe apostolii Săi: „*Nu vă mai aduceți aminte de cele cinci pâini pentru cei cinci mii de oameni?*“ (Mt. 16.9). Pâinea ce prisosește nu este a mea ci a săracilor.

George Müller, care a devenit renumit prin orfelinatele pe care le-a înființat și le-a întreținut prin puterea credinței și a rugăciunii, nota următoarele în jurnalul său: „Am găsit cele mai ieftine și mai simple camere la Bristol, dar totuși prea bune pentru slujitorii lui Isus. Domnul nostru nu avea unde să-Și pună capul“.

Averea este deosebit de periculoasă pentru slujitorii Bisericii.

Un jurnal de arhitectură a publicat o fotografie cu vila unui renumit evanghelist cu mențiunea „cea mai

este omul în momentul de față contează. Ceea ce a fost el poate fi șters de harul lui Dumnezeu. Nu încercați niciodată să vă mai aduceți aminte de greșelile altora față de voi.

George Müller a fost un filantrop englez, fondatorul mai multor orfeline și a devenit celebru ca om al rugăciunii. Dar, în tinerețe, el fusese aruncat în închisoare pentru hoție. La fel s-a petrecut și cu Skrefsrud, devenit mai târziu un renumit misionar norvegian în India.

Sf. Vicențiu-Paul a fost ordonat la vârsta de 19 ani deși Conciliul din Trent fixase ca limită minimă vârsta de 30 de ani. El a păstrat toată viața tăcerea asupra ordinării sale nelegitime, precum și asupra faptului că în tinerețe căutase parohiile cu enoriașii cei mai bogați.

Ce mai contează un trecut urât dacă Dumnezeu l-a înlocuit cu un prezent frumos?

– 79 –

Biblia ne învață să iubim sărăcia

Când Dumnezeu îi face lui Avraam o declarație de dragoste, răspunsul lui Avraam este: „*Doamne, Dumnezeuule, ce-mi vei da?*“ (Gen. 15.2). Să nu se întâmple la fel și cu noi. Fie ca noi să nu fim profitori ai Domnului. Fie ca relația noastră cu Dumnezeu să nu fie numai cerere, ci și dăruire.

De dragul lui Isus, când ești convertit, trebuie să devii mai sărac decât ai fost înainte. Apoi, când cumperi o haină, Îi poți oferi Lui diferența de preț dintre una

1 Sam. 1.28, tradus literal, ar suna astfel: „Samuel va fi Saul al Domnului“], ceea ce înseamnă că Samuel va fi atât de unit cu Saul, încât va plânge când Saul va păcătui (1 Sam. 15.35). Dacă Saul păcătuia, Samuel devenea de două ori mai bun, pentru a compensa greșelile lui Saul.

Când Samuel a murit și s-a dus în lumea dreptilor, a putut să-l asigure pe Saul, care avea să moară a doua zi: „*Măine, tu și fiii tăi veți fi împreună cu mine*“ (1 Sam. 28.19). Unde, dacă nu aici, s-ar fi putut duce Saul după moarte? El avea să fie cu Samuel, căci era una cu el. În fața lui Dumnezeu Samuel era Saul. Unitatea dintre soț și soție nu este una perfectă. Samuel și Saul au avut, desigur, anumite conflicte, dar în adânc erau o unitate care nu putea fi desfăcută.

Așa este și unirea noastră cu Dumnezeu.

El este Dumnezeu-Aвраam, Dumnezeu-Isaac, Dumnezeu-Nina, Dumnezeu-Richard, și lista poate continua cu numele tău. Acestea sunt Numele Lui.

- 78 -

O biografie săracă

Nici un biograf modern scrupulos nu s-ar aventura să scrie o biografie a lui Isus pe baza puținelor date pe care le oferă Biblia cu privire la El. Chiar despre viața pământească a lui Isus nu știm aproape nimic. Treizeci de ani au fost trecuți sub tăcere. Aceasta înseamnă că Domnul nu ține cazieră ori dosare nimănui. Iov spune: „*Ce este omul... ca să-l cercetezi în toate diminețile și să-l încerci în toate clipele?*“ (Iov 7.17-18). Ceea ce

Când soția mea se afla în închisorile comuniste, ea a convertit pe una din gardiene, hai s-o numim Nina, la credința în Cristos. Sabina a învățat-o Crezul și rugăciunea „Tatăl nostru“. Într-o zi, această proaspătă creștină, i-a spus soției mele:

– Nu pot repeta rugăciunea Domnului ca un papagal. Trebuie s-o înțeleg. Spun: «sfintească-se Numele Tău», fără să știu ce nume. Spune-mi-l, te rog!

Soția mea a răspuns:

– Dumnezeu are toate numele. În Biblie, El este numit Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov. El este și Dumnezeuul Ninei. Acum sfintește-L!

El este și Dumnezeuul fiecăruia dintre dumneavoastră.

Însă revelația biblică merge și mai departe. În ebraică, dar și în greacă, textul Bibliei nu vorbește despre Dumnezeuul lui Avraam, al lui Isaac și așa mai departe, ci doar de Dumnezeu-Avraam, Dumnezeu-Isaac și Dumnezeu-Iacov. El Se identifică cu prietenii și credincioșii Lui. Nu este suficient să crezi că Dumnezeu este Unul. Evreii cântă în sinagogă: „Huh echad veein șeni“ (El este Unul și nu există al doilea). Aceste cuvinte se întâlnesc și în Vede. Fiecare credincios care vine la Cel ce este Unul nu trebuie să se oprească la a fi al doilea, care ascultă și-L adoră pe Primul, ci el devine una cu Acela care este Unul. Dumnezeu este Dumnezeu-Avraam, și Avraam este Avraam-Dumnezeu. Isus spune: „*Sunteți dumnezei*“ (Ioan 10.34).

În ebraică, noțiunea de identitate se exprimă diferit față de limbile occidentale. Soțul și soția vor fi un „singur trup“ (Gen. 2.24). În ebraică, se spune despre Samuel că el va fi, în ochii Domnului, Saul însuși, [pasajul „*toată viața lui* (a lui Samule) *să fie dat Domnului*“ din

Ocaziile unor astfel de alegeri sunt rare. Nici un creștin n-ar apăra o Germanie nazistă sau o Rusie comunistă. Altfel, porunca lui Dumnezeu rămâne valabilă: „*Oricine să fie supus stăpânilor celor mai înalte*“ (Rom. 13.1).

Dacă guvernul a hotărât că un război este în interesul națiunii, te supui. Nu este greșit să ucizi într-un război drept. „*După ce s-a întors Avram de la înfrângerea lui Chedorlaomer, ...Melhisedec, împăratul Salemului, l-a binecuvântat*“ (Gen. 14.17-19). Exact acest moment a fost ales de Melhisedec pentru a-l binecuvânta pe Avram! Cei care au luptat contra tiraniilor sunt de asemenea binecuvântați.

Creștinul poate face mult. Avram, cu un mic grup de oameni pe care i-am putea numi azi «luptători pentru pace», a biruit puterile lumii.

Este esențial pentru copiii lui Dumnezeu să participe la lupta contra răului, chiar dacă aceasta ia forma războiului. Rolul lor este de a «sfinți războiul» (Ioel 3.19). Ei trebuie să aducă în război noțiunile de dreptate și iubire. Dar, înainte de toate, rolul creștinilor este să prevină războiul, aducându-i pe stăpânitorii popoarelor la credința vie în Cristos și învâțându-i, pe cei care cred, că cea mai bună garanție a păcii este tăria.

- 77 -

Numele lui Dumnezeu

Isus Îi spune lui Dumnezeu: „*Am proslăvit Numele Tău*“. Dar ce nume proslăvise El? Iehova, Elohim, El Shadai, Domnul oștirilor? Pot exista diverse explicații. Aș sugera una.

Nici unul dintre marii oameni ai lui Dumnezeu, bărbați sau femei, nu este scutit de păcat; ei au nevoie de așa ceva. Era în planul lui Dumnezeu ca ei s-o știe, așa încât inimile lor să fie înmuiate de mulțimea păcatelor. Învățați de propria lor experiență de viață, ei au încetat să mai condamne pe alții, ba chiar au început să mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru cei ce încalcă voia Lui.

Poate și voi ați primit o asemenea îndrumare de la Domnul, cu scopul de a vă învăța smerenia.

- 83 -

Pseudonimele lui Isus

Isus a dorit adeseori să treacă neobservat. El mergea prin Galileea împreună cu ucenicii și „*nu voia să știe nimeni că trece*“ (Mc. 9.30). Poate unii Îl au și acum pe Isus alături, fără să știe că este El.

Și îngerilor le place să meargă printre oameni, fără a fi recunoscuți. Este scris: „*Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea, au găzduit fără să știe, pe îngeri*“ (Evr. 13.2).

Isus este Domnul îngerilor. Poate că El i-a învățat și pe ei să treacă nevăzuți.

Asemenea celor ce doresc să-și păstreze anonimatul, să rămână ascunși, Isus folosește pseudonime. Chiar „Isus“ este un pseudonim. Isaia a proorocit că Fecioara va naște un fiu „*și-L vor numi Emanuel*“ (Is. 7.14). Cum poate cineva care nu poartă acest nume să fie persoana care împlinește profetia? Dacă v-a promis o vizi-

tă domnul Popescu, hotărât că nu-l veți aștepta pe domnul Ionescu.

Dar înainte de nașterea acestui copil din Fecioară, un înger îi spune lui Iosif: „*Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus... «Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin proorocul, care zice: ...și-I vor pune numele Emanuel»*“ (Mt. 1.21-23).

Ciudat. Nici „Isus“ nu este ultimul nume pe care-l va purta El. Isus Se arată lui Ioan, apostolul Său, și îi spune că pe cel ce va ieși biruitor în lupta credinței El îl va face „*un stâlp în Templul lui Dumnezeu*“. Apoi a adăugat: „*Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu... și Numele Meu cel nou*“ (Ap. 3.12).

În veșnicie, Domnul Isus va avea alt nume. Isus (Yeshua în ebraică) înseamnă „Mântuire“. În veșnicie nu are cine să fie mântuit. În afara numelui scris pe fruntea celor ce biruie, „*El purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur*“ (Ap. 19.12). Noi spunem Isus, dar acesta este doar numele sub care El ni S-a făcut cunoscut; nu este singurul Său nume.

Chiar pe durata vieții Sale pământești, Isus nu poartă totdeauna acest nume. „*Când a venit ziua a opta, în care trebuia tăiat împrejur Pruncul, I-au pus numele Isus*“ (Lc. 2.21). Până atunci El nu avusese nume pământesc. El era doar Fiul lui Dumnezeu întrupat, Pruncul divin. Ar fi putut să fie chemat cu orice nume.

Scriptura afirmă: „*Să păziți legile și poruncile Mele: omul care le va împlini, va trăi prin ele*“ (Lev. 18.5). Nu este scris: *un israelit* sau *un om cu credință în Cristos* ci *omul*, orice om.

Scriptura mai spune: „*Aceasta este legea omului*“ (2 Sam. 7.19 în ebraică). Aceasta nu este legea celui ce

crede în numele cel drept, ci în legea omului, corectă pentru toți oamenii.

Deși nimeni nu poate fi mântuit fără cunoașterea lui Isus, pot fi oameni care Îl iubesc, deși Îl cunosc ca pe cineva care S-ar mișca printre ei *incognito*, sub un alt nume. Există, în toate religiile, oameni care în realitate Îi aparțin Lui.

- 84 -

Probleme referitoare la moarte

Scriu aceste rânduri nu ca o învățătură, ci pentru a-i familiariza pe credincioșii din Vest cu îndoielile și furtunile spirituale prin care trec mulți creștini din Est, când se află în singurătate, cu moartea domnind în jurul lor.

Privită din perspectiva biblică, moartea nu este ceva care să te îngrijoreze. Ar putea crisalidele să practice vreun ritual funerar când vreuna dintre ele dispare și ele știi că aceasta a devenit un fluture? Așa și credinciosul: prin moarte, trece la un stadiu superior de viață. Noi, cei vii, rămânem în continuare în comuniune cu ei.

Luther a abolit rugăciunile publice pentru morți, căci astfel de rugăciuni ajunseseră să fie practicate în scopuri comerciale. Preoții lacomi vindeau indulgențe presupuse a fi o ușurare a chinurilor suportate de cei morți.

Oricum, rugăciunea în care sunt menționați morții are o deplină fundamentare biblică. Neemia s-a rugat: „*Și acum, Dumnezeul nostru... nu privi ca puțin lucru toate suferințele prin care am trecut noi, împărații noștri, ...proorocii noștri*“ (Nem. 9.32).

Când Neemia a spus aceste cuvinte, poporul Israel nu mai avea împărați. Erau morți cu toții, trăind în altă sferă, dar participând la ceea ce se petrecea cu contemporanii lui Neemia. Suferințele evreilor în viață erau împărtășite de foștii lor împărați, care au trecut dincolo de moarte. Versetul nu este întotdeauna interpretat în acest fel, dar poate fi înțeles și așa.

Cei vii împărtășesc, de asemenea, ceea ce pare a se referi la cei morți. Boaz a spus: „*Rut, moabita, ...pe care am cumpărat-o de nevastă, ca să ridic numele mortului în moștenirea lui, și pentru ca numele mortului să nu fie șters dintre frații lui*“ (Rut 4.10).

Este important să perpetuăm în cinste numele predecesorilor noștri pământești și al celor ce ne-au crescut în credință.

Când mă aflu la închisoare, am trăit impresia vie că trei persoane care au influențat în mod decisiv convertirea mea și care erau morți demult, Isaac Feinstein, Christian Wolfkes și Giuseppe Cavane, se aflau lângă mine, rugându-mă fierbinte să le păstrez bunul renume prin a rămâne credincios în încercări.

Să ne asumăm răspunderea de a ridica „*numele mortului în moștenirea lui, pentru ca numele mortului să nu fie șters dintre frații lui*“. Pentru că Boaz a avut această grijă, numele primului soț al lui Rut care decedase este menționat în Biblie.

Ca regulă, sfinții care mor sunt adăugați la poporul lor, sunt uniți cu el (Gen. 49.33). Ei aparțin aceleiași Biserici ca și noi și lucrăm împreună cu ei pentru mântuirea celor pierduți sub cârmuirea Capului nostru comun, Isus Cristos. Sfinții care „au adormit“ se află în fața scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-L slujesc

zi și noapte în Templul Lui (Ap. 7.15). Dar poate că există și o altă alternativă.

Noi aparținem Trupului lui Cristos, Cel ce S-a dat pe Sine Însuși pentru păcătoși. Poate că ne putem dăruia și noi pentru păcătoși. Pavel a scris: *„Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Cristos, pentru frații mei, rudele mele trupești“* (Rom. 9.3). Și Moise a cerut să fie șters din Cartea vieții dacă Dumnezeu nu iartă poporul evreu (Ex. 32.32). În principiu, aceasta ar trebui să fie posibil.

În a 95-a Teză a sa, prin care și-a început reforma, Luther, care credea în purgatoriu, a fost de acord cu credința populară potrivit căreia papii Severinus și Pascal au fost gata să îndure chinurile aceluia loc, în beneficiul celui credincios.

Aceasta este și concepția lui Boddisatwa din religia indiană. Boddisatwa este un om care refuză să intre în fericirea veșnică, la care are dreptul, preferând să sufere și să se roage pentru cei care, prinși în plasa păcatului, ating cu greu acest țel.

Problema relației noastre cu cei ce sunt pe tărâmul celălalt ne-a preocupat mult în închisoare. În jurul nostru, au murit mulți credincioși, poate chiar cei mai buni. Și noi puteam fi uciși în orice clipă. Această amenințare ne-a determinat să gândim într-un fel aparte, care, probabil, nu va fi împărtășit de creștinii care duc o viață obișnuită.

Nepoțica mea mi-a spus:

– Mă bucur când se roagă mai multe persoane pentru mine. N-aș vrea să fiu lipsită de această bucurie în Cer.

Rugăciunile pentru cei morți s-ar putea să nu le fie de nici un folos; dar trebuie oare să facem numai ceea ce este folositor?

O limbă ciudată

Din lectura Bibliei, reiese clar că Dumnezeu este autorul tuturor nenorocirilor noastre.

„Dumnezeu i-a vândut pe evrei în mâinile lui Siseră, căpetenia oștirii Hațorului, în mâinile filistenilor și în mâinile împăratului Moabului“ (1 Sam 12.9). De ce să-l dea Dumnezeu pe poporul Lui în mâinile dușmanilor? Dumnezeu spune, prin profetul Ieremia: *„Voi face astfel să înceteze în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului, strigătele de bucurie și strigătele de veselie, cântecele mirelui și cântecele miresei“* (Ier. 7.34).

Am învățat că Dumnezeu S-a revelat în persoana Domnului Isus Cristos, Care a transformat apa în vin pentru a face bucurie omului. Însă, în textul de mai sus, Îl vedem pe Dumnezeu intervenind pentru a curma bucuria.

Pentru a înțelege acele pasaje ale Scripturii care par să arunce vina asupra lui Dumnezeu, trebuie să ne amintim o particularitate a limbii ebraice. Când Iosif, fiul lui Iacov, era întemnițat cu paharnicul și cu pitarul faraonului egiptean, i-a proorocit unuia că va recâștiga favoarea stăpânului său, iar celuilalt i-a prezis că va fi spânzurat. În originalul ebraic, se spune că Iosif l-a pus iarăși pe paharnic în slujba împăratului, iar pe mai-marele pitarilor l-a spânzurat (Gen. 41.13). De fapt, Iosif a rămas întemnițat și n-a avut nici un rol în reabilitarea unuia sau în spânzurarea celuilalt. Dar acesta este caracterul limbii ebraice, de a numi pe cel care prezice sau avertizează, „autor“ al acțiunii respective.

Isus a vorbit cu ucenicii Lui în aramaică, un dialect ebraic. Când le-a spus: *„Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute“*

(Ioan 20.23), cuvintele acestea nu au avut pentru ei același înțeles pe care îl au pentru noi.

Cuvintele Domnului nu le-au conferit ucenicilor o putere efectivă de a absolvi sau nu păcatele oamenilor. Această putere rămâne exclusiv în mâinile lui Dumnezeu. Apostolii au fost chemați să propovăduiască Evanghelia. Cei ce au acceptat mesajul lor vor primi iertarea divină, ceilalți nu. Ucenicii erau, deci, ca și în cazul lui Iosif, „autorii“ iertării sau neiertării păcatului.

Dar acum apare o altă problemă. Limba ebraică a fost dată de Dumnezeu pentru a fi un instrument al revelației Sale. Atunci de ce există acest idiom, care dă impresia că răspunderea pentru existența răului Îi revine lui Dumnezeu, așa după cum El este făcător al binelui? Aici este un înțeles foarte adânc.

De obicei, îi urâm pe cei care ne înșală și ne răzbu-năm pe ei. Dumnezeu vrea să-l acopere pe făcătorul de rău în fața ochilor noștri. El dorește să nu avem resentimente față de acești oameni, așa încât Și-a făurit un limbaj ales pentru a lăsa impresia că tirania unui Sibera în vechime, a unui Stalin sau Hitler în vremurile moderne sunt hotărârea Lui. Și atunci putem să-i iubim chiar și pe tirani împreună cu uneltele lor. Problema se mută atunci între noi și Dumnezeu, iar pe El nu putem decât să-L iubim.

– 86 –

Nu te examina pe tine însuși

„Pe voi înșivă, încercați-vă, dacă sunteți în credință“ (2 Cor. 13.5), spune apostolul Pavel. Îndemnul lui nu se referă la o concentrare permanentă asupra

propriei noastre stări sufletești. Omul este doar ceea ce el reprezintă, ca orice alt element din natură. Dacă sunteți ceea ce Dumnezeu v-a creat a fi, o ființă după chipul Său, nimeni nu vă va cere niciodată socoteală pentru lucrul acesta. „*Nu le-a cerut socoteală*“ nici celor ce au lucrat la restaurarea Templului din Ierusalim, „*căci ei au lucrat cinstit*“ (2 Împ. 22.7).

Omul a început să-și judece propria stare și să descopere că este gol, doar după ce a ascultat de glasul șarpelui, în grădina raiului, în loc să asculte de Dumnezeu.

Numărul cazurilor de cancer la sâni este mai ridicat în rândul femeilor care se supun unui control regulat decât al celorlalte care nu sunt preocupate de această problemă. Aceluiași risc se expun și cei care abuzează de autoexaminare și de disecarea propriului suflet.

O autoexaminare profundă nici măcar nu e posibilă, căci nimeni nu poate fi propriul său judecător. Este o regulă elementară de justiție. Conform teoriei imperfecțiunii inițiate de Gödel, nici un sistem nu-și poate explica propria consistență, fără a recurge la concepte, pe care sistemul însuși nu le poate genera. Criteriile după care te cercetezi pe tine însuși, trebuie să provină dinafara ta, nu din propria-ți minte. Totuși, tu ești cel ce decide după ce principii te vei călăuzi și la ce standarde morale vei recurge. Așa fiind, orice tentativă de a te judeca pe tine este, practic, inutilă. Oameni de diferite păreri se judecă pe ei înșiși după diverse criterii.

Hitler era sigur că face bine exterminându-i pe evrei. Judecătorii lui Isus erau siguri că făceau bine condamnându-L. Un păcătos greșește chiar și atunci când încearcă să-și determine păcatul și să evalueze dacă pocăința sa a fost sau nu veritabilă.

Cercetați-vă pe voi înșivă numai pentru a ști dacă aveți credință, așa cum ne îndeamnă Scriptura, și nu cu

alte scopuri. Dacă tu crezi că există o inteligență superioară ție, care s-a gândit la toate, care îți conduce și îți controlează viața, atunci vei dobândi odihna minții tale.

Cuvântul ebraic *avon* înseamnă atât *păcat*, cât și *pedeapsă*. Însuși faptul că ești un păcătos constituie o pedeapsă suficientă, făcându-te să pierzi inexprimabila bucurie a inocenței. Nu mai adăugați inutile autoflagelare la pedeapsa voastră. Există un secret în păcătoșenia noastră.

După ce și-a ucis fratele, Cain a spus: „Gadol avoni minso“ care, tradus literal, înseamnă: „*Păcatul meu este mare prin faptul că trebuie să-l port*“ (Gen. 4.13). „*De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada*“ (Is. 1.18). Păcatul se albește prin măreția celui ce-l poartă. Pentru că păcatul este în sine o pedeapsă atât de mare, Isus l-a luat asupra Sa. A fost bucuria Lui să facă lucrul acesta. Faptul de a fi purtătorul păcatului este cea mai frumoasă cunună a Sa. Încredințându-I Lui păcatele tale, adaugi o nestemată la coroana Lui.

Examinează-te pe tine însuți dacă ești în credință și dacă crezi că păcatele tale sunt albe ca zăpada, pentru că acum ele aparțin lui Isus.

Numai făcând așa ești eliberat și poți merge în pace.

– 87 –

Balaurul roșu

„*Iată un mare balaur roșu*“ (Ap. 12.3). De ce este roșu acest balaur care vrea să-L devoreze pe Cristos, Pruncul?

Păcatul este asociat cu culoarea roșie. S-ar putea spune că a vorbi despre culoarea unui păcat e ca și cum ai vorbi despre melodia unui fruct, dar Dumnezeu spune: „*Veniți totuși să ne judecăm. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada*“ (Is. 1.18). Astfel, păcatul e roșu, iar neprihănirea este albă.

Nu este întâmplător că nazismul și comunismul, cele două mari curente anticreștine ale epocii noastre, și-au ales stindarde roșii. Nu numai că au împlinit o profeție, dar și alegerea a derivat dintr-un izvor adânc al experienței omenirii.

Psihologul francez Alfred Binet a relatat o experiență al cărei subiect a fost o femeie isterică, paralizată pe partea stângă. Când i s-a pus un dinamometru în mâna dreaptă, ea a putut să-l strângă pentru a înregistra doar 12 kg. Dacă i se arăta un disc roșu, forța strângerii ei era imediat dublată [*Researches about the alterations of conscience with hysterical persons* (Cercetări asupra alterărilor de conștiință la persoanele isterice), *Philosophical Magazine*, vol. 17/1889, France].

Goethe, care a dezvoltat o teorie a luminii, a atribuit și el un caracter dinamic culorii roșii, pe care o califica drept o culoare activă.

Fiecare culoare este o suferință a luminii, căci culorile sunt produse de difracția luminii printr-o prismă. Roșul este suferința cea mare.

Animalele devin furioase dacă li se arată o bucată de țesătură roșie. Toreadorii folosesc acest element în luptele cu taurii. Orice popor primitiv are o predilecție pentru roșu, la fel și copiii.

Albul nu este de fapt o culoare, ci plinătatea luminii care nu a trecut printr-o prismă. Cei neprihăniți vor sta în fața lui Cristos, Mielul lui Dumnezeu, îmbrăcați în alb (Ap. 7.9). În contrast cu culoarea balaurului, albul

este culoarea liniștii, a contemplării, partea cea bună aleasă de Maria din Betania (Lc. 10.42).

Slujitorii balaurului roșu găsesc plăcere la vederea sângelui. Persecutorii au umplut râuri cu sângele martirilor. Cei neprihăniți, în schimb, sunt dătători de viață.

Într-o lume dominată sau terorizată de balaurul roșu, într-o lume lipsită de dragoste și plină de relații înghețate, cel neprihănit aduce căldura dragostei.

Nici un savant nu poate să explice cum un curent de apă caldă, Gulf Stream, curge prin apa oceanului care, să zicem așa, formează pereții lui, cum acest curent cald mișcător există în apa rece stătătoare.

Așa și cel drept, îmbrăcat în alb, călătorește către Cer printr-o lume locuită de monștrii roșii pătimiși, o lume înghețată și rece care este în contrast cu iubirea scânteietoare a celui neprihănit.

– 88 –

Expresii ciudate din Biblia ebraică

Ebraica biblică este o limbă foarte săracă, dispunând doar de 6 500 de cuvinte. Din acest motiv, ea conține foarte multe omonime și expresii ciudate, care poartă mesaje spirituale. Reproducem câteva exemple:

Elisei îi spune lui Ilie, învățătorul său: „*Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău!*“ (2 Împ. 2.9). „Revarsă peste mine dublul duhului tău“. Desigur că duhul nu se poate măsura sau cântări, așa că aceste cuvinte par lipsite de sens, dar la evrei, fiul cel mare primea, de obicei, o parte dublă de moștenire. Deci, cuvintele lui Elisei vor să spună: „Fă din mine principalul tău moștenitor spiritual“.

Niște adversari ai evreilor i-au adresat o scrisoare regelui persan Artaxerxes, în care spuneau, printre altele: „*fiindcă noi mâncăm sarea Curții domnești*“ (Ezra 4.14). „Sarea Curții domnești“ este o expresie pentru simbria de la rege. Cuvântul „salariu“ derivă de la „sare“.

Citim despre Saul că „*era în vârstă de un an, când a ajuns împărat*“ (1 Sam. 13.1, în ebraică). Acesta este un fel de a spune că el conducea ca un copil.

Ebraica nu are un cuvânt special pentru „eră“. Cuvântul „Yom“ este folosit atât pentru „eră“, cât și pentru „zi“. Așa încât, din textul biblic, nu se poate stabili dacă Dumnezeu a creat lumea în șase zile sau în șase ere.

Kavod înseamnă atât *slavă*, cât și *sarcină, greutate*. Aceste omonime exprimă prețiosul adevăr spiritual că e un titlu de glorie să porți o povară, să duci o sarcină din dragoste pentru Dumnezeu.

Lekoneh înseamnă *a beneficia de o relație de dragoste sau a concepe*. Eva spune: *Qanithi!* „*Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!*“ (Gen. 4.1). Mai târziu, cuvântul a fost folosit cu sensul de „cumpărare“. Evreii nu au abordat comerțul ca pe o tranzacție rece, egoistă, ci mai curând ca pe o relație în care, guvernate de dragoste, două părți schimbă între ele articolele necesare. Ar trebui ca negustorii creștini să profite de această învățătură.

Leșaal înseamnă atât *a cere*, cât și *a împrumuta*. Astfel, a împrumuta (*leșaal*) oricui cere (*șaal*) este o învățătură binevenită în structura limbii ebraice. Numele primului rege al Israelului, Saul (*Șeul* în ebraică) înseamnă *împrumutat*. Așadar, „*toată viața lui* (a lui Samuel) *să fie dat Domnului*“ (1 Sam. 1.28), ar suna astfel, într-o traducere literală: „*Samuel va fi Saul al Domnului*“. Un om poate ocupa locul altuia în fața Domnului.

Hattath înseamnă și *păcat* și *jertfă*. Domnul i-a spus lui Cain: „*Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, hattath pândește la ușă*“ (Gen. 4.7). E bine ca orice om care a comis un *hattath*, un păcat, să-și dea seama că, prin aceasta, L-a determinat pe Dumnezeu să-L aducă pe Isus ca jertfă pentru iertarea păcatului său. Deci, Isus este eu însumi înaintea lui Dumnezeu; El mă reprezintă pe mine, așa cum Samuel îl reprezenta pe Saul.

Biblia vorbește despre oameni botezați pentru cei morți (1 Cor. 15.29). Când unii creștini au fost martirizați, alții, care au șovăit până atunci, au fost încurajați de exemplul de credință al martirilor și au venit în locul lor în biserică și au fost botezați.

Când un credincios cade, altul poate compensa – prin post, plâns, rugăciune și eforturi îndoite, susținute – pierderea suferită de cauza Evangheliei. Teresa de Avila ne-a învățat: „Când vezi o soră păcătuiind, fii tu mult mai sfântă, așa încât Dumnezeu să poată primi tot atâta dragoste“. Samuel a aplicat acest procedeu, substituindu-i-se lui Saul, astfel că, în acest sens, Samuel a fost Saul înaintea lui Dumnezeu.

Și tu poți deveni pentru altul un scut, o pavăză în fața lui Dumnezeu, înlocuind prin strălucirea credinței tale slăbiciunea lui.

– 89 –

Pedepsirea copiilor

Niște băiețași și-au bătut joc de Elisei și i-au spus: „*Suie-te, pleșu vule! Suie-te, pleșu vule!*» El s-a întors să-i privească și i-a blestemat în Numele Domnului.

Atunci au ieșit doi urși din pădure și au sfâșiat pătruzeci și doi din acești copii” (2 Împ. 2.23-24).

Ceea ce ironizau acești copii probabil că nu era chelia profetului, ci poate ceva asemănător tonsurii preoților catolici. Dar de ce o pedeapsă atât de cruntă pentru o joacă de copii?

Concepția noastră modernă este că un copil nu poate fi făcut responsabil pentru un comportament greșit. Totul este atribuit societății, familiei, școlii, poliției; crimele copiilor sunt, de obicei, atribuite sărăciei, deși majoritatea copiilor săraci nu comit crime și mulți agresori au mai mulți bani decât aceia pe care îi jefuiesc.

Însă vechii evrei credeau că un copil nu trebuie să comită crime, un copil nu trebuie să fure, nu trebuie să batjocorească religia, iar, dacă o face, atunci trebuie să-și primească pedeapsa cuvenită. Dar, totuși, de ce o pedeapsă atât de severă?

Evreii cred că Elisei umbla, uneori, deghizat. Potrivit unei legende, un om i-a cerut permisiunea de a călători împreună cu el pentru a învăța căile Domnului. Și astfel, îmbrăcați în zdrențe, au cerut găzduire în casa unui sărac. Acesta le-a acordat ospitalitate și le-a dat să mănânce laptele muls de la singura sa vacă. Dimineața, la plecare, Elisei a blestemat vaca și aceasta a murit. În seara următoare, cei doi călători s-au oprit la poarta casei unui om bogat. Acesta i-a apostrofat și, fără să le dea nimic de mâncare, i-a trimis să doarmă într-un grajd. Dimineața, Elisei l-a sfătuit pe bogat să sape într-un anumit loc, unde a dat peste o comoară. Mai târziu, Elisei și tovarășul lui au întâlnit un copil care, cu

bunătate, s-a oferit să-i îndrume. Când au trecut un pod, Elisei l-a împins pe băiat în apă și acesta s-a înecat.

La un moment dat, însoțitorul lui Elisei n-a mai putut suporta și a cerut o explicație pentru tot ce văzuse. Elisei a spus:

– Vaca pe care am blestemat-o avea antrax. Dacă n-aș fi omorât-o, întreaga familie ar fi fost otrăvită. Bogatul rău la suflet în mâinile căruia am pus acea comoară, era implicat în niște afaceri necurate, fiind un mare speculant. Comoara îl va încuraja să se dedea și mai mult speculei și, în cele din urmă, va ajunge să piardă totul. În copilul binevoitor am întrezărit un potențial criminal, care și-ar fi distrus sufletul, ba încă ar fi zdrobit și inima părinților săi dacă rămânea în viață. Așa că l-am salvat, dându-l morții.

Sunt oameni ca Elisei cu daruri speciale de la Dumnezeu, care văd criminalitatea în copii înainte ca aceasta să înflorească, așa cum botaniștii văd floarea ce va crește atunci când pun sămânța. Numai astfel de oameni luminați au drept la severitatea interzisă ignorantului. Elisei era împuternicit să facă acest lucru asemenea unui doctor, care poate diagnostica un fetus ca anormal, justificând astfel avortul.

Nu este corect ca niște ignoranți să-i judece pe profeți. Ar trebui, mai curând, să învățăm de la ei să ne supraveghem cu atenție copiii și niciodată să nu preferăm copiii noștri lui Dumnezeu. Dacă păcătuiesc, trebuie să fie pedepsiți, iar în cazuri extreme, respinși.

Copiii sunt răspunzători pentru ceea ce fac. După cum Sf. Teresa de Avila a căutat martirajul printre mauri, la vârsta de șapte ani, așa un copil rău trebuie făcut răspunzător pentru răutatea lui.

Să învățăm de la flori

Creștinii ar trebui să știe câte ceva despre flori. Isus ne-a spus: „*Priviți la crini*“ (Mt. 6.28). El S-a numit pe Sine „*trandafirul din Șaron și crinul din văi*“ (Cânt. 2.1).

Putem învăța de la flori că nu trebuie să ne tulbure existența atâtor confesiuni religioase. Există 35.000 de specii de orhidee.

Numărul denumirilor creștine trebuie să se înmulțească și mai mult. Speranța noastră supremă este ca fiecare credincios să fie un Avraam, un prieten al lui Dumnezeu și un om aflat sub călăuzirea directă a lui Dumnezeu. Oamenii sunt diferiți unii de alții. Fiecare persoană are daruri și viziuni proprii. Unindu-le, va rezulta o iubire profundă, care va transcende diferențele de opinii. Florile nu se ceartă între ele. Relația corectă dintre confesiuni și credincioși este admirația reciprocă.

În al doilea rând, fiecare floare este înțelepciunea personificată. Orhideele sunt maestre în adoptarea unor forme diferite în scopul înmulțirii. *Ofirul mediteranean* se aseamănă cu o viespe, care emite un miros similar pentru a-l atrage pe mascul. În tentativa viespei de a se uni cu planta, ea culege polenul, pe care, eventual, îl scutură deasupra altei flori. *Orhideea Santa* are o platformă, care se aseamănă cu o floare purtătoare de nectar și astfel atrage albinele în căutarea nectarului pe care ea nu îl are. *Orhideea australiană* aruncă o capcană când o insectă se așază pe ea. Cu o mișcare bruscă, orhideea închide pe intrus într-o cupă formată de petale în jurul unei coloane verzi. Când scapă, insecta poartă pe corpul

său o cantitate de polen pe care-l va depune pe o altă floare.

Alte orhidee dispun de alte curiozități pentru a atrage polenizatori specifici.

Și creștinii doresc să se înmulțească. Pavel scrie: *„Cu iudeii, m-am făcut ca un iudeu ca să-i câștig pe iudei; cu cei ce sunt sub Lege, m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege; cu cei ce sunt fără lege, m-am făcut ca și când aș fi fost fără lege...; am fost slab cu cei slabi ca să câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii dintre ei“* (1 Cor. 9.20-22).

Creștinătatea are o uimitoare multitudine de fațete, toate corecte atâta timp cât urmărim cu toții același scop: a face să crească și să se dezvolte, fără încetare, Biserica lui Cristos.

- 91 -

Personalități ale Bibliei mai puțin cunoscute

Pavel scrie romanilor: *„Erast, vistiernicul cetății, vă trimite sănătate“* (Rom. 16.23). Cu ocazia săpăturilor efectuate la Corint, s-a găsit următoarea inscripție: *„Erastus, procurator, edil, a pus placa pe cheltuiala lui“*. Conform dovezilor arheologice, placa datează de la mijlocul secolului întâi. Identitatea numelui, localizarea și data par să indice că este vorba de una și aceeași persoană. A primi salutul unei asemenea personalități, care nu profită de poziția sa pentru a se îmbogăți, ci,

dimpotrivă, cheltuiește din buzunarul propriu pentru necesitățile publice, este într-adevăr o onoare.

Gamaliel este unicul nume din Noul Testament prețuit și de Talmud, o carte opusă creștinismului. Se crede că tatăl lui Gamaliel, Simeon, era bătrânul care L-a luat pe Copilul Isus în brațe și a spus rugăciunea „*Acum slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne...*“ (Lc. 2.28-35). Bunicul lui Gamaliel a fost renumitul rabin Hillel. Gamaliel era atât de onorat deoarece a fost unul din cei șapte învățători cărora li s-a dat titlul de „Raban“, un titlu atribuit și lui Isus. Magdalena I s-a adresat spunându-I: *Rabbuni* (Învățătorule). Gamaliel mai era numit și „frumusețea Legii“. Spre deosebire de alți farisei, el nu era bigot. Se spune că odată s-a scăldat într-o piscină în apropierea căreia se afla statuia unei zeițe. Reproșându-i-se acest lucru, în loc să riposteze, el a răspuns blând că piscina nu fusese construită pentru zeițe – care nu obișnuiesc să se spele – , ci pentru oameni, statuia fiind doar un ornament. Gamaliel a fost profesorul de religie al lui Pavel. El a luat apărarea lui Petru când acesta a fost persecutat.

Atitudinea sa față de creștinism a oscilat. După o perioadă de blândă toleranță, el a devenit adversarul lui înverșunat. El a compus o rugăciune împotriva creștinilor evrei, care încă mai este recitată de trei ori pe zi în sinagogile ortodoxe: „Să nu fie nici o speranță pentru cei care se abat de la adevărata religie, oricât de mulți ar fi; să piară cu toții deodată. Fie ca împărăția mândriei să fie dezrădăcinată și zdrobită în zilele noastre. Fii binecuvântat, Doamne care nimicești răul și-l cobori pe cel mândru“ (Home, „Introduction to Scriptures“ 8-th edition, volume III, p.261, citat în „The life of Epistles of Sf. Paul“ de W. Conybeare, Scranton & Co., Hartford, 1900).

Arheologii au descoperit însă că mormântul lui Gamaliel poartă o inscripție creștină, care arată că, spre sfârșitul vieții lui, el L-a primit pe Cristos ca Mântuitor.

– 92 –

Izvoarele Bibliei

Biblia nu este în întregime o revelație directă de la Dumnezeu. Ea conține și numeroase citate din alte cărți, unele dintre aceste scrieri fiindu-ne cunoscute.

Iuda citează două cărți apocrife în Epistola sa. Povestirea aflată în versetul 9, referitoare la arhanghelul Mihail angajat în luptă cu Diavolul pentru trupul lui Moise, vine din cartea „Adormirea lui Moise”. Zicala din versetul 14: „*Domnul vine cu zecile de mii de sfinți pentru a judeca totul*” este un citat din „Cartea lui Enoh”.

În Faptele Apostolilor 17.28, Pavel îl citează pe poetul grec Eratus. Acesta, ca și Pavel, s-a născut în Cilicia și era normal ca apostolul să fie familiarizat cu scrierile lui. Eratus devenise celebru pentru poemele sale pe teme astronomice, așa încât poetul Ovidiu a declarat că faima lui va dura cât soarele și luna. Dar celebritatea lui Eratus i-a fost asigurată de Pavel, care a citat dintr-un poem al său:

*Tu, care printre nemuritori
ești în slava cea mai înaltă,
Dătător și Domn al vieții,
care prin forța legii controlezi totul;*

*Cunoscut unora doar ca un simplu nume,
deși tu ești atotputernic și veșnic;
O, Zeus, glasul fiecărui muritor
ar trebui să te înalțe!
Suntem din neamul lui,
noi și tot ce e muritor în jurul nostru.*

Câți predicatori ar îndrăzni să citeze azi „Cartea Mormonilor“ sau „Coranul“ atât de liber, cum o face Pavel cu această odă către divinitatea păgână Zeus, un poem care afirmă că nu numai oamenii, ci tot ce este muritor, inclusiv animalele și plantele sunt din neamul lui Dumnezeu?

Pavel mai citează alți trei poeți greci. De la Aratus el ia cuvintele: „*În El avem viața, mișcarea și ființa*“ (F.A. 17.28). Zicala: „*Tovărășiile rele strică obiceiurile bune*“ (1 Cor. 15.33) este un citat din „Tais“, o comedie a lui Menander, care a devenit proverb. „*Cretanii sunt totdeauna niște mincinoși, niște fiare rele, niște pân-tece leneșe*“ (Tit 1.12) este un citat din scrierile lui Epimenide din Creta (sec. VIII î.Cr.), ale cărui cuvinte erau considerate profetice.

Platon l-a numit pe Epimenide „un om inspirat de Dumnezeu“, iar Plutarh un „om plăcut al lui Dumnezeu“, dar judecata sa aspră împotriva tuturor cretanilor cu siguranță că nu îl onorează.

Generalizările referitoare la un popor trebuie evitate, dar ele își pierd ascuțimea dacă vin de la un fiu al națiunii. Profetii evrei au vorbit cu duritate despre iudei, iar Luther despre germani. Intențiile lor erau bune.

Chiar și scriitorii mari pot realiza uneori opere de o valoare artistică mediocră. Totuși este bine să ne arătăm respectul față de poeți și oamenii de litere, nu numai

când sunt pe culmi, dar chiar și atunci când cad, așa cum procedează Pavel cu privire la Epimenide.

Aestea sunt doar câteva din sursele de inspirație la care au apelat unii autori ai Sfințelor Scripturi.

- 93 -

Fenicienii

Majoritatea creștinilor sunt conștienți de ceea ce datorează evreilor în materie de cunoaștere a lui Dumnezeu. Însă noi datorăm foarte mult și fenicienilor, o altă națiune biblică. Fenicienii se numărau printre canaanii. În Biblie, li se mai spune tirieni și sidonieni, după numele cetăților Tir și Sidon. Grecii i-au numit fenicieni. Isus vorbește favorabil despre calitățile lor, comparativ cu păcătoșenia predominantă a locuitorilor unora din cetățile evreiești ale timpului (Mt. 11.21).

Fenicienii sunt primul popor care a introdus alfabetul, așa cum îl avem astăzi, cu 22 de simboluri pentru diferite sunete (ca și evreii, nici ei nu aveau litere pentru vocale). Aceasta a însemnat un mare progres față de hieroglifile egiptenilor sau caracterele cuneiforme ale Mesopotamiei. Când citiți Biblia, amintiți-vă că am învățat alfabetul de la fenicieni.

Numele pe care îl poartă Cartea noastră sfântă, Biblia, provine dintr-un cuvânt fenician. În Fenicia antică a existat un oraș numit Byblos, vestit pentru comerțul cu papirus, un material folosit pentru scris. În cele din urmă, ideea de „carte“ s-a identificat cu numele orașului. Când rabinii au tradus, pentru prima oară, scrierile ebraice în greacă, ei au dat cărții numele de „Biblie“.

Evreii au primit indicații exacte de la Dumnezeu cum să-I clădească un templu, dar ei nu știau cum să construiască asemenea edificii uriașe. Și atunci au învățat acest lucru de la fenicienii, respectiv de la Hiram, regele Tirului (1 Împ. 5).

Libanezii de azi sunt urmașii fenicienilor. Să ne amintim cu dragoste de moștenirea primită de la evrei! De asemenea, să ne aducem aminte cu dragoste de poporul fenician!

- 94 -

Necesitatea disputelor teologice

Pavel a avut dispute cu Petru și Barnaba în materie de doctrină și conducerea Bisericii. El ne-a învățat să respingem ereziile (Tit 3.10). La fel și apostolul Ioan ne sfătuiește să nu primim în casele noastre pe nimeni care aduce o învățătură falsă (2 Ioan 10).

Însă în veacurile care au urmat, diferența dintre adevărul creștin și erezie s-a estompat. La Interlaken, în Elveția, se întâlnesc două râuri. Unul aduce sare și măr, iar apele celuilalt sunt curate. Pe o anumită distanță, ele curg în noua matcă, fără să se amestece, ca și cum ar fi o graniță între ele. Dar în cele din urmă se amestecă. Mărul învinge, pătrunzând peste tot.

Este greu să separăm apa de noroi, dar această filtrare trebuie făcută. Numai adevărul ne eliberează. Eroarea teologică duce la robie. Dezbaterile și disputele pe teme religioase nu erau interzise pe vremea apostolilor și nu pot fi interzise nici acum.

Imediat după Reformă, Biserica Protestantă nou-constituită a fost sfâșiată de 4 serioase dispute teologice:

1. Lupta împotriva antinomienilor dusă de Agricola. *Nomos* era cuvântul grecesc pentru *lege*. Antinomienii afirmau că legea trebuie să fie doar treaba magistraților, fără să joace vreun rol în religie. Luther i-a combătut spunând că legea vine de la Dumnezeu și trebuie să fie respectată sub Noul Legământ.

2. Schwenkfeld și Osiandru nu au crezut că neprihănirea lui Cristos ne poate fi dată și nouă. Ei susțineau că, pentru a ne justifica în fața lui Dumnezeu, trebuie să avem o neprihănire esențială a noastră și că Isus Cristos nu Se poate manifesta din plin în noi din cauza păcătoșeniei noastre inerente. Luther a susținut că, pentru a fi mântuiți, trebuie să ne bazăm exclusiv pe lucrarea Domnului Isus Cristos.

3. Profesorii Major și Amsdorf au mers atât de departe în a nega orice merit uman în mântuire, încât au declarat faptele bune ca dăunătoare pentru cei ce vor să aibă viața veșnică. Luther credea că faptele bune sunt rodul natural al credinței.

4. Marea dispută sinergetică a fost inaugurată de Melancthon, care acorda voinței omului un rol în mântuirea lui. Voința noastră pentru bine, a spus el, nu e moartă, ci doar bolnavă, și poate coopera în lucrarea Duhului Sfânt. În opoziție cu el, Flavius credea că oamenii căzuți nu pot decât să se opună eforturilor divine și că Dumnezeu trebuie să ne silească să primim mântuirea Lui. Luther a ales calea de mijloc, învățând că voința omului nu joacă un rol activ în mântuirea noastră, dar își poate aduce o contribuție la acceptarea ei.

Trebuie să suportăm teologia și să trecem dincolo de ea, pentru a ne iubi frații. Teologia poate doar să fie

suportată. Este un lucru dezgustător să faci din Cuvântul lui Dumnezeu un subiect de polemică, de cele mai multe ori de slabă calitate. Dar sunt multe lucruri dezgustătoare pe care omul nu le poate evita. Trebuie să ne orientăm singuri printre diversele tendințe ale gândirii religioase. Dacă nu suntem capabili să recunoaștem erezia, nu vom fi în stare să discernem adevărul.

Așadar, trebuie să acceptăm discuțiile în contradictoriu care au loc între credincioși, atât cele din trecut cât și cele de azi, cu condiția ca și în acest domeniu, ca în oricare altul, bunul simț și cumpătarea să se impună. Cumpătarea, echilibrul este cea mai importantă valoare creștină.

– 95 –

Sfințenia sexului

În lumea modernă, organele sexuale sunt obiectul poftelor, obscenităților și glumelor murdare. În timpurile biblice, organul sexual era ținut la loc de cinste, așa încât se făceau jurăminte cu mâna pe el, așa cum astăzi sunt oameni care jură pe Biblie sau pe Crucifix. „*A vrămam a zis celui mai bătrân rob din casa lui: «Pune-ți te rog, mâinile sub coapsa mea și te voi pune să juri...»*” (Gen. 24.2-3). Numele biblic pentru organul sexual masculin este „vas“, iar pentru cel feminin „boshet“ sau „rușine“, în sensul că este rușine să vorbești despre el într-un mod degradant.

Acestea sunt organele procreării. Înțelegeți bine sensul acestui cuvânt. Noi procreăm. Noi creăm în Nu-

mele lui Dumnezeu. Când Dumnezeu dorește încă o ființă umană, El atribuie unui cuplu înalta chemare de a o crea. La aleșii lui Dumnezeu unirea sexuală este considerată sacră. Isaia a spus: „*Am luat cu mine niște martori vrednici de credință, pe preotul Urie și pe Zaharia, fiul lui Berechia. M-am apropiat de proorociță. Ea a zămislit și a născut un fiu*“ (Is. 8.1-3). În acest caz, actul sexual a fost împlinit ca o ceremonie religioasă, sub supravegherea unui preot.

Standardul justiției sociale era înalt în timpurile biblice, având drept rezultat faptul că în Israel nu erau ocazii pentru imoralitate. Astăzi, oamenii bogați contribuie la extinderea imoralității, nu numai prin anumite practici aberante, dar și împingând mii de fete cu venituri modeste către prostituție.

Noul Testament începe cu evocarea unei lungi genealogii rezultată, desigur, din unirea unui mare număr de cupluri: „*A vraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov...*“; și așa mai departe (Mt. 1.2). Unele din aceste uniri erau nelegitime, dar ceea ce le deosebea de actul sexual legitim era scopul urmărit.

Oamenii timpurilor moderne se împreunează fără a da vreo atenție personalității care urmează să rezulte din unirea lor. Însă cu totul altfel gândeau cei din vechime. Astfel, scopul lui Avraam și al Sarei era de a aduce pe lume un copil de un anume caracter, care urma să se numere printre strămoșii lui Mesia.

Leea, când trecuse de vârsta procreării, a dat-o soțului pe slujitoarea ei, pentru ca posteritatea sfântă a lui Iacov să nu piară. Mai târziu, ea însăși a dat naștere unui fiu, spunând: „*M-a răsplătit Dumnezeu pentru că am dat bărbatului meu pe roaba mea*“ (Gen. 30.9-18).

Să tratăm sexualitatea cu respectul cuvenit; să procreăm cu devoțiune și în scopul de a aduce pe lume noi slujitori ai lui Dumnezeu.

Aceasta nu înseamnă că unirea sexuală nu trebuie să implice plăcere. Dietrich Bonhoefer a exprimat bine acest lucru când a scris: „A tânji după transcendent când ești în brațele soției este, să zicem așa, o lipsă de gust, și cu siguranță nu asta așteaptă Dumnezeu de la noi. Trebuie să-L găsim pe Dumnezeu și să-L iubim în binecuvântările pe care El ni le trimite. Dacă El vrea să ne dăruiască și alte binecuvântări pământești copleșitoare, ar trebui să nu încercăm să fim mai religioși decât Dumnezeu Însuși.“

- 96 -

Litere neobișnuite din Biblie

Manuscrisele originale ale Bibliei nu au majuscule și minuscule; toate literele au aceeași mărime. Totuși, există unele excepții în ebraică, fără nici o legătură cu regulile ortografice din limba română sau din limba engleză, care cer folosirea majusculilor pentru Dumnezeu și nume proprii, fie de oameni, fie de țări. În limba germană, toate substantivele se scriu cu majusculă.

În Vechiul Testament ebraic, numai în 35 de locuri întâlnim litere de mărimi neobișnuite, mai mari, mai mici sau situate deasupra rândului, pentru a-i atenționa pe cititori că este vorba de un paragraf special, considerat foarte important. De exemplu în Rut 3.13, cuvântul *lini* care înseamnă *rămâi, zăbovește*, este scris cu „L“, fiindcă pentru credincioși este foarte important să învețe

să aștepte. Boaz i-a spus lui Rut la miezul nopții: „*Rămâi peste noapte aici și dimineța...*“ Cu alte cuvinte, nu te grăbi! Nu încerca să realizezi toate lucrurile când circumstanțele îți sunt împotrivă! *Zăbovește!* Va veni o dimineță frumoasă. Boaz se va căsători cu Rut. David și, mai târziu, Isus Însuși vor fi urmașii acestei căsnicii. Aici este singurul loc în toată Biblia unde cuvântul *lini* (așteaptă, zăbovește) este scris cu majusculă.

Isus a crezut nu doar în inspirația verbală a Scripturii ci și în cea literală. El a spus: „...*nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege*“ (Mt. 5.18). Evenimentele istorice care au avut loc până azi au dovedit că a avut dreptate.

Sfântul Athanasie s-a războit cu ereticul Arius pentru un „i“. Arius spunea că Cristos este *homoiusios*, de substanță similară cu Tatăl. Athanasie spunea că El este *homousios*, de aceeași substanță. Dacă ar fi fost acceptat „i“-ul lui Arius întreaga Biserică s-ar fi rătăcit.

Așadar, crede în fiecare literă a Scripturii, chiar în mărimea ei. N-a fost doar o întâmplare faptul că, pe vremea comuniștilor, erai obligat să scrii cuvântul *Dumnezeu* cu „d“ mic. Cât despre Soljenițan, acesta a refuzat să i se publice romanul dacă cuvântul *Dumnezeu* nu se scrie cu majusculă.

– 97 –

Ce este adevărul?

Cuvântul ebraic pentru adevăr, *emeth*, este folosit pentru multe alte noțiuni care, dacă sunt practicate, aduc adevărul cu ele. *Emeth* mai înseamnă și *perseverență*,

demn de încredere, credință. Este imposibil să atingi adevărul fără a avea aceste calități. Perseverează în iertare și umilință, dă-I lui Dumnezeu posibilitatea să se bazeze pe renunțarea la Eul tău și nu va trebui să cauți Adevărul. Te va căuta el pe tine.

O fată a avut un copil nelegitim. Dorind să-l scutească pe iubit de furia tatălui ei, ea l-a învinovățit pe pastor de ceea ce se petrecuse. Într-o duminică-dimineța, tatăl fetei a luat copilul și s-a dus cu el la biserică; i l-a pus pastorului în brațe, strigând:

– Ia-ți bastardul, ticălosule! Ești un destrăbălat!

Stupefiată, biserica a așteptat ca pastorul să se dezvinovățească. Însă el a mângâiat copilul și a spus:

– Așa să fie! Ce băiețel minunat! Îi voi da toată dragostea mea.

De atunci, oamenii au început să-l ocolească. Câștigându-și existența prin munca brațelor, pastorul a crescut copilul. După mulți ani, fata a avut remușcări și a mărturisit adevărul tatălui său. În duminica următoare tatăl a adus public scuze fostului pastor.

– Îmi cer iertare. Am fost înșelat, sunteți complet nevinovați, a spus tatăl.

Pastorul a replicat:

– Așa să fie! Este un băiat chipeș. Îmi place cu adevărat! Este al meu!

Dar nu a adăugat vreun cuvânt în apărarea sa și n-a dat nici o explicație.

Aduceți-vă minte de credința Aceluia care, atunci când a fost insultat, nu a răspuns cu insulte. El a tăcut în fața lui Pilat, deși era acuzat de cele mai mari crime.

Astfel de oameni au privilegiul adevărului în materie de religie. Dar cât de mare este acest adevăr?

Ce a vrut Isus să spună cu afirmația: „*Eu sunt adevărul*”? (Ioan 14.6). Noi deținem adevărul cu privire

la ceea ce poate fi repetat experimental sau în legătură cu ceea ce se poate demonstra fără echivoc. Avem adevăruri certe în matematică, fizică etc. Însă, în cele mai multe domenii, adevărul obiectiv este dincolo de eforturile noastre.

Trebuie să fii foarte îndrăzneț ca să poți afirma că deții adevărul final, obiectiv, în religie. Popoarele din nordul Europei sunt luterane, cele din sud-vestul continentului sunt catolice; în țările estice, majoritară este Biserica Ortodoxă; India este hindusă, iar Orientul Mijlociu este musulman. Se poate, oare, ca adevărul să fie condiționat geografic?

Istoria religiilor arată că cea mai ucigătoare influență a venit din partea celor care susțineau că dețin adevărul obiectiv în materie de religie. Trebuie să trăim cu adevărul relativ, acceptat de mintea noastră ca rezultat al unei îndelungi moșteniri, educații, climat, împrejurări de viață și efect al unor evenimente istorice. Ca și în alte domenii, trebuie să ne bazăm într-o mare măsură pe probabilitate, și în anumite probleme religioase.

Unii s-au rupt de moștenirea lor și s-au convertit de la alte religii la creștinism. Dar câte religii a studiat cineva înainte de a deveni creștin? Cei convertiți sunt și ei mărginiți în alegerea lor. Religia biblică a fost moștenită și nici gând de o alegere personală. Astfel de expresii ca: *primirea personală a lui Cristos* sau *un Mântuitor personal* nu se întâlnesc în Sfânta Scripturi. Nici măcar cuvântul *personal* nu apare în Biblie. Ceea ce spun eu acum ar putea să li se pară ciudat credincioșilor moderni care îl ironizează pe un catolic sau pe un protestant, pentru a fi îmbrățișat religia părinților lui, fără o căutare personală a adevărului.

Nici batjocoritorii n-au avut posibilitatea unei înțelegeri în cunoștință de cauză. Religia biblică a fost colec-

tivă. Mai întâi aparții unui popor în care te-ai născut, poporul evreu. Apoi aparții Bisericii, o colectivitate care își „*crește copiii în mustarea și în vătătura Domnului*” (Ef. 6.4), nelăsându-i să facă o alegere imposibilă între sute de religii, atunci când devin maturi. Iuda spune că țelul nostru nu este o mântuire personală, ci mântuirea de obște. La maturitate aderi în mod conștient la ceea ce a fost pus în tine de la naștere.

Ismael, fiul lui Avraam, a fost circumcis la vârsta de 13 ani, cu consimțământul său. Dar un alt fiu, Isaac, a primit circumcizia la opt zile, conform poruncii lui Dumnezeu. El nu a decis nimic. Părinții lui au ales să-l introducă în legământul cu Creatorul.

Rățiunea l-a făcut pe Ismael să practice un rit. Rățiunea l-a îndemnat mai târziu să-și batjocorească frațele, purtătorul făgăduinței lui Dumnezeu. Isaac a primit religia nu prin alegerea personală, ci prin harul lui Dumnezeu lăsat asupra unei familii chemate să fie un popor-măreț. El a fost alesul lui Dumnezeu. El a avut adevărul.

Isus este Adevărul în sensul că El întotdeauna a întrupat adevărul pe care îl predica. Isus era identic cu drumul pe care mergea, pe deplin mulțumit de viața pe care o ducea. Ca atare, El este Viața.

Noi, însă, suntem adesea în conflict cu adevărul pe care-l recunoaștem; urâm uneori căile pe care le-am ales pentru noi înșine sau pe care ne-a mânăat soarta și suntem nemulțumiți de viața pe care o trăim.

În contrast cu această atitudine păcătoasă a noastră, Isus întrupează, ca cea mai înaltă înțelepciune omenască și ca cel mai nobil mod de viață, desăvârșita acceptare a ceea ce I-a rezervat Dumnezeu. El nu avea nici un conflict interior referitor la problemele existenței. Să-L urmăm în această atitudine!

Dacă suntem credincioși și perseverăm în aplicarea micilor adevăruri pe care le cunoaștem, atunci un adevăr mai mare va veni bucuros să sălășluiască în inimile noastre.

- 98 -

Legitimitatea întrebărilor

Biblia e plină de întrebări care pot fi puse lui Dumnezeu. Ieremia întrebă: „*Pentru ce să ne uiți pe vecie și să ne părăsești pentru multă vreme?*“ (Pl. 5.20). Cartea se încheie fără răspuns, prin cuvintele descurajatoare: „*Întoarce-ne la Tine, Doamne, și ne vom întoarce!*“ (versetul 21).

Ar trebui să aspiri după o credință care pune întrebări. Minte noastră formulează întrebări cu privire la tot ce vedem și auzim. Numai o minte nedăruită lui Dumnezeu nu întrebă cine este El, ce este El și ce intenții are. Însă răspunsurile pe care le primim sunt la fel de incomplete ca și cele ale științei. Dacă materia și elementele ei constitutive, atomii, sunt misterioase, cu atât mai mult este Dumnezeu, Creatorul lor. El ne-a dat o revelație, care nu ar fi demnă de El dacă nu ar fi la fel de enigmatică.

Întregul realității poate fi înțeles doar cu întregul ființei noastre. Când încercăm să-l înțelegem doar cu o părțică a ființei noastre, ca de exemplu mintea, este inevitabil să cădem în greșală.

Care este relația noastră cu Dumnezeu? A predestinat El totul? Dacă e așa, atunci ce răspundere mai avem noi?

Isus spune în pilda semănătorului: *„Semănătorul a ieșit să-și semene sămânța. Pe când semăna el, o parte din sămânță a căzut lângă drum, ...o altă parte a căzut pe stâncă, ...o altă parte a căzut în mijlocul spinilor, ...o altă parte a căzut pe pământ bun...”* (Lc. 8.5-8). Ceea ce avea să urmeze era secerișul. În continuarea aceluiași capitol, este revelat faptul că diversele tipuri de sol simbolizează diferitele categorii de oameni.

Am fost făcuți să trăim în împrejurări diferite, cu diferite caracteristici înnăscute, mai mult sau mai puțin favorabile dezvoltării noastre spirituale. Chiar înainte de a păcătui noi înșine, s-a păcătuit față de noi prin genele transmise nouă, printr-o creștere greșită sau prin greșelile altora. Alții, fără să aibă niște merite personale, au fost privilegiați în ce privește ereditatea, educația și experiența de viață a celor cu care au avut de-a face.

Dumnezeu a spus: *„Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât...”* Copiii nu se născuseră și nu făcuseră nici bine, nici rău ca să rămână în picioare hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că firea esențială (sămânța) și condițiile (solul) sunt determinate.

Dar, dacă suntem sortiți căderii alături de drum, unde păsările cerului pot mânca sămânța, oare, dat fiind faptul că am fost creați ca ființe inteligente, nu am putea înălța o sperietoare pentru a alunga aceste păsări și astfel să ne salvăm sufletele? Dacă ne-a fost atribuit un pământ sterp, oare nu l-am putea fertiliza și iriga?

Este normal ca mintea omenească să se întrebe dacă totul este predestinare sau există un locșor și pentru voința liberă.

Cartea apocrifă a lui „Isus ben Sirah” dă următorul sfat: *„Nu cercetați lucruri care vă depășesc mintea și nu încercați să aflați lucruri ascunse. Reflectați la lu-*

cruri care vă sunt permise; nu fiți ocupați cu ceea ce este tainic“.

„Mișna“, o carte evreiască de înțelepciune, spune: „Pentru oricine încearcă să rezolve următoarele patru probleme: ce este sus, ce este jos, ce a fost înainte de începutul lumii și care-i va fi sfârșitul, pentru cei care nu respectă secretele Dumnezeirii, ar fi mai bine să nu se fi născut“.

Este normal să pui întrebări și să te retragi din adâncurile pe care le deschid aceste întrebări. Nu le vom pătrunde niciodată cu mintea. Așadar, chiar dacă vom continua să întrebăm și să ne întrebăm, nu vom găsi răspuns în această viață la toate problemele.

Fiți doar încrezători în Dumnezeul dragostei! Dacă putem să ne bucurăm de faptul că nu avem răspunsuri, aceasta arată că am atins marele adevăr cunoscut doar de puțini: *„Întregul univers și toată viața sunt mari semne de întrebare. Nu pot fi răspunsuri în această lume, ci doar în cea viitoare“*.

Un copil de școală primară pune întrebări uimitor de profunde al căror răspuns nu poate fi priceput până când el nu ajunge student la universitate.

Să așteptăm răbdători viața veșnică, iar, între timp, să acționăm viguros cu iubire. Toate întrebările „de ce“ și „dacă“ nu ajută. Întrebați-vă, însă: „Ce pot face eu și cum pot să devin mai bun?“

Unul din răspunsurile pe care le veți primi deodată este: „Bucurați-vă de existența veșnicelor întrebări și a lipsei de răspuns referitor la «de ce» și «dacă». Ele sunt dovezi că nu suntem făcuți doar pentru viața pământească, ci pentru veșnicie. Până atunci, să imităm viața copacilor. La întrebările lor, ramurile răspund cu flori și fructe, nu prin cuvinte. Faceți să înmugurească trandafirii până și pe crucile voastre!“

E fals primul capitol al Bibliei?

Dumnezeu a spus: „*Să fie lumină!*“ în prima zi a creației (Gen. 1.3). Criticii denigrează Biblia în legătură cu acest fapt, afirmând că nu poate exista lumină fără soare, iar soarele a apărut abia în ziua a patra!!!

Dar Dumnezeu, Care a făcut licuriciul, materia fosforescentă și aurora boreală, putea, desigur, să facă lumină înainte de a face soarele.

La o analiză mai amănunțită, cuvintele referitoare la crearea luminii în ziua întâi au sens mai adânc, așa cum are întreg capitolul unu al Bibliei. Reproducem mai jos pasajul de început în ebraică, cu traducerea lui cuvânt cu cuvânt din engleză:

„*Bereșit bara Elohim et hașamaim ve-et haarets*“.

„*La început a creat Dumnezeu (et) cerurile și (et) pământul*“.

Aceasta este traducerea cuvânt cu cuvânt, în afară de „et“, un cuvânt care nu are echivalent în limba română. El a fost ortografiat în original, în ebraică, cu sunetul mut „alef“ și cu „tav“, care este asemenea „t“-ului nostru. Vocalizările au fost adăugate în Biblia ebraică după mai multe secole. Alef-tav ar putea fi citit și „ot“ („ot“ în limba ebraică înseamnă *semn*), caz în care fraza s-ar citi: „*La început, Dumnezeu a creat; un semn al acestei creații ar fi cerurile, iar alt semn, pământul*“.

Dacă nu acceptăm această explicație a cuvântului „et“, problema sensului său rămâne.

Renumitul comentator medieval evreu Ibn Ezra spunea: „*Particula et semnifică substanța lucrului*“.

Un alt cercetător evreu, Kimchi, este de acord, adăugând că „alef“ și „tav“ sunt prima și, respectiv, ultima literă a alfabetului. „Et“, prin urmare, indică începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor (la fel ca Alfa și Omega în greacă).

Sensul primei fraze din Biblie este, deci: „*La început, Dumnezeu a creat substanța cerului și a pământului*“. Versiunea siriană redă această traducere. Efrem, sirianul, interpretează la fel. Dumnezeu n-a creat un univers finit, ci esența lui, deschisă dezvoltării. Această interpretare elucidează, de asemenea, problema creării luminii în ziua întâi.

Nimic nu are o viteză mai mare ca lumina. Astfel Dumnezeu a început esența universului prin crearea entității care are viteza cea mai mare.

Dumnezeu a spus: „*Să fie lumină!*“, adică: „Să ne grăbim spre împărăția desăvârșită!“

Mai departe, Dumnezeu a spus: „*Să fie o întindere între ape*“ (Gen. 1.5). Cuvântul «întindere» sugerează un fel de boltă fixă, separând cerul de pământ (partea de sus de partea de jos). Textul ebraic folosește aici cuvântul *rakiah*, tradus prin *întindere* căci are ca rădăcină un verb care înseamnă *a întinde*. Această interpretare a cuvântului *rakiah* se leagă de noțiunea de univers creat în esența lui.

Departee de a sugera o boltă, ideea de *rakiah* este o splendidă anticipare a teoriei moderne potrivit căreia Universul se extinde fără încetare. Dacă se apropie de tine o sursă de lumină, atunci întregul spectru al luminii tinde spre violet; dacă sursa se îndepărtează, atunci întregul spectru tinde spre roșu, la fel cu zgomotul de la șuieratul locomotivei care se schimbă după cum trenul

Cea mai apropiată constelație aflată la o distanță de aproximativ 43 de milioane ani-lumină și care conține circa 2.500 de galaxii, prezintă o mișcare ce corespunde unei viteze de îndepărtare de noi de circa 750 mii pe secundă. Cea mai îndepărtată constelație investigată până acum are o mișcare, corespunzând unei viteze de retragere, care este aproape jumătate din viteza luminii.

Știința relatează, atunci, cu exactitate ceea ce spune Biblia: „*Dumnezeu a creat cerurile și le-a întins*“ (Is. 42.5).

Primul capitol al Bibliei este corect. Dumnezeu a creat *rakiah*.

Ba, mai mult, însuși faptul că istoria creației începe cu facerea luminii înaintea soarelui dovedește autoritatea divină a Bibliei, pentru ca nici un autor pământean să nu tindă să-și creeze asemenea greutăți.

– 100 –

Despre rugăciune

Isus ne-a învățat să strigăm zi și noapte spre Dumnezeu (Lc. 18.7). Însă, Dumnezeu nu Se va asemăna niciodată cu acel judecător nedrept de la care dreptatea nu se poate obține decât printr-o insistență supărătoare.

De ce este scris: „*Rugați pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui?*“ (Mt. 9.38). Dacă El este plin de iubire, de ce nu dă El lucrători fără a mai aștepta ruga noastră?

Ne rugăm pentru a obține claritate. Doar o viață de rugăciune vă va învăța că nici întrebările adresate lui

Dumnezeu, nici teologia nu joacă vreun rol în rugăciune. Rugăciunea vă va învăța să vă petreceți viața în tăcere, la sânul lui Dumnezeu pe care nu-L putem înțelege pe deplin.

Când apare o necesitate extremă sau o amenințare, e bine să strigi. Nimeni nu șoptește când e amenințat de un balaur. Dumnezeu îi spune lui Samuel: „*strigătul lui a ajuns până la Mine*“ (1 Sam. 9.16). Dacă lipsește strigătul, lipsește înțelegerea marelui pericol pe care-l înfruntăm în această vale a umbrei morții. Dar, după strigăt, urmează liniștea.

Este un bun obicei biblic a cere semne de la Dumnezeu. Ionatan spune celui ce-i ducea armele: „*Dacă ne vor zice: «Opriti-vă până vom veni noi la voi!»*, vom rămâne pe loc și nu ne vom sui la ei... *Dar, dacă vor zice: «Suiți-vă la noi!»*, ne vom sui, căci Domnul îi dă în mâinile noastre“ (1 Sam. 14.9-10).

Cereți lucruri concrete, așa cum a cerut Ionatan călăuzire pentru a conduce lupta contra dușmanului. Hotărâți-vă ce semn doriți și considerați că primiți semnul drept călăuzire. Puteți cere chiar și răspunsuri la întrebări concrete, așa cum face David în 1 Samuel 23.10-12.

Rugați-vă pentru alții, chiar și pentru marii păcătoși, fiți-le scut și pavăză! Rabinul Neemia a spus: „Când iudeii au făcut vițelul de aur și i s-au închinat, Moise a încercat să domolească mânia lui Dumnezeu, spunând: «Stăpâne Atotputernic, ei Ți-au făcut un serviciu. De ce să Te mânie? Acest vițel Îți va sluji Ție. Tu vei face soarele să strălucească, iar vițelul va face să strălucească luna. Tu Te vei îngriji de stele, iar vițelul de planete; Tu vei face să plouă, iar vițelul va face să crească iarba». Cel Preaînalt, fie lăudat, i-a spus lui Moise: «Faci aceeași greșeală ca și poporul tău. Vițelul nu este real!» Moise

a răspuns atunci: „Dacă e așa, atunci de ce să Te superi pe copiii Tăi pentru ceva ireal?»“ (Exod Rabbah).

Faceți ca și cuvintele voastre către Dumnezeu să fie la fel de înțelepte și convingătoare!

Te poți ruga în orice poziție decentă a corpului. Cei cu o înaltă chemare recurg uneori la ceea ce am putea numi poziții de yoga, ca Ilie, care și-a pus capul între genunchi, ceea ce e posibil numai după un exercițiu practic îndelungat (1 Împ. 18.42).

Folosiți-vă ochii în rugăciune! Nu știi de unde vine obiceiul de a închide ochii la rugăciune. Obiceiul lui Isus era să-i ridice. Mirele spune miresei: „*Mi-ai răpit inima cu unul din ochii tăi*“ (Cânt. 4.9) („a răpi inima“ este exprimat doar prin verbul ebraic *levavtini* care este cel mai puternic cuvânt pentru unirea a două inimi).

Isus este atent la ochii noștri în timp ce ne rugăm. El a observat că un vameș „*nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer*“ cunoscându-și păcătoșenia, și a spus: „*omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit*“ (Lc. 18.13-14).

Alteori, credincioșii Îi arată lui Dumnezeu marea lor iubire prin ceea ce exprimă privirile lor.

Învățați să vă folosiți corect ochii în comuniunea voastră cu Dumnezeu și cu oamenii!

Misiunea Cretin Richard Wurmbrand,

Csua Potal 12, OP 74

Bucureți, 062580, România

Email: apel@misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro

Pagina Web: misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro.

Această misiune creștină ajută orfani și creștini în vârstă (mulți cu vârste peste 80, 90 de ani) care au fost închiși pentru credință în actualele foste țări comuniste.